

ЖОРЖ СИМЕНОН

МЕГРЕ ПЪТУВА

Част 0 от „Комисар Мегре“

Превод от френски: Динчо Динчев, 1988

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

КАКВО СЕ СЛУЧИ В ХОТЕЛ „ЖОРЖ V“, КОГАТО В ПАРИЖ ВАЛЕШЕ ДЪЖД, МЕГРЕ СПЕШЕ, А НЯКОИ ХОРА СЕ ЗАБАВЛЯВАХА, КАКТО НАМЕРЯТ ЗА ДОБРЕ.

„Най-обърканите случаи са тези, които в началото изглеждат така банални, че никой не им отдава значение. Те са като болестите, които започват нормално, с леко неразположение, и когато накрая човек им обърне сериозно внимание, често е вече много късно.“

Това бе казал някога Мегре на инспектор Жанвие, когато двамата се връщаха една вечер по Пон Ньов към Ке дез Орфевр.

Тази нощ обаче Мегре не коментираше събитията, които ставаха, защото спеше дълбоко до госпожа Мегре в апартамента си на булевард „Ришар Льоноар“.

Ако очакваше неприятности, той най-малко би помислил за хотел „Жорж V“, място, което по-често се споменава в светската хроника на вестниците, отколкото в рубриката „Произшествия“, а щеше да си спомни за дъщерята на един депутат, която бе принуден да повика в бюрото си, за да й препоръча да не се отдава вече на някои екстравагантности. Въпреки че й бе говорил с бащински тон, тя бе реагирала остро. Наистина току-що бяха отпразнували осемнадесетия ѝ рожден ден.

— Вие никога не сте били нищо друго освен чиновник и аз ще ви натрия...

В три часа призори едва забележимо ръмеше дъжд, достатъчен все пак да лъсне улиците и да предаде, както сълзите на очите, повече блясък на уличните фенери.

В три часа и половина през нощта на третия етаж на хотел „Жорж V“, в стаята, в която дремеха една камериерка и един прислужник, се позвъни. И двамата отвориха очи. Прислужникът пръв забеляза, че току-що бе светната жълтата лампа, и каза:

— За Жул е.

Това означаваше, че викаха сервитьора, който трябваше да занесе бутилка датска бира на един клиент.

Двамата отново се унесоха в дрямка, всеки на своя стол. Настъпи продължителна тишина. После в момента, когато Жул, който беше над шестдесет години и постоянно дежуреше нощем, се върна с празен поднос, пак се позвъни.

— Идвам, идвам — промърмори през зъби той.

И без да бърза, се отправи за стая 332, над чиято врата светеше крушка, почука, почака един миг, и като не се чу нищо, отвори тихо вратата. В тъмния салон нямаше никой. Слаба светлина идваше откъм спалнята, в която се чуваше тихо и непрекъснато охкане, като че ли издавано от някакво животно или дете.

Малката графиня с притворени очи и полуутворени устни лежеше на леглото, притисната двете си ръце до гърдите, близо до сърцето.

— Кой е? — простена тя.

— Сервитьорът, госпожо графиньо.

Той я познаваше добре, и тя добре го познаваше.

— Ще умра. Жул. Не искам. Повикайте веднага лекар — има ли в хотела?

— Не по това време, госпожо графиньо, но ще предупредя медицинската сестра...

Преди малко повече от час той бе сервиран в същия апартамент бутилка шампанско, бутилка уиски, сода и кофичка с лед. Бутилките и чашите още се намираха в салона, само една чаша от шампанско бе съборена върху нощната масичка.

— Ало! Свържете ме бързо с медицинската сестра...

Дежурната телефонистка, госпожица Розе, не се учуди, мушна един щепсел и след това друг в многобройните отвори на телефонната централа.

Жул чу далечно позвъняване и след това един сънен глас.

— Ало... Слуша медицинската сестра...

— Слезте незабавно в стая триста тридесет и втора.

— Умирам, Жул...

— Ще видите, че няма да умрете, госпожо графиньо.

Той не знаеше какво да прави, докато чакаше. Отиде и запали лампите в салона и видя, че бутилката с шампанско беше празна, докато от бутилката с уиски беше изпито само една четвърт.

Графиня Паверини продължаваше да стene с ръце, сгърчени на гърдите.

— Жул...

— Да, госпожо графиньо.

— Ако дойдат твърде късно...

— Госпожица Жъоневрие ще слезе ей сега...

— Ако закъснеят, въпреки всичко кажи им, че се отрових, но че не искам да умра...

Медицинската сестра със сиви коси и сиво лице, чието тяло под бялата престишка още дъхаше на легло, влезе в апартамента, като преди това, проформа, беше леко почукала. Държеше едно кафяво шише бог знае с какво, а джобовете ѝ бяха пълни с лекарства.

— Каза, че се е отровила...

Госпожица Жъоневрие първо се огледа наоколо и като измъкна от едно кошче за хартия една туба, прочете етикета.

— Помолете телефонистката да повика доктор Фрер... Спешно е...

Изглежда, че след като се появи някой да се погрижи за нея, графинята се изостави на съдбата, защото вече не говореше и охканията ѝ станаха по-слаби.

— Ало! Повикайте бързо доктор Фрер... Не, не съм аз... Медицинската сестра каза...

Тези неща са така чести в луксозните хотели и в известни квартали в Париж, че когато в „Бърза помощ“ се обади някой от XVI район, винаги ще се намери кой да попита:

— Гарденал?

Това беше станало нарицателно име. Казваха един „гарденал“, както казват един „Берси“ за пиян човек.

— Донесете ми топла вода...

— Вряла ли?

— Не е важно, стига да е топла...

Госпожица Жъоневрие измерваше пулса на графинята и повдигна горния ѝ клепач.

— Колко хапчета погълнахте?

Един глас на малко момиче отговори:

— Не зная... вече не зная... Не ме оставяйте да умра...

— Разбира се, моето момиче... Пийте това...

Тя я подкрепяше за раменете, докато ѝ поднасяше чашата.

— Неприятно ли е?

— Пийте...

На две крачки, на авеню „Марсо“, доктор Фрер се облече набързо грабна чантата си и малко по-късно излезе от потъналата в сън сграда и се качи в паркираната на тротоара кола.

Мраморното фоайе на „Жорж V“ беше пусто. В единия му край администраторът четеше вестник зад бюрото си от акажу, а в другия беше портиерът, който с нищо не бе зает.

— Номер 332... — каза докторът мимоходом.

— Зная.

Телефонистката го беше поставила в течение.

— Да повикам ли линейка?

— Ще видя.

Доктор Фрер познаваше по-голямата част от апартаментите на хотела. Както сестрата, той почука по-скоро символично, влезе, свали шапка и се отправи към спалнята.

Жул беше донесъл съд с топла вода и се бе оттеглил в един ъгъл.

— Отравяне, докторе... Дадох ѝ...

Те размениха няколко думи, приличащи на стенографски съкращения или на кодов разговор, докато графинята, все още придържана от сестрата, се тресеше силно и започна да повръща.

— Жул!

— Да, докторе...

— Наредете да телефонират в Американската болница в Ньойи за линейка...

Във всичко това нямаше нищо необикновено. Телефонистката, със слушалки на глава, позвъни на друга нощна телефонистка някъде и Ньойи.

— Не зная точно, малката... Касае се за графиня Паверини и докторът още горе при нея...

В стая 332 телефонът иззвъня. Жул вдиша слушалката и съобщи:

— Линейката ще бъде тук след десет минути.

Лекарят прибра в чантата си спринцовката, с която току-що бе направил инжекция.

— Да я облека ли?

— Само я загърнете с едно одеяло. Ако видите някъде куфар, сложете най-необходимото. По-добре знаете от мен от какво ще има нужда...

Четвърт час по-късно двама санитари свалиха дребната графиня и я качиха в линейката, докато доктор Фрер се настани в колата си.

— Ще бъдем по едно и също време там...

Той познаваше санитарите, и те го познаваха. Той познаваше и служителката в регистрацията на болницата, при която се отби да ѝ каже няколко думи, познаваше и младия дежурен лекар. Тези хора говореха малко, все с недомълвки, защото бяха свикнали да работят заедно.

— Четиридесет и първо е свободно...

— Колко хапчета?

— Тя не си спомня. Тубата е намерена празна.

— Повръща ли?

Тукашната медицинска сестра беше също така фамилиарна с доктора, както тази от хотел „Жорж V“. Докато тя работеше, той най-после запали цигара.

Промивка на стомаха. Пулсът. Още една инжекция.

— Нищо повече, освен да я оставите да поспи. Проверявайте ѝ пулса всеки половин час.

— Добре, докторе.

Той слезе от асансьора, подобен на този в хотела, и даде някои наредждания на служителката, която ги записа.

— Предупредихте ли полицията?

— Още не...

Той погледна часовника в бяло и черно. Четири и половина часът.

— Свържете ме с полицейския пост от улица „Бери“.

Там, пред вратата, под уличния фенер, стояха наредени велосипеди. В помещението двама млади полицаи играеха карти, докато един старшина си вареше кафе на спиртник.

— Ало... Полицейският пост на улица „Бери“... Доктор как? Фрер?... Като брат^[1]?... Добре... Слушам... Един момент.

Старшината взе молив и записа на едно листче сведенията, които му съобщаваха.

— Да... Да... Ще съобщя, че ще изпратите вашия доклад...
Мъртва ли е?...

Той затвори и каза на двамата, които го гледаха:

— Гарденал „Жорж V“.

За него това означаваше просто една работа в повече. Той затвори, като изпъшка.

— Централа?... Тука е постът на улица „Бери“... Аз съм Маршал... Как е там?... Тука... спокойно... А гюрултията? Не ги задържахме в поста... Един от типовете познаваше много хора, разбираш, нали?... Наложи се да се обадя на комисаря, който ми нареди да ги освободя.

Касаеше се за една разправия в нощното кабаре на улица „Понтийо“.

— Добре! Имам друг случай... Гарденал... Вземаш си бележки, нали?... Графиня... Да, една графиня... Истинска или мнима, не знам... Паверини... П като Пол, А като Артур, В като Виктор, Е като... Паверини, да... Хотел „Жорж V“... Апартамент 332... Доктор Фрер, като братле... Американската болница в Ньойи... Да, тя е проговорила... Искала да умре... После не искала... Старата песен.

В пет и половина часа инспектор Жюстен от VIII район разпита нощния портиер на „Жорж V“, написа в бележника си няколко думи, след това говори с Жул, келнера, после се запъти за болницата в Ньойи, където му казаха, че графинята спи и че няма опасност за живота ѝ.

В осем часа сутринта още преваляваше, но небето беше ясно и Люка, малко понастинал, седна зад бюрото си в Ке дез Орфевр, където го чакаха нощните доклади.

Така от няколко административни фрази той се запозна с разправията на улица „Понтийо“, научи за заловените десетина леки момичета, няколко пияници, за едно нападение с нож на улица „Фландър“ и за няколко други инцидента, които бяха в кръга на всекидневната практика.

Шест реда го поставиха в течение и на опита за самоубийство на графиня Паверини, родена Ласерт.

Мегре пристигна в девет часа малко угрожен заради дъщерята на депутата.

— Вика ли ме шефът?

— Още не.

— Има ли нещо важно в доклада?

Люка за миг се замисли и като прецени, че един опит за самоубийство, даже в „Жорж V“, не е нещо важно, отговори:

— Нищо...

Той не се усъмни, че допуска важна грешка, която по-късно щеше да затрудни живота на Мегре и на цялата криминална полиция.

Когато звънецът иззвъня в коридора, комисарят с няколко досиета под мишница излезе от кабинета си и с другите шефове на отдели се яви при директора. Стана въпрос за текущи случаи, засягащи отделни комисари, но понеже не знаеше, той не спомена за графиня Паверини.

Към десет часа се върна в кабинета си и с лула в уста започна да съставя доклад за едно въоръжено нападение, станало преди три дни, чиито извършители се надяваше да залови скоро поради едно забравено кепе на местопрестъплението.

По същото това време някой си Джон Т. Арнълд, който закусваше по пижама и халат в хотел „Скриб“ на големите булеварди, вдигна слушалката на телефона.

— Ало, госпожице... бъдете така добра да ме свържете с полковник Уорд, хотел „Жорж V“.

— Веднага, господин Арнълд.

Заштото господин Арнълд беше стар клиент, който почти през цялата година живееше в хотела.

Телефонистката от хотел „Скриб“ и тази от хотел „Жорж V“ се познаваха, без да се бяха виждали, както се познават телефонистките.

— Ало, малката, свържи ме с полковник Уорд.

Двамата мъже имаха навик да си говорят по телефона много пъти на ден, а разговорът им в десет часа сутринта беше традиция.

— Още не е позвъnil за сутрешната закуска... Все пак да го повикам ли?...

— Почакай... Ще попитам мята клиент...

Щепсельт премина от един отвор към друг.

— Господин Арнълд? Полковникът още не е звънял за закуска...

Да го събудя ли?

— Не е ли оставил някаква бележка?

— Нищо не ми казаха...

— Вече е десет часът, нали?

— Десет и десет...

— Повикайте го...

Отново щепселтъ.

— Позвъни му, малката... Толкова по-зле, ако мърмори...

Никой не се обади. Телефонистката от „Скриб“ междувременно получи три връзки, от които една с Амстердам.

— Ало, малката, не си забравила моя полковник?

— Непрекъснато му звъня. Не отговаря.

Няколко минути по-късно „Скриб“ отново повика „Жорж V“.

— Слушай, малката. Казах на моя клиент, че полковникът не отговаря. Той твърди, че това е невъзможно, че полковникът очаква да му се обади в десет часа и е много важно...

— Ще позвъня още един път...

След още един несполучлив опит:

— Почакай един момент, ще попитам портиера да не би да е излязъл.

Тишина.

— Не. Ключът му не е на таблото. Какво искаш да направя?

Джон Арнълд проявява нетърпение от своя апартамент.

— Е, добре, госпожице? Забравихте моята поръчка?

— Не, господин Арнълд. Полковникът не отговаря. Портиерът не го е виждал да излиза, а и ключът му не е на таблото...

— Нека изпратят прислужник да почука на вратата...

Жул го нямаше. Един италианец на име Джино беше дежурен на третия етаж, където се намираше апартаментът на полковник Уорд, през пет врати от този на графиня Паверини.

Прислужникът повика портиера.

— Не отговаря и вратата е заключена.

Портиерът се обърна към своя помощник.

— Иди да видиш...

Помощникът позвъни, почука и промърмори:

— Полковник Уорд...

След това извади от джоба си един шперц и успя да отключи вратата. В апартамента щорите бяха спуснати и на една маса в салона светеше лампа. В спалнята също светеше, леглото беше приготвено за спане с една разгъната пижама върху него.

— Полковник Уорд...

Върху един стол имаше тъмни дрехи, по пода чорапи и две обърнати обувки с подметките нагоре.

— Полковник Уорд!...

Вратата на банята бе отсреща. Помощникът на портиера първо почука, след това бутна вратата и каза:

— Господин...

Трябваше да се обади по телефона от стаята, но той имаше толкова малко желание да остане в апартамента, че затвори вратата и вместо да вземе асансьора, тичешком заслиза по стълбите.

Трима или четирима клиенти бяха оградили портиера, който правеше никаква справка в разписанието за трансатлантическите въздушни линии. Заместникът тихо прошепна нещо на своя шеф.

— Той е мъртъв...

— Един момент...

После портиерът, осъзнавайки смисъла на думите, които бе чул, запита:

— Какво каза?

— Мъртъв... Във ваната...

Портиерът се обърна на английски език към клиентите и ги помоли да почакат. После прекоси хола и се наведе над бюрото на служителката от рецепцията.

— Господин Жил в кабинета си ли е?

След като му кимнаха утвърдително, той почука на вратата в левия ъгъл.

— Извинете, господин Жил... Току-що изпратих Ръоне в стаята на полковника... Изглежда, че е мъртъв във ваната...

Господин Жил беше с раирани панталони и черно сако. Той се обърна към секретарката си:

— Веднага повикайте доктор Фрер. Сигурно е при някой болен. Да наредят да бъде намерен...

Господин Жил знаеше неща, които полицията още не беше научила. Портиерът Албер — също.

— Какво мислите за цялата тази работа, Албер?

— Същото, както и вие, разбира се...

— Поставиха ли ви в течение относно графинята?

Едно кимване с глава беше достатъчно.

— Ще се кача.

Но понеже нямаше желание да отиде сам, той избра да го придружи един млад мъж от рецепцията, с жакет, със загладени коси. Минавайки покрай портиера, който беше заел мястото си, му каза:

— Предупредете медицинската сестра... Веднага да слезе в стая 347...

Фоайето не беше празно, както през нощта. Тримата американци още разискваха кой самолет да вземат. Една новодошла двойка попълваше фиша си при рецепцията. Продавачката на цветя беше на мястото си, а вестникопродавачката недалеч от снабдителя на билети за театриете. Няколко души чакаха по фотьойлите, между които и първата продавачка на един голям модист с кутия за рокли в ръка.

Горе, на прага на банята в апартамент 347, директорът не желаеше повече да гледа пълното тяло на полковника, смешно излегнато във ваната, с глава под водата, като само коремът плуваше отгоре.

— Повикайте ми...

Той се спря, като чу позвъняването в съседната стая, и се втурна нататък.

— Господин Жил?

Беше гласът на телефонистката.

— Успях да се свържа с доктор Фрер у един негов пациент на улица „Франсоа I“. След няколко минути ще бъде тук.

Младият мъж от рецепцията запита:

— На кого трябва да се обадя?

— На полицията, разбира се. При подобни инциденти това е наложително. Господин Жил познаваше комисаря на районния участък, но и двамата не изпитваха взаимни симпатии. От друга страна, хората от участъка понякога действуваха нетактично в хотел като „Жорж V“.

— Свържете ме с Криминалния отдел.

— Да?

— Директора.

Те се бяха срещали много пъти на вечери, но бяха разменяли само по няколко думи, което сега беше достатъчно за въведение.

— Ало!... Директорът на Криминалния отдел?... Извинете, че ви беспокоя, господин Беноа... Обажда се Жил... директор на „Жорж

“... Ало!... Току-що се случи нещо... Искам да кажа, че открих...

Не знаеше как да постъпи.

— За нещастие се касае за важна личност, световноизвестна... Полковник Уорд... Да... Дейвид Уорд... Преди няколко минути един човек от персонала ми го намерил мъртъв във ваната... Не знай нищо друго, не... Предпочетох веднага да се свържа с вас... Очаквам доктора всеки момент. Излишно е да ви помоля за...

Дискретност. Разбира се. Той нямаше никакво желание да нахълта в хотела му с фотографии.

— Не. Не, разбира се... Обещавам ви, че няма да пипаме нищо... Лично аз ще остана в апартамента... Ето и доктор Фрер... Желаете ли да говорите с него?

Докторът, който още нищо не знаеше, взе подадената му слушалка.

— Доктор Фрер на телефона... Ало... Да... Бях при болен и току-що пристигам... Моля?... Не мога да кажа, че бе мой пациент, не го познавам... Само веднъж го лекувах от грип... Какво?... Напротив, много е здрав за живота, който води... Който водеше... Извинете... Не съм видял още трупа... Ясно... Да... Да... Разбрах... До скоро виждане, господин директоре... Желаете ли да му говорите пак? Не?

Той затвори телефона и попита:

— Къде е?

— Във ваната.

— Директорът на криминалния отдел нареди да не се пипа нищо, докато изпрати някого...

Господин Жил се обърна към младия администратор.

— Ти можеш да слезеш долу. Нека следят за хората от полицията и щом дойдат, да ги доведат дискретно... Да няма коментари по този повод във фоайето... Разбрано?

— Да, господин директоре.

В кабинета на Мегре се позвъни.

— Елате за малко при мен.

Вече за трети път го прекъсваха, откакто бе започнал да готови доклада си за въоръженото нападение. Мегре запали отново уgasналата си лула, прекоси коридора и почука на вратата на шефа.

— Влезте, Мегре, седнете...

Слънчевите лъчи се примесваха вече с дъжд и играеха по медната мастилница на бюрото на директора.

— Познавате полковник Уорд, нали?

— Срещал съм името му по вестниците. Мъжът с три или четири съпруги, нали?

— Току-що го намерили мъртъв във ваната му в „Жорж V“.

Мегре не трепна, все още погълнат от своята история с грабежа.

— Предпочитам вие лично да отидете. Лекарят, който е малко или повече свързан с хотела, току-що ми съобщи, че до вчера полковникът се е радвал на отлично здраве и, доколкото му е известно, никога не е страдал от сърдечни смущения... Със случая ще се занимае и пресата, и то не само френската, а и международната...

Мегре се ужасяваше от произшествията с много известни личности, когато трябва да се действува с ръкавици.

— Ще отида — каза той.

Още веднъж докладът щеше да почака. Начумерен, той бутна вратата на инспекторите, като се питаше кого да вземе със себе си. Жанвие беше там, но и той бе зает с въоръженото нападение.

— Иди в моя кабинет и се опитай да довършиш доклада ми. Ти, Лапоант...

Младият Лапоант вдигна глава, щастлив.

— Сложи си шапката. Ще ме придружиш...

После се обърна към Люка:

— Ако някой ме търси, аз съм в „Жорж V“.

— Във връзка с отравянето ли?

Това му се изпълзна неволно и Люка се изчерви.

— Какво отравяне?

Люка заекна:

— Графинята...

— За кого говориш?

— В докладите тази сутрин имаше нещо за една графиня с италианско име, която направила опит да се отрови в „Жорж V“. Не ви казах, защото...

— Къде е докладът?

Люка прерови струпаните върху бюрото книжа и измъкна един формуляр.

— Не е мъртва... Ето защо...

Мегре прегледа няколкото реда.

— Успели ли са да я разпитат?

— Не знам. Някой от VIII участък е ходил в болницата в Ньойи... Не е известно дали е била в състояние да говори...

Мегре не знаеше, че същата тази нощ, малко след два часа сутринта, графиня Паверини и полковник Уорд бяха слезли пред „Жорж V“ от едно такси и портиерът не се бе учудил, когато заедно бяха взели ключовете за стаите си.

Жул, прислужникът на етажа, също не се изненадал, когато му позвънили от номер 332 и намерили полковника при графинята.

— Както обикновено, Жул — му казал полковникът.

Това означавало една бутилка „Круг 1947“ и една неначената и неотпушена бутилка „Джони Уокър“, защото полковникът се съмнявал в уиски, което не отпушвал сам.

Люка, който очакваше мъмрене, още повече се смущи, когато Мегре го погледна изненадано, като че ли подобна липса на съобразителност от страна на най-стария му сътрудник бе невероятна.

— Ела, Лапоант...

Минаха покрай една млада проститутка, която Мегре бе призовал.

— Мини насам следобед.

— В колко часа, шефе?

— Когато искаш...

— Да взема ли кола? — попита Лапоант.

Взеха една кола и Лапоант седна зад кормилото. В „Жорж V“ портиерът бе получил нареддания.

— Оставете. Аз ще я паркирам...

Всички бяха получили нареддания. Вратите се отвориха пред двамата полицаи и те за миг се озоваха на прага на триста четиридесет и седма стая, където беше директорът, предупреден по телефона. Мегре не беше имал често случаи да се подвизава в „Жорж V“, но все пак бе викан два-три пъти и познаваше Жил, с когото се ръкува. Доктор Фрер чакаше в салона до една масичка, върху която бе поставил черната си чанта. Той бе порядъчен, овладян мъж с многобройна клиентела, който знаеше почти толкова тайни, колкото и самият Мегре. Само че се движеше в различна социална среда, където полицията рядко имаше достъп.

— Мъртъв ли е?

Утвърдително мигане.

— Към колко часа?

— Само при аутопсия може с точност да се установи това, ако, както предполагам, бъде дадено нареждане за аутопсия.

— Не се ли касае за нещастен случай?

— Елате да видите...

И на Мегре, както и на Жил, гледката на голото тяло във ваната не бе особено приятна.

— Не го преместих, защото от медицинска гледна точка е безполезно. На пръв поглед прилича на един от нещастните случаи при къпане във вана, които са по-чести, отколкото се предполага... Плъзгаш се, главата ти се удря в ръба и...

— Зная това... Само че тогава не остават следи по раменете... Това искате да кажете, нали?

Мегре също бе забелязал две тъмни петна върху раменете на мъртвия, които приличаха на синини.

— Мислите, че е бил подпомогнат, нали?

— Не зная... Предпочитам лекарят по съдебна медицина да реши въпроса.

— Кога за последен път го видяхте жив?

— Преди около седмица, когато отидох да направя инжекция на графинята...

Господин Жил помръкна. Дали не бе разчитал, че няма да се спомене за нея?

— Една графиня с италианско име?

— Графиня Паверини.

— Която се опитала да се отрови тази нощ?

— Не съм сигурен, искрено казано, дали опитът ѝ е бил сериозен. Наистина тя е взела известно количество приспивателно. Знаех между другото, че тя всяка вечер взема от него. Нагълтала е по-голяма доза, но се съмнявам, че е взела достатъчно, за да се самоубие.

— Мнимо самоубийство?

— И аз се питам...

Свикнали бяха, както единият, така и другият, с жените — почти винаги хубави! — които след спор, разочарование или любовна история вземат точно толкова приспивателно, колкото да предизвикат

симптомите на отравяне, без никога да изложат на реална опасност живот си.

— Казахте, че сте направили инжекцията в присъствието на полковника.

— Когато идваше в Париж, ѝ биех по две на седмица... Витамин В и С. Нищо сериозно. Преумора... Разбирате, нали?

Господин Жил предпочете сам да отговори.

— Полковникът и графинята поддържаха близки връзки. Всеки си имаше отделен апартамент и се чудех защо, след като...

— Любовник ли ѝ беше?

— Това беше прието официално, така да се каже. Доколкото ми е известно, от две години полковникът е поискал развод и в техните среди очакваха, че щом веднъж бъде свободен, ще се ожени за графинята...

Мегре наスマлко не попита с престорена наивност: „Кои среди?“

Но защо ли? Телефонът иззвъння. Лапоант погледна шефа си, за да разбере какво да прави. Очевидно бе, че декорът смущаваше младия инспектор.

— Отговори.

— Ало... Как? Да, той е тук... Аз съм, да.

— Кой се обажда — попита Мегре.

— Люка иска да ви каже нещо.

— Ало, Люка?

За да компенсира грешката си от тази сутрин, Люка се бе свързал с болницата в Ньойи.

— Извинете, шефе... Няма да си го простя... Не се ли е прибирала в хотела?

Графиня Паверини току-що била напусната стаята в болницата, където я били оставили сама, и си беше отишла, без никой да ѝ попречи.

---

[1] Фрер на френски език значи брат. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

В КОЯТО ВСЕ ОЩЕ СТАВА ДУМА ЗА ХОРА, ЧИИТО ИМENA НЕПРЕКЪСНАТО СЕ СПОМЕНАВАТ ВЪВ ВЕСТНИЦИТЕ, НО НЕ В РУБРИКАТА „ПРОИЗШЕСТВИЯ“.

По същото време стана един незначителен инцидент, който се отрази на настроението на Мегре по време на цялото разследване. Дали Лапоант го разбра, или Мегре му приписа реакция, каквато всъщност той не бе имал?

Малко по-рано, когато Жил спомена за средата, към която принадлежат графиня Паверини и полковник Уорд, комисарят едва-що не бе запитал:

— Кои среди?

Ако бе направил това, нямаше ли в гласа му да се забележат нотки на раздразнение, ирония или дори агресивност?

Това му напомни за една случка в миналото, когато съвсем отскоро бе постъпил в полицията. Беше почти на възрастта на Лапоант, когато го изпратиха за някаква справка в същия квартал между Етоал и Сена. Вече не си спомняше името на улицата.

Тогава беше епохата на големите частни къщи, „господарските домове“, и младият Мегре имаше чувството, че влиза в нов свят. Най-силно впечатление му бе направила особената тишина, далеч от тълпите и шума на обществения транспорт. Чуваха се само птичи песни и ритничният тропот от копитата на конете, които, възседнати от амazonки и кавалери със светли цилиндри, се отправяха към Булонската гора.

И самите сгради имаха нещо тайнствено. В дворовете шофьорите лъскаха колите, а сегиз-тогиз от прозорците или на вратите се показваха лакеи с раирани жилетки или домоуправители с бели връзки.

За живота на господарите, всички с известни имена, всяка сутрин можеше да се прочете във „Фигаро“ или в „Галоа“, ала тогава инспекторът нищо не знаеше за него и със свито сърце почука на една от внушителните врати.

Днес в апартамент 347 той, естествено, не беше вече някогашният дебютант. Повечето богаташки къщи бяха изчезнали, много от тогавашните тихи улици станали търговски.

И все пак в предишните аристократически квартали още се намираха такива сгради и „Жорж V“ се издигаше между тях като център на особен свят, с който той не беше свикнал.

Вестниците споменаваха имената на хората, които още спяха или закусваха в съседните апартаменти. Самото авеню улица „Франсоа I“, авеню „Монтен“ представлявала отделен свят, където на металните плочки на къщите се четяха имената на прочути шивачи, а на витрините дори на обикновени магазини за ризи човек можеше да види неща, които другаде не се продаваха.

Дали Лапоант, който живееше в скромна мебелирана стая на Левия бряг, беше притеснен? И той ли, както някога Мегре, изпитваше неволна почит към този лукс, който ненадейно откриваше?

„Един полицай, съвършеният полицай, би трявало да се чувствува у дома си във всички среди...“

Това беше казал един ден самият Мегре и цял живот се бе мъчил да забрави външните различия между хората, да изтръгва лустрото и да открива под различния външен вид самия човек.

Ала тази сутрин неволно нещо го дразнеше в обкръжаващата го атмосфера. Въпреки раираниите си панталони, професионалната мекота в маниерите и страхът си от неприятности господин Жил беше прекрасен човек, същото важеше и за лекаря, свикнал да лекува именити личности.

Мегре като че ли чувствуваше някакво съучастничество помежду им. Те произнасяха същите думи, както всички други, но въпреки това говореха на друг език. Когато казваха „графинята“ или „полковникът“, те влагаха известен смисъл, който беше недостъпен за простосмъртните. Или с други думи — бяха посветени в тайната. Принадлежаха, макар като фигуранти, към един друг свят, към който Мегре от честност не искаше да показва неприязън априори.

Той мислеше смътно за всичко това, по-скоро го долавяше, когато вдигна слушалката и се обърна към лекаря:

— Вярвате ли, че ако графинята е погълната достатъчно приспивателно, за да умре, би могла, след като вие сте се погрижили за

нея, да стане само преди половин час без чужда помощ и да напусне болницата?

— Тя си е отишла?

Капаците на спалнята бяха все още затворени, но в салона бяха отворени и малко слънце, по-скоро отблъсък, проникващ в стаята. Лекарят стоеше прав до масата, върху която се намираше чантата му. Директорът на хотела стоеше близо до вратата на салона, а Лапоант — отлясно на Мегре, малко по-назад.

Починалият беше все още във ваната, вратата на банята зееше отворена и това помещение бе най-светло.

Телефонът отново иззвъня. Директорът вдигна слушалката и погледна Мегре, сякаш за разрешение.

— Ало, да... Аз съм... Той се качва?...

Всички го гледаха. Угрижен, той се чудеше какво да каже, когато вратата към коридора широко се разтвори.

Един мъж на около петдесет години, с посребрени коси и загоряло лице, облечен в светлосив костюм, огледа последователно хората в стаята и най-после забеляза господин Жил:

— А! Вие сте тук... Какво се е случило с Дейвид? Къде е той?

— Уви, господин Арнълд...

Той посочи банята и след това съвсем непринудено заговори на английски език.

— Как узнахте?

— Тази сутрин телефонирах пет пъти — отговори също на английски господин Арнълд.

Това беше още една подробност, която раздразни Мегре. Той трудно разбираше английски и още по-малко владееше говоримия език. Докторът на свой ред заговори на английски.

— Уви, господин Арнълд, няма никакво съмнение, че е мъртъв...

Новодошлият се спря на прага на банята, откъдето се загледа за известно време в тялото във ваната и всички забелязаха, че устните му се движат, като че ли чете молитва.

— Нелеп нещастен случай, нали?

Кой знае защо, той проговори пак на френски почти без никакъв акцент.

Точно в този миг стана инцидентът.

Мегре стоеше до стола, върху който бяха метнати панталоните на умрелия. Виждаше се една тясна платинена верижка, закачена на едно копче под колана — на другия ѝ край, в джоба навсярно, бе окачен часовник или ключ.

Само от любопитство Мегре машинално бе посегнал към верижката и преди да я бе докоснал, така нареченият Арнълд се обърна към него и го погледна строго, като че ли го обвини за нещо неприлично и ти неделикатно.

Всичко това беше много по-недоловимо, отколкото някая забележка. Само един мигновен поглед, съвсем леко променено изражение.

Мегре пусна верижката и в държането му се появи нещо, от което тутакси се засрами, защото бе държане на виновен.

Дали Лапоант действително бе забелязал това и дали нарочно бе извърнал глава?

В Ке дез Орфевр бяха трима и беше станало предмет на шеги — да изпитват към комисаря възхищение, което граничеше с култ: Люка, най-възрастният, Жанвие, който някога бе също млад, неопитен и ентузиазиран като Лапоант, и накрая самият „малък Лапоант“, както го наричаха.

Дали беше разочарован или само смутен, че шефът е допуснал да бъде впечатлен от обстановката, в която се намираха?

Мегре реагира, стана строг и пак прояви несръчност, макар да съзнаваше много добре, но не можеше да постъпи другояче.

— Аз искам да ви задам няколко въпроса, господин Арнълд.

Англичанинът не го попита кой е, а се обърка към господин Жил, който обясни:

— Комисар от Криминалния отдел...

Само бегло, едва учтиво кимване с глава.

— Мога ли да ви попитам кой сте и защо сте тук тази сутрин?

Още веднъж Арнълд учудено погледна директора, като че ли този въпрос в най-добрия случай бе изненадващ.

— Господин Джон Т. Арнълд е...

— Ако обичате, нека той сам да отговори.

Англичанинът каза:

— Не може ли да преминем в салона?

Преди да каже това, той погледна пак към банята, като че ли искаше още веднъж да изкаже почитта си към умрелия.

— Имате ли нужда от мен? — попита доктор Фрер.

— Стига да зная къде можем да ви намерим...

— Ще държа секретарката си в течение на моите визитации. В хотела имат номера на телефона ми...

Арнълд казваше на английски на господин Жил:

— Моля, наредете, ако обичате, да ми донесат един скоч.

Мегре, преди да продължи разговора, вдигна слушалката:

— Дайте ми паркета, госпожице...

— Кой паркет?

Тука не говореха на един и същ език, както в Ке дез Орфевр. Той каза номера.

— Моля, свържете ме с прокурора или с някои от заместниците... Комисар Мегре... Да...

Докато чакаше, господин Жил успя да прошепне.

— Можете ли да помолите тези господа да действуват дискретно и да влизат в хотела, като че ли нищо не се е случило и...

— Ало!... Аз съм в хотел „Жорж V“, господин прокурор... Току-що бе открит един мъртвец в банята, полковник Дейвид Уорд... Уорд, да... Трупът е още във ваната и някои признания сочат, че не е нещастен случай... Да... Така ми казаха...

От другата страна на линията прокурорът бе казал:

— Нали знаете, че Дейвид Уорд е много влиятелна личност?

Мегре търпеливо слушаше.

— Да... да... оставам тук... Случило се е и друго събитие тази нощ в същия хотел... Ще ви занимая след малко с него... Да... Дочуване, господин прокурор...

Докато говореше, за кратко време бе влязъл един прислужник в бяло, а господин Арнълд се настани в един фотьойл и запали пура, след като бавно и грижливо отряза върха ѝ.

— Бях ви попитал...

— Кой съм и какво правя тук... На свой ред ви питам знаете ли кой е... сега мога да кажа кой беше моят приятел Дейвид Уорд?

Може би в това нямаше високомерие, а по-скоро вродена самоувереност. Арнълд беше тук като у дома си. Директорът се

поколеба да го прекъсне, като накрая го направи като ученик, който моли да излезе за малко от клас.

— Извинете, господа... Бих желал да сляза долу да дам някои нареддания...

— Чакаме хората от прокуратурата.

— Чух това, да...

— Имаме нужда от вас. Очаквам също специалистите от службата „Съдебна самоличност“, фотографите, както и лекаря по съдебна медицина.

— Мога ли поне част от тези лица да въведа през служебния вход... Трябва да ме разберете, господин комисар... Ако има много преминавания през фоайето и ако...

— Разбирам...

— Благодаря ви...

— Веднага ще донесат вашето уиски, господин Арнълд... Може би и вие ще вземете нещо, господа?

Мегре поклати отрицателно глава и веднага съжали, защото и той с удоволствие би изпил гълтка алкохол.

— Слушам ви, господин Арнълд... Вие казвахте?

— Казвах, че навярно и вие, както всички, сте срещали във вестниците името на моя приятел Дейвид, най-често предшествувано от думата милиардер... Английският милиардер... Ако изчисляваме във франкове, това е така... В английски лири, не...

— Колко годишен е? — прекъсна го Мегре.

— Шестдесет и три... Дейвид не е създал сам благосъстоянието си, но както се казва у нас, той е роден със сребърна лъжичка, тоест късмет... Баща му вече притежаваше най-големите заводи за производство на тел в Манчестър, основани от дядо му... Слушате ме, нали?

— Слушам ви.

— Не бих казал, че предприятието вървеше само и че Дейвид не се занимаваше с него, но то изискваше малко грижи, от време на време среща с директорите, участие в управителните съвети, подписи...

— Той не живееше ли в Манчестър?

— Почти никога.

— Ако вярваме на вестниците...

— Вестниците веднъж завинаги си присвояват една или две дузини хора и се занимават с най-дребните им постъпки и жестове. Това не значи, че всичко, което описват, е вярно. Така по отношение на разводите на Дейвид са писани много неточни неща. Но не това държа да ви обясня. За повечето от хората Дейвид, който беше наследил значително богатство и солидна индустрия, имаше само едно занимание: да прекарва приятно времето си в Париж, Довил, Кан, Лозана или Рим, като посещава кабаретата и конните състезания, заобиколен с хубави жени и известни като него хора... Всъщност не бе така...

Господин Арнълд позамълча, загледа се в бялата пепел на пурата, направи знак на прислужника и взе чашата уиски от подноса.

— Ще позволите ли?

После, облягайки се във фотьойла, продължи:

— В Манчестър Дейвид не е водил обичайния живот на голям английски индустриалец по простата причина, че там положението му бе създадено преди това и той трябваше да продължи делото на баща си и дядо си, което не го интересуваше. Разбирате, нали?

По начина, по който той гледаше комисаря и младия Лапоант, се чувствуваше, че счита и двамата мъже неспособни да разберат такова отношение.

— Американците имат една дума, която ние, англичаните, рядко употребяваме... Те казват „плейбой“, което означава богат човек, чиято единствена цел в живота е да прекарва приятно времето си, минавайки от полото към зимните спортове, да участва в регати, да посещава кабарета с приятни компании...

— Паркетът няма да закъсне да дойде — забеляза Мегре, като погледна часовника си.

— Извинявайте, че ви наложих този разговор, но вие, ми поставихте въпрос, на който е невъзможно с няколко думи да се отговори... Може би моето намерение е същевременно да ви помогна да избегнете някой гаф... Така казвате вие, нали? Дейвид Уорд съвсем не беше „плейбой“ и се занимаваше не като собственик на заводите „Уорд“ в Манчестър, а като частно лице, с многообразни други сделки... Само че не считаше, че за да работи, трябва да се затвори осем часа в някое бюро... Появрайте на твърдението ми, че той беше

гений в сделките... Случваше му се да реализира много крупни сделки в най-неочаквани моменти и места...

— Например?

— Един ден с неговия ролс-ройс минавахме по италианската Ривиера и тъй като спукахме гума, се отбихме в едно скромно заведение. Докато ни приготвят храната, се разходихме из околността. Това се случи преди двадесет години. Същата вечер спряхме в Рим и няколко дни по-късно аз купих за сметка на Дейвид две хиляди хектара земя, част от която лозя... Днес ще видите три големи хотела, едно казино, един от най-хубавите плажове, заобиколен с вили... В Швейцария, близо до Монтърьо...

— С други думи, бяхте негов личен пълномощник...

— Негов приятел и негов пълномощник, ако желаете... Преди всичко — негов приятел, защото когато се запознахме, никога не се бях занимавал с търговия или финанси...

— И вие ли живеете в „Жорж V“?

— Не, в хотел „Скриб“. Това може би ви изглежда странно, но в Париж, както и другаде, ние винаги живеем в различни хотели. Дейвид много ревниво пазеше това, което ние наричаме [privacy](#)^[1].

— По същата ли причина графиня Паверини заемаше апартамент на другия край на коридора?

Арнълд се поизчерви.

— По тази причина и по други...

— Какво искате да кажете?...

— Въпрос на деликатност...

— Нали всички знаеха за тяхната връзка?

— Всички говореха за нея, вярно.

— И това беше истина?

— Предполагам, но никога не съм го питал.

— Не сте били интимни...

Сега Арнълд на свой ред се раздразни. Той също си помисли навсярно, че не говорят на един и същ език, не са на едно ниво.

— Колко законни жени имаше?

— Само три. Вестниците му приписваха повече, защото, щом се запознаеше с някоя жена и се появеше няколко пъти с нея, бързаха да оповестят нова женитба.

— И трите ли жени са живи?

— Да.

— Има ли деца от тях?

— Две. От втората си жена син, Боби, на 16 години, който следва в Кеймбридж, и една дъщеря, Елън, от третата.

— В какви отношения беше с тях?

— С бившите си жени ли? В отлични отношения. Той беше джентълмен.

— Случваше ли му се да ги вижда?

— Срещаше се с тях...

— Състоятелни ли са?

— Първата, Дороти Пейн, която е от богато семейство, фабриканти на текстил от Манчестър.

— Другите две?

— Той ги бе обезщетил.

— Така че нито една от двете няма интерес от смъртта му?

Арнълд сви вежди като човек, който не разбира, и като че ли въпросът го изненада неприятно.

— Защо?

— А графиня Паверини?

Сигурно щеше да се ожени за нея, веднага щом приключеше разводът му с Мюриъл Халигън.

— Кой според вас имаше интерес от смъртта му?

Отговорът беше еднакво бърз и точен:

— Никой.

— Имаше ли неприятели?

— Доколкото знаех, той имаше само приятели.

— За дълго ли бе отседнал в „Жорж V“?

— Почакайте... днес е седми октомври...

Той извади от джоба си красив червен бележник, подвързан с мека кожа с позлатени краища.

— Пристигнахме на втори октомври от Кан, преди това бяхме в Биариц, а на седемнадесети август напуснахме Довил... На тринадесети трябваше да заминем за Лозана...

— По работа ли?

Арнълд още веднъж погледна Мегре някак безнадеждно, като че ли този едър човек не можеше да разбере и най-елементарните неща.

— Дейвид има апартамент в Лозана и там е местожителството му...

— А тук?

— Този апартамент е ангажиран целогодишно, както един друг в Лондон и трети — в хотел „Карлтон“ в Кан...

— А в Манчестър?

— Там притежава фамилната къща на Уорд, огромна постройка във викториански стил, в която не вярвам да е пренощувал повече от три пъти в продължение на тридесет години... Отвращаваше се от Манчестър...

— Познавате ли добре графиня Паверини?

Арнълд нямаше време да отговори. В коридора се чуха стъпки, гласове. Господин Жил, по-смутен, отколкото когато дойде Мегре, въведе прокурора на републиката и един млад съдебен следовател, с когото досега Мегре не беше работил. Той се казваше Кала и имаше вид на студент.

— Да ви представя господин Арнълд...

— Джон Т. Арнълд... — уточни той, като стана.

Мегре продължи:

— Близък приятел и специален пълномощник на починалия в сделките му.

С чувството, че най-после има работа с влиятелна личност, може би от своята среда, Арнълд се обърна към прокурора:

— Тази сутрин в десет часа имах среща с Дейвид, по-точно трябваше да му телефонирам. Така научих за смъртта му. Тук ми казаха, че не вярват да е нещастен случай, и предполагам, че полицията има сериозни основания за това. Бих желал да ви помоля, господин прокурор, да не се вдига прекалено много шум около този случай. Дейвид беше видна личност и ми е трудно да определя последиците, които неговата смърт ще има не само за борсата, но и в различни среди.

— Ще бъдем колкото се може по-дискретни — промърмори прокурорът. — Нали, комисаре?

Последният кимна с глава.

— Предполагам, че ще ми зададете някои въпроси? — продължи Арнълд.

Прокурорът погледна Мегре и след това съдията-следовател.

— Може би след малко... Не знам... Засега мисля, че сте свободен...

— Ако имате нужда от мен, аз съм долу в бара...

Щом той затвори вратата, двамата се спогледаха загрижени.

— Мръсна история, нали? — каза прокурорът. — Имате ли никаква идея?

— Никаква. Освен това, че графиня Паверини е била любовница на Уорд, държи апартамент в дъното на коридора и миналата нощ се е опитала да се отрови. По нареддане на лекаря тя е била пренесена в Американската болница в Ньойи, където е била настанена в самостоятелна стая. Болничната сестра е влизала при нея всеки половин час. По-късно намерила стаята празна...

— Графинята е изчезнала?

Мегре кимна с глава и прибави:

— Наредих да държат под наблюдение гарите, летищата и изходните пунктове на Париж.

— Интересно, нали?

Мегре вдигна рамене. Какво можеше да каже? Всичко беше интересно при този случай, като се започне от умрелия, роден със сребърна лъжичка в устата, който сключваше сделки на конни надбягвания и в нощи локали, и се стигне до светския бизнесмен, който му говореше като учител на тъп ученик.

— Желаете ли да го видите?

Прокурорът, достолепен магистрат от старо благородническо съдийско потекло, призна:

— Телефонирах във външното министерство... Дейвид Уорд действително е бил важна личност. Званието полковник е получил по време на войната, когато е оглавявал отдел в Интелиджънс Сървис... Мислите ли, че това може да има нещо общо със смъртта му?

По коридора се чуха стъпки, на вратата се почука и се появи доктор Пол с чанта в ръка.

— Знаех, че ще ме преведат през входа за персонала... Така ще стане и с хората от службата за съдебна самоличност... Къде е трупът?

Той стисна ръка на прокурора, на Кала, новия съдебен следовател, и накрая на Мегре.

— Е, стари приятелю?

След това си свали сакото и запретна ръкавите на ризата си.

— Мъж или жена?

— Мъж...

Мегре му посочи банята и веднага след това чуха възклицанията на доктора. Хората от службата за съдебна самоличност също пристигнаха със своите уреди и Мегре трябваше да се занимае с тях.

В „Жорж V“, както навсякъде другаде, за Дейвид Уорд, както и за всяка друга жертва на престъпления, трябваше да се следва установената практика.

— Может ли да вдигна щорите, шефе?

— Да. Тази чаша не е интересна, донесоха я за един свидетел.

Сълнцето вече огряваше не само салона, но и спалнята, просторна и весела, в която намериха много дребни лични предмети, редки и скъпи.

Например будилникът върху нощната масичка беше златен, купен от Картие, както и табакерата върху една масичка, а несесерът за маникюр носеше марката на известна лондонска фирма.

Един инспектор преброя в гардероба осемнадесет костюма, сигурно по толкова имаше и в другите апартаменти на Уорд в Кан, Лозана или Лондон.

— Вече можете да извикате фотографа — чу се гласът на доктор Пол.

Мегре гледаше навсякъде и никъде, като не пропускаше и най-малките подробности в апартамента и това, което се намираше в него.

— Телефонирай на Люка и разбери дали има нещо ново — каза той на Лапоант, който стоеше като изгубен в тази бъркотия.

Имаше три телефонни апарати, един в салона, друг на леглото и трети в банята.

— Ало!... Люка?... Тук е Лапоант...

Пред прозореца Мегре разговаряше на нисък глас с прокурора и следователя, докато доктор Пол и фотографът оставаха невидими в банята.

— Ще видим дали доктор Пол ще потвърди мнението на доктор Фрер... Според последния сините петна...

Съдебният лекар най-после се появи в добро разположение на духа.

— Преди да изгответя своя доклад и преди аутопсията, която вярвам, че ще бъде извършена, мога да ви кажа следното:

Примо: този човек е бил създаден да живее най-малко осемдесет години.

Секундо: бил е доста пиян, когато е влязъл във ваната си.

Терцио: не се е подхълъзнал, а онзи, който го е принудил да се пресели във вечността, е употребил известна сила, за да го задържи под водата. Засега това е всичко. Ако наредите да го изпратят в съдебномедицинския институт, ще се помъча да открия още нещо...

Двамата магистрати се спогледаха. Аутопсия? Без аутопсия?

— Има ли семейство? — обърна се прокурорът към Мегре.

— Доколкото разбрах, той има две деца, и двете малолетни, а разводът с третата му жена не е приключи.

— Братья, сестри?

— Момент...

Той вдигна отново телефонната слушалка. Лапоант му направи знак, че трябва да му каже нещо, но комисарят първо се обади в бара.

— Господин Арнълд, ако обичате.

— Един момент...

Малко по-късно Мегре каза на прокурора:

— Няма сестри, имал само брат, убит в Индия на двадесет и две годишна възраст... Имел братовчеди, с които не поддържал никакви връзки. Какво искаш, Лапоант?

— Люка ми съобщи една подробност, която току-що узнал. Тази сутрин от стаята си графиня Паверини е поискала много телефонни номера...

— Отбелязали ли са ги?

— Парижките не. Те са били два или три, от които два пъти един и същ. След това е поискала Монте Карло...

— Кой номер?

— „Отел дьо Пари“...

— Не се ли знае кого е търсила?

— Не. Искате ли да попитам в „Отел дьо Пари“?

Все същите кръгове. Тук „Жорж V“. В Монте Карло — най-луксозният хотел на Лазурния бряг.

— Ало, госпожице, дайте ми „Отел дьо Пари“ в Монте Карло, ако обичате... Какво?

Той се обърна смутен към комисаря.

— Пита за чия сметка ще бъде разговорът.

Мегре отвърна нетърпеливо:

— За сметка на Уорд... или за моя, ако предпочита.

— Ало, госпожице... От името на комисар Мегре... да...

благодаря...

Като затвори телефона, съобщи:

— След десет минути.

В едно чекмедже намериха писма, натрупани в безпорядък, на английски, френски и италиански, от жени или делови, покани за коктейли, вечери, а в друго откриха по-добре подредени книжа.

— Ще ги вземем ли?

Мегре кимна утвърдително, след като се допита с поглед до съдията следовател Кала. Беше вече единадесет часът и хотелът започна да се пробужда; чуха се позвънения, прислужниците сновяха насам-натам, асансьорът непрестанно се движеше.

Вярвате ли, докторе, че една жена може така дълго да държи главата му под водата?

— Зависи от жената.

— Наричат я малката графиня, от което може да се предположи, че е по-скоро дребна.

— Нито височината, нито пълнотата имат значение — промърмори философски докторът.

А Мегре добави:

— По-добре да отидем да хвърлим един поглед на триста тридесет и втори номер.

— Триста тридесет и втори?

— Апартаментът на въпросната графиня.

Понеже вратата беше заключена, трябваше да потърсят някоя камериерка. Апартаментът беше почистен. Състоеше се от салон, по-малък от предишния, спалня и баня.

Прозорецът беше отворен, но във въздуха още се носеше мириз на парфюм и алкохол; макар да бяха отнесли бутилката шампанско, полупълната бутилка с уиски още стоеше на масичката.

Дали поради твърде доброто си възпитание или от стеснителност, прокурорът и следователят се поколебаха на прага, докато Мегре отваряше шкафовете и чекмеджетата. Това, което откри, бе същото, както и при Дейвид Уорд, много луксозни предмети, само

че дамски, които се срещат в малко магазини и са символ на определен жизнен стандарт.

Върху тоалетната масичка лежаха разхвърляни бижута, като че ли бяха без никаква стойност; диамантена гривна с миниатюрно часовниче, обици и пръстен, общо възлизящи на двадесетина милиона.

И тук в едно чекмедже имаше разни книжа, покани, фактури на шивачи и модистки, каталоги, разписания на френската и американските авиокомпании и прочие.

Нямаше лични писма, което показваше, че графинята не поддържа кореспонденция. Затова пък в един стенен гардероб Мегре преброи двадесет и осем чифта обувки, някои от които не бяха носени и от размера им можеше да се заключи, че графинята е наистина дребна.

Лапоант влезе бързо.

— Свързах се с „Отел дьо Пари“. Телефонистката записва разговорите само когато търсените отсъствуват, за да им остави бележка. Тази сутрин е имала над петнадесет повиквания от Париж и не е в състояние да каже за кого са били.

Лапоант колебливо допълни:

— Попита ме дали в Париж е така топло, както там. Изглежда...

Вече не го слушаха и той замълча. Групичката тръгна към апартамента на Дейвид Уорд и срещна един доста странен кортеж. Директорът, когото сигурно бяха предизвестили, вървеше начало като разузнавач, дебнейки с беспокойство вратите, които всеки момент можеха да се отворят. Беше взел със себе си един от холовете, в небесносия униформа, за да разчиства пътя.

Следваха четириима мъже, които носеха на носилка трупа на Дейвид Уорд, все още гол, покрит с една завивка.

— Оттук — казваше господин Жил със сподавен глас.

Той вървеше на пръсти. Носачите внимателно напредваха, като избягваха да допират стените или вратите.

Te не се отправиха към никой от асансьорите, а завиха по един по-тесен коридор с не така блестящи и свежи тапети, който водеше към асансьора за багажа.

Дейвид Уорд, който беше един от най-авторитетните клиенти на хотела, го напускаше по пътя на куфарите и багажите.

Настъпи мълчание. Магистратите, които нямаше какво повече да правят, се колебаеха дали да влязат в апартамента.

— Вие ще се занимаете, Мегре... — въздъхна прокурорът.

Той се поколеба и допълни тихо:

— Бъдете благоразумен... Опитайте се вестниците да не...

Разбирате ме, нали?... Министърът ми препоръча...

Не беше така сложно предния ден, когато почти по същото време Мегре беше посетил на улица „Клинянкур“ един инкасатор, баща на три деца, получил два куршума в корема, опитвайки се да защити чантата си, в която носел осем милиона.

Отказал да го отведат в болницата.

Предпочел, ако ще умира, да умре поне в малката стаичка с цветни тапети, където жена му се грижеше за него, а децата му след училище ходеха на пръсти.

В този случай имаше една следа, едно кепе, забравено на местопрестъплението, което щеше в крайна сметка да ги отведе до престъпника. Но в случая с Дейвид Уорд?

— Мисля — внезапно каза Мегре, като че ли говореше сам на себе си, — че ще трябва да отида до Орли.

Не беше ли това заради разписанията на френските и американските авиолинии, които беше намерил в едно чекмедже, или може би в резултат на телефонния разговор с Монте Карло?

Може би пък и защото все трябваше да направи нещо, а летището му се струваше в тон с личност като графинята.

---

[1] Частен живот (англ.) — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

ПЪТУВАНИЯТА НА МАЛКАТА ГРАФИНЯ И СКРУПУЛИТЕ НА МЕГРЕ.

Мегре не напусна „Жорж V“ така бързо, както възнамеряваше. Когато даваше нареджданията си по телефона на Люка, преди да тръгне за летището, младият Лапоант, който продължаваше да претърска стаята на графинята, донесе една цветна металическа кутия от английски бисквити. Беше претъпкана със снимки.

Това напомни на Мегре кутията, в която, когато беше малък, майка му слагаше копчета и в която винаги бъркаха, когато им дотрябаше за някоя дреха. Тяхната кутия беше от чай, украсена с китайски надписи, нещо необичайно в дома на управител на замък, който никога не пие чай.

В един гардероб в триста тридесет и втори апартамент комисарят забеляза куфар, купен от известен магазин за куфари на авеню „Марсо“. И най-дребните вещи в него, като обувалка например или попивателна, носеха марката на някой магазин за най-луксозни стоки.

Така че графинята държеше безразборно натрупани в една най-обикновена кутия за бисквити снимки на свои приятели, снимки от свои пътувания; по байски костюм на борда на яхта вероятно в Средиземно море, на водни ски или сред снеговете на високи планини.

На много от тези снимки беше с полковника, било сама с него, но по-често и с други хора, някои от които комисарят можа да разпознае, защото това бяха все артисти, писатели, които бе виждал по вестниците.

— Ще вземете ли кутията, шефе?

Мегре като че ли напускаше неохотно този етаж на хотел „Жорж V“, макар и да не можеше да научи нищо повече в него.

— Повикай сестрата. Преди това провери дали е същата от миналата нощ.

Същата беше поради простата причина, че в хотела имаше само една сестра. Работата ѝ се състоеше, както по-късно разбра Мегре, да

се грижи за пийналите малко повече и да прави инжекции. От няколко години почти на една трета от клиентите бяха предписани най-различни инжекции.

— Кажете ми, госпожице...

— Жъоневрие...

Тя беше достолепна и безрадостна жена, без възраст, със сенки около очите като всички недоспали хора.

— Когато графиня Паверини напусна хотела в линейката, тя беше по нощница, нали?

— Завихме я с одеяло. Не исках да губя време да я обличам. В един куфар ѝ сложих бельо и дрехи.

— Рокля?

— Един костюм, първият, който ми попадна. Разбира се, обувки и чорапи.

— Нищо друго?

— Една чанта, която намерих в спалнята. Уверих се, че в нея има червило, гребен, пудриера, всичко, от което има нужда една жена.

— Знаете ли дали в чантата имаше пари?

— Видях вътре един портфейл, чекова книжка и паспорт.

— Френски?

— Италиански.

— Графинята от италиански произход ли е?

— Французойка. Тя е придобила италианско поданство след женитбата си с граф Паверини и предполагам, че го е запазила. Не зная. Това не ме интересува.

В асансьора имаше един мъж, когото Лапоант разкъсваше с поглед, и Мегре позна в него един от най-големите американски комици. Той и на него направи странно впечатление; след като го бе гледал толкова много на екрана, да го срещне в плът и кръв в кабината на асансьора, облечен като всички хора, с подпухнали очи, мрачен като човек, препил предната вечер.

Преди да тръгне към фоайето, Мегре се отби в бара, където Джон Т. Арийлд се беше облакътил пред чаша уиски.

— Елате за момент в този ъгъл...

Имаше още няколко клиенти, повечето също пожълтели, както американският актьор, освен двама, които, разгънали някакви книжа на една масичка, сериозно разискваха.

Мегре показва една по една снимките на събеседника си.

— Предполагам, че познавате тези хора? Забелязах, че и вие фигурирате на някои снимки...

Арнълд познаваше всички и имената на някои от тях бяха познати и на Мегре: двама бивши крале, които някога бяха управлявали своите страни, а сега живееха на Лазурния бряг, една бивша кралица, която живееше в Лозана, няколко принца, един английски режисьор, собственикът на една голяма фирма за уиски, една танцьорка, един шампион по тенис...

Арнълд малко го дразнеше с начина си на говорене.

— Не го ли познахте? Това е Павел.

— Кой Павел?

— Павел Югославски. А тук е Ненет...

Ненет не беше малкото име на някоя актриса ли демимонденка, а на една дама от квартал Сен Жермен, която канеше на масата си министри и посланици.

— А този с графинята и полковника?

— Жеф.

— Кой Жеф?

— Ван Мълен, фабрикант на химикали.

Едно име, което Мегре бе чувал, разбира се, и което фигурираше върху кутии за бои и много други продукти.

Беше по къси панталони, с огромна сламена шапка на южноамерикански плантатор и играеше с дървени топки на един площад в Сан Тропе.

— Това е вторият съпруг на графинята.

— Още един въпрос, господин Арнълд. Знаете ли кой понастоящем се намира в „Отел дъо Пари“ в Монте Карло и на когото графинята би телефонирала при затруднение?

— Обаждала се е по телефона в Монте Карло?

— Аз питам.

— Жеф, разбира се.

— Искате да кажете нейният втори съпруг?

— Той прекарва голяма част от годината на Лазурния бряг. Собственик е на вила в Мужен, близо до Кан, но предпочита „Отел дъо Пари“.

— Останали са в добри отношения?

— Отлични. Тя винаги го нарича „татенце“.

Американският комик, след като беше обиколил хола, се облакъти на бара, където, без да го питат, един вид служебно, поставиха пред него голяма чаша джин с доматен сок.

— Ван Мьолен и полковникът в добри отношения ли бяха?

— Те бяха приятели от дълго време.

— А граф Палмиери?

— Него го има на една от снимките, които току-що ми показвахте...

Арнълд я потърси. Едно високо мургаво момче с буйна коса, по бански, на носа на една яхта.

— Също приятел?

— Защо не?

— Знаете ли кой е нотариусът на полковника?

Джон Т. Арнълд отново прояви леко нетърпение, като че ли неговият събеседник беше много невеж.

— Той има много нотариуси. Не само във френския смисъл на думата. В Лондон адвокати му са господи Филпс, Филпс и Хадли. В Ню Йорк фирмата Харисън и Шоу застъпват неговите интереси. В Лозана...

— При кой от тези господи предполагате, че е депозирал завещанието си?

— По едно е оставил почти навсякъде. Постоянно ги изменяше.

Мегре прие уискито, което му предложиха, но Лапоант от стеснителност взе само бира.

— Благодаря ви, господин Арнълд.

— Не забравяйте само това, което ви препоръчах. Бъдете внимателен. Ще видите, че ще възникнат много неприятности...

Мегре не се и съмняваше в това и лицето му беше мрачно, както в лошите му дни. Всички тези хора, така различни с навиците си от обикновените простосмъртни, го дразнеха. Даваше си сметка, че не беше подгoten да ги разбере и ще трябва да минат месеци, докато се оправи в техните работи.

— Ела, Лапоант...

Той бързо прекоси фоайето, без да се оглежда, за да не би да срещне отново господин Жил, който му бе приятен, но който на свой ред нямаше да пропусне да му препоръча благоразумие и дискретност.

Сега фоайето беше препълнено. Говореше се на всички езици, пушеха се пури и цигари от всички държави.

— Оттук, господин Мегре.

Портиерът го придружи до мястото, където бяха паркирали малката кола на Криминалния отдел между един ролс-ройс и един кадилак.

Да даде ли бакшиш или не? Мегре не даде.

— Към Орли, моето момче...

— Да, шефе.

На Мегре много му се искаше да отиде до американската болница в Ньойи, за да разгита сестрата, момичето от регистратурата и телефонистката. Имаше цял куп неща, които искаше да направи или би трябвало да направи. Но той не можеше едновременно да бъде навсякъде, а и бързаше да намери малката графиня, както я наричаха нейните приятели.

Тя наистина беше малка, дребна, хубава, знаеше това от снимките. На каква ли възраст беше? Трудно можеше да се отгатне от моменталните снимки, повечето от които бяха правени в слънчево време и по-лесно се виждаше почти голото ѝ тяло в бикини, отколкото чертите на лицето ѝ.

Беше кестенява, с малко остро носле, дръзка, с блестящи очи и охотно заемаше хлапашки пози.

Въпреки всичко той би се заклел, че наближава четиридесетте. От адресната карта щеше да научи възрастта ѝ, но той не се беше сетил за това. Заемаше се с най-неотложното с неприятното чувство, че саботира разследването си.

— Трябва веднага да отидеш в „Жорж V“ — каза той на Лапоант — и да прегледаш адресната карта. Дай най-ясната ѝ снимка за увеличаване.

— Ще я дадем на вестниците ли?

— Не още. Ще отидеш и в американската болница. Разбиращ, нали?

— Да. Вие заминавате ли?

Не бе сигурно, но той имаше предчувствие, че ще замине.

— Ако замина, телефонирай на жена ми.

Беше му се случвало четири или пет пъти да пътува със самолет, но оттогава беше минало доста време и сега едва позна Орли, където

видя нови постройки. Там цареше много по-голямо оживление, отколкото например на Северната гара, или на гара Сен Лазар.

Разликата беше, че тук бе все едно пак в „Жорж V“ — говореше се на всички езици и се даваха бакшиши на всички възможни валути. Журналисти обкръжиха една голяма кола, снимаха някаква знаменитост, отрупана с цветя, и повечето куфари бяха от същата прочута марка, както куфарите на малката графиня.

— Да ви почакам ли, шефе?

— Не. Отиди в града и направи това, което ти казах. Ако не замина, ще се върна с такси.

Той се промъкна сред тълпата, за да избегне журналистите, и влезе в чакалнята, където бяха бюрата на различните въздушни компании. Два самолета кацнаха и индуси, някои от които с чалми, прекосиха пистата и се отправиха към митницата.

Високоговорителят непрекъснато предаваше съобщения.

— Търсят господин Стилуъл... господин Стилуъл... Моля, господин Стилуъл да се яви в бюрото на „Пан Америкън“...

Последва подобно повикване на английски и след това на испански за госпожица Консуело Гонсалес.

Стаята на специалния комисар на летището не беше на същото място, както преди. Мегре все пак успя да я открие и натисна дръжката на вратата:

— Виж ти! Коломбани...

Коломбани, на чиято сватба беше присъствувал Мегре, не принадлежеше на Съдебната полиция, а беше пряко подчинен на Министерството на вътрешните работи.

— Вие ли ми изпратихте едно съобщение?

Комисарят Коломбани намери в безредието на бюрото си едно листче, върху което с молив беше написано името на графинята.

— Не я ли видяхте?

— Дадох бележка на хората от контролата... Досега не са ми казали нищо... Ще проверя в списъците на пътниците...

Той влезе в едно съседно помещение, отделено със стъклена преграда, и скоро се върна с куп книжа.

— Един момент... Полет 315, за Лондон... Паверини... Паверини... П... Не... Няма Паверини между пътниците... Не знаете ли закъде е отлетяла?... Следващият самолет: Шутгарт... Също няма

Паверини... Кайро... Бейрут... П... Потре... Не!... Ню Йорк с „Pan Amerикън“... Питсбург... Пируле... Няма никъде Паверини...

— Не е ли имало самолет за Лазурния бряг?

— Самолетът за Рим с кацане в Ница, да, в десет и тридесет и две минути.

— Имате ли списък на пътниците?

— Имам списъка на пътниците за Рим, защото моите хора завериха паспортите... Те не се занимават с пътниците за Ница, които минават през друг изход без митнически и полицейски формалности.

— Самолетът френски ли е?

— Английски. Да ви заведа да проверим в бюрото на английската компания.

Бюрата в чакалнята бяха подредени като панаирни щандове, отрупани с цветни афиши от различни страни, всичките с почти еднакви неразгадаеми инициали.

— Имате ли списъка на пътниците за полет 312?

Едно младо момиче, англичанка с лунички по лицето, зарови из книжата и после подаде един списък.

— П... П... Парсън... Паверини... Луиза, графиня Паверини...
Мегре, това е, нали?

Последният се обърна към младото момиче:

— Можете ли да ми кажете дали това лице е било запазило мястото си?

— Един момент... За този самолет е отговарял моят колега...

Тя излезе и се изгуби в тълпата. След малко се върна с едно високо русо момче, което говореше френски със силен акцент.

— Вие ли оформихте билета на графиня Паверини?

— Да — каза той.

Неговият съсед от италианската въздушна линия му я довел. Тя на всяка цена трябвало да излети за Ница, а била изпусната сутрешния френски самолет.

— Сложно е, знаете. Има самолети, които само един или два пъти седмично летят по този път. Също и кацанията не са по едно и също време за някои полети. Казах ѝ, че ще пътува само ако се намери някое свободно място в последната минута.

— И отлетя ли?

— Да. В десет и двадесет и осем.

— Така че тя е пристигнала вече в Ница?

Служещият погледна часовника над насрещното гише.

— Преди половин час.

— Как заплати билета?

— С чек. Обясни ми, че е тръгнала внезапно и няма пари в себе си.

— Практикувате ли плащане с чек?

— Когато се отнася до известни личности.

— Нейният чек при вас ли е?

Той отвори едно чекмедже, прерови някакви книжа и извади лист, на който бе закачен с карфица жълт чек. Чекът не беше от френска банка, а от швейцарска, която имаше клон на „Авеню дьо л'Опера“ в Париж. Почеркът беше нервен, неравен, като на човек, обзет от нетърпение или трескавост.

— Благодаря.

Мегре попита Коломбани:

— Мога ли да се обадя от вашето бюро в Ница?

— Може даже да изпратите телекс, който веднага ще бъде получен.

— Предпочитам да говоря.

— Елате. Важна ли е работата?

— Доста!

— Свързана с неприятности?

— Страхувам се, че да.

— Ще говорите с полицията на летището ли?

Мегре кимна утвърдително.

— Това ще ви отнеме няколко минути. Имаме време да пийнем по чашка... Оттук, моля... Ще ми съобщите, когато се свържете с Ница, Дютийол, нали?

На бара се озоваха между едно бразилско семейство и летци в сиви униформи, които говореха френски с швейцарски или белгийски акцент.

— Какво ще вземете?

— Току-що пих уиски. По-добре ще бъде да продължа
Коломбани обясни:

— В съобщението, което получихме от Криминалния отдел, не ставаше дума за пътници за френско летище... Тъй като ние се

занимаваме само с лица, на които се заверяват паспортите...

Мегре изпи чашата си на един дъх, защото вече го викаха по телефона.

— Ало! Полицията на летището ли е?... Тук е Мегре от Криминалния отдел... Да... Чувате ли ме?... Ало!... Говоря ясно, доколкото мога... Една млада жена... Ало... Графиня Паверини... Като паве, „р“ като Робер, „и“ като Иняс, „н“ като Ноеми и още едно „и“ на края... Да... тя е пристигнала преди малко повече от половин час със самолет на английската компания... Да, самолетът, който е излетял от Лондон през Париж... Какво? Нищо не се чува...

Коломбани тихо затвори вратата, защото шумът от летището, включително и от един самолет, който се приближаваше към широките остьклени врати, проникваше в бюрото.

— Самолетът току-що се е приземил!... Имел закъснение, да... Толкова по-добре. Пътниците са още на летището?... Ало!... Изтичайте... Паверини... Не... Задръжте я под някакъв предлог... Проверка на документите например. Побързайте...

Коломбани каза като сведущ:

— Предполагах, че ще има закъснение. Съобщиха за буря по тази линия. Самолетът от Казабланка пристигна с час и половина закъснение, а този от...

— Ало!... Да... Как?... Видели сте я?... Тогава?... Заминали?

На другия край на жицата също се чуваше силен шум от мотор.

— Това ли е самолетът, който отлиза?... Тя на борда ли е?... Не?...

Накрая разбра, че полицаят от Ница я е изпуснал. Пътниците от Лондон били още там, защото е трябало да минат през митнически преглед. Графинята, която взела самолета в Париж, слязла първа и веднага се качила на една кола, която я чакала.

— Кола с белгийски номер ли казвате?... Да, чувам: една голяма кола... с шофьор... Не. Нищо... Благодаря...

Тя беше телефонирала от американската болница в Монте Карло, където по всяка вероятност вторият ѝ съпруг Жозеф Ван Мълен е бил в „Отел дьо Пари“. След това от Орли е взела първия самолет за Лазурния бряг. В Ница я е чакала голяма кола с белгийски номер.

— Уреждат ли се нещата? — попита Коломбани.

— В колко часа има самолет за Ница?

— В един и деветнадесет... Обикновено всички места са заети, въпреки че не е сезонът. Винаги обаче в последния момент един или двама пътници не се явяват... Желаете ли да ви запиша?...

Без негова помощ Мегре щеше да загуби много време.

— Ето! Само ще почакате малко. Ще ви потърсим, когато наближи часът. В ресторанта ли ще бъдете?

Мегре обядва сам в един ъгъл, като преди това се обади по телефона на Люка, който не му съобщи нищо ново.

— Още ли не са алармирани журналистите?

— Не вярвам. Преди малко видях един да броди по коридорите, но се оказа Мишо, който непрекъснато се влачи тук, но нищо не спомена...

— Нека Лапоант направи това, което му наредих... Следобед по някое време ще се обадя от Ница...

Извикаха го, както му бяха обещали, и той се отправи с редицата пътници към самолета и се настани на последния ред. Кутията със снимките беше оставил на Лапоант, като бе задържал няколко, които му се бяха сторили най-интересни, и вместо да чете вестника, който стюардесата му подаде заедно с обичайната дъвка, започна да ги разглежда замислено. Трябваше да почака, докато изчезне светлинният надпис над него, за да може да разкопча колана и да допуши лулата си. Веднага след това сервираха чай и сладкиши, които дори не опита.

Облегнат на фотьойла, с притворени очи, той имаше вид на човек, който за нищо не мисли, докато самолетът летеше над дебел килим от светли облаци. Въсъщност той се мъчеше да даде живот на имената и неясните силуети, които допреди тази сутрин му бяха така чужди, както жителите на друга планета.

Колко още време трябваше да мине, преди да се разчуе смъртта на полковника и вестниците да се заловят с тази история? Тогава именно щяха да започнат усложненията, както всеки път, когато се отнася до някоя известна личност. Нямаше ли лондонските вестници да изпратят репортери в Париж? Ако се вярва на господин Арнълд, Дейвид Уорд е имал капиталовложения почти навсякъде.

Странен човек! Мегре го беше видял само в жалка и неестествена поза, гол във ваната, с надут жълтеникав корем, подаващ се над водата, който като че ли плуваше.

Дали Лапоант беше почувствуval, че в даден момент комисарят бе по-импресиониран от обстановката, отколкото позволяваше професията му, и не бе на необходимата висота? Дали доверието му в шефа не се бе разколебало?

Тези хора го дразнеха, не можеше да отрече. Пред тях той беше като новопостъпил в някой клуб например или в клас, който се чувствува неловко и се срамува, защото още не познава правилата, общоприетото държане, жаргона, и си въобразява, че другите му се подиграват.

Той беше убеден, че Джон Т. Арнълд, така естествен и непринуден с краle в изгнание или банкери в Лондон, Рим, Берлин или Ню Йорк, се беше забавлявал с неговата непохватност и се беше държал с него едва ли не със състрадателно снизходжение.

Мегре беше научил по време на дългогодишната си професионална практика по-добре от много други хора как се вършат някои сделки и как се живее в някои среди.

Но това бяха теоретически познания. Той не ги „чувствуваше“. Някои малки подробности го озадачаваха.

За пръв път имаше случай да борави със съвсем непознат свят, чиито отгласи понякога са долитали до него само благодарение на недискретните вестници.

Съществуват милиардери, нека употребим този общоприет израз, чието обществено положение или начин на живот можем да си представим или отгатнем донякъде, бизнесмени или банкери, които всеки ден отиват в кабинета си, а в частния си живот не изглеждат така различни от останалите простосмъртни.

Той познаваше индустриси от Северна или Източна Франция, текстилни магнати и производители на стомана, които всяка сутрин в осем часа бяха в бюрата си, всяка вечер си лягаха в десет часа, а семействата им приличаха на семействата на началник-отдели или на надзирателите им.

Сега едва като че ли бе проумял, че тези негови познати не са на върховете на стълбата, че те всъщност са дребните печалбари, изграждащи крупните богатства.

Над тях се издигаха хора като полковник Уорд, може би и като Жозеф Ван Мьолен, които никога не стъпваха в буero, местеха се от един луксозен хотел в друг, обкръжени с хубави жени, пътуваха с

яхтите си, поддържаха помежду си заплетени отношения и във фоайето на някой хотел или в кабаре сключваха много по-значителни сделки, отколкото финансистите от буржоазията.

Дейвид Уорд бе имал три законни жени, имената на които Мегре беше отбелязал в бележника си. Само Дороти Пейн, първата, принадлежеше малко или повече към неговия кръг и като него беше от Манчестър. Не бяха имали деца и се бяха развели след три години. Отново се беше омъжила. Макар семейството ѝ да беше от буржоазно потекло, тя не се бе върнала в тази среда след развода си и не живееше в Манчестър. Омъжила се бе за един друг Уорд, тъй да се каже, на име Алдо де Рока, магнат на изкуствената коприна в Италия, който беше маниак на автомобили и участвуваше всяка година в двадесет и четири часовите състезания в Ман.

Сигурно и той също отсядаше в „Жорж V“ или в „Риц“, в „Савоя“ в Лондон, в „Карлтон“ в Кан, в „Отел дьо Пари“ в Монте Карло.

Как да не се срещат прекалено често тези хора? Съществуват, общо взето, двадесет или тридесет най-луксозни хотели, десетина модни плажове, ограничен брой гала състезания за „голямата награда“ или „Дарби“. Доставчиците на всички са едни и същи бижутери, модисти, шивачи. Имат и същите фризьори и бръснари, маникюристи.

Втората съпруга на полковника — Алис Перен, — чийто син учеше в Кеймбридж, произхождаше от друга среда, защото беше дъщеря на селски учител в Ниевър и работела като манекен в Париж, където Уорд я беше срещнал.

Но манекените не живеят ли едва ли не на границата на тази среда?

Разведена, тя не се беше върнала към своята професия. Полковникът ѝ беше отпуснал рента.

С какви хора се срещаше тя напоследък?

Човек можеше да се запита също и за третата — Мюриъл Халигън, дъщеря на надзирател от Хоубокън, близо до Ню Йорк, която продавала цигари в едно нощно увеселително заведение в Бруклин, когато Дейвид Уорд се влюбил в нея.

Живееше с дъщеря си в Лозана, и тя, освободена от парични затруднения.

Всъщност женен ли беше Джон Т. Арнълд? Мегре би се хванал на бас, че не. Изглеждаше роден, за да бъде дясната ръка, човекът в сянка и довереното лице на човек като Уорд. Сигурно беше от видно английско семейство, може би от много, стар род с големи финансови резерви. Той беше учен в Итън, Кеймбридж, играеше голф, тенис, управляваше яхта и самолет. Без съмнение, преди да срещне Уорд, е бил в армията или в някое посолство.

Тъй или иначе, той винаги е водил в сянката на полковника живота, за който е бил създаден. Кой знае? Дали не споделяше и той скришом любовните авантюри на своя шеф, както споделяше охолния му живот.

— Госпожи и господа, моля, затегнете коланите и не пушете. След малко кацаме в Ница. Надявам се, че пътуването ви бе приятно. Лейдиз ънд джентълмен...

Мегре с мъка изпразни пепелта от лулата си в малкото пепелниче в ръчката на фотьойла и с дебелите си пръсти хвани токата на колана. Не беше забелязал, че от няколко секунди летяха над морето, и изведнъж при едно силно наклоняване на едната страна то приближи почти вертикално към прозорчето. Той можа да види няколко рибарски лодки, които приличаха на играчки, и една двумачтова яхта, която оставяше след себе си сребриста бразда.

— Моля, не ставайте от креслата, докато самолетът не спре напълно...

Самолетът докосна пистата, подскочи няколко пъти и се насочи към бялата сграда на летището. Моторът му забучи по-силно и ушите на Мегре загълхнаха.

Комисарят слезе между последните, защото беше в дъното, а и една пълна жена беше забравила кутия шоколадени бонбони на мястото си и се бълскаше срещу излизашите.

Долу до стълбата един млад човек в светла риза, блестяща на слънцето, се обърна към него, като докосна сламената си шапка.

— Комисар Мегре?

— Да.

— Инспектор Беноа. Не аз получих вашето съобщение тази сутрин, а моят колега от първа смяна. Комисарят на летището се извинява, че не може лично да ви посрещне. Повикаха го спешно в Ница.

Те отдалеч последваха пътниците, които бързо се отправиха към сградата; циментовата писта беше топла и под яркото слънце се виждаше тълпата зад бариерата, която размахваше кърпички.

— Доста се затруднихме преди малко и след като попитах комисаря, си позволих да телефонирам в Ке дез Орфевр. Обади се Люка, който ми каза, че е в течение. Дамата, която ви интересува...

Той погледна листа, който държеше в ръка.

— Графиня Паверини с пристигнала точно навреме за самолета на швейцарските въздушни линии. Поради липса на наредждания аз не посмях на моя отговорност да я задържа. Комисарят също не знаеше какво да правим. Поисках бърз разговор с криминалната полиция и инспектор Люка...

— Старши инспектор...

— Старшият инспектор Люка, извинете, също като мене бе в недоумение. Дамата не беше сама. Придружаваше я един солиден мъж, който я доведе с колата си и половин час преди това по телефона ѝ беше резервиран място в самолета за Женева.

— Ван Мьолен?

— Не знам. Ще ви кажат името му в бюрото.

— С една дума пуснахте я да замине?

— Сбърках ли?

Мегре не отговори веднага.

— Не. Не вярвам — въздъхна накрая той. — В колко часа има друг самолет за Женева?

— Чак утре сутринта. Ако на всяка цена искате да заминете, има една възможност. Завчера един пътник се оказа в същото положение. Ако вземете в осем и половина самолета за Рим, ще имате време да вземете оттам самолета по линията Рим, Женева, Париж, Лондон и...

Мегре едва не избухна в смях, защото внезапно имаше чувството, че изостава от епохата си. За да отиде от Ница до Женева, достатъчно беше да кацне в Рим и оттам...

В бара, както на Орли, той видя пилоти, стюардеси, американци, италианци, испанци. Едно четиригодишно дете, което само пътуваше от Ню Йорк и докато минаваше от ръцете на една стюардеса в ръцете на друга, със сериозно изражение ядеше сладолед.

— Искам да се обадя по телефона.

Инспекторът му направи честта да го въведе в тясното помещение на полицията, където знаеха вече кой е и го наблюдаваха с любопитство.

— Кой номер, господин комисар?

— „Отел дьо Пари“ в Монте Карло.

Няколко минути по-късно той научи от портиера на „Отел дьо Пари“, че действително господин Жозеф Ван Мьолен държи апартамент в хотела, че е бил повикан в Ница по телефона и заминал веднага затам с шофьора си, че много се е забавил и току-що се е приbral.

В момента бил в банята и имал запазена маса за галавечерята в Спортния клуб.

Не били виждали графиня Паверини, която е добра позната в хотела. Госпожица Надин не придружавала Ван Мьолен, когато излязъл с колата.

Коя беше Надин? Мегре не знаеше. Портиерът, изглежда, беше уверен, че всички са в течение, и затова Мегре не зададе въпроси.

— Ще вземете ли самолета за Рим? — попита младият инспектор.

— Не, ще запазя място в швейцарския самолет за утре сутринта и вероятно ще прекарам нощта в Монте Карло.

— Ще ви заведа в бюрото на Швейцарските въздушни линии... Едно от представителствата на авиокомпаниите в чакалнята на летището.

— Познавате ли графиня Паверини?

— Това е една от нашите добри клиентки. Тя току-що взе самолета за Женева...

— Знаете ли къде отсяда в Женева?

— Обикновено тя не живее в Женева, а в Лозана. Често сме ѝ изпращали билети в „Лозана Палас“.

На Мегре внезапно му се стори, че Париж е много голям, а светът прекалено малък! Той изгуби толкова време да отиде с автобус до Монте Карло, колкото му бе нужно да дойде от Орли.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В КОЯТО МЕГРЕ СЕ СРЕЩА С ОЩЕ ЕДИН МИЛИАРДЕР, СЪЩО ГОЛ КАТО ПОЛКОВНИКА, САМО ЧЕ ЖИВ.

И тук също така не искаха да дават гласност за присъствието на полицията. Като влезе във фоайето, Мегре позна портиера, с когото беше говорил по телефона от летището, защото още щом го видя, си припомни, че много пъти в миналото е бил във връзка с него, когато последният работеше в един луксозен хотел на „Шанз Елизе“. По онова време той още не се разпореждаше зад бюрото с ключове, нито носеше дълъг редингот, а беше просто един обикновен хоп, който дебнеше всяко повикване на клиентите.

Във фоайето имаше хора по бански костюми, както и вече облечени в смокинг, а от една дама пред Мегре, почти гола, със силно зачервени рамене, държаща кученце под ръка, се разнасяше силен аромат на крем против изгаряне.

Към Мегре не се обърнаха по име, нито го нарекоха господин комисар — портиерът му смигна съучастнически и каза:

— Един момент... Погрижих се вече...

— Ало... Господин Жан?

Изглежда, че аппаратите тук бяха много чувствителни, защото портиерът говореше съвсем тихо.

— Господинът, за който ви говорих, е вече тук... Да се качи горе, нали?... Разбирам...

Към Мегре:

— Секретарят на господин Ван Мьолен ви чака пред вратата на асансьора на петия етаж и ще ви заведе...

Като че ли му оказваха благодеяние. Млад мъж, много елегантно облечен, наистина го чакаше в коридора.

— Господин Жозеф Ван Мьолен ме помоли да го извиня, че ще ви приеме по време на масажа си, но му се налага веднага след това да излезе. Той ме натовари да ви кажа, че е много поласкан да се срещне

лично с вас, защото с голямо увлечение е следял някои ваши разследвания...

Не изглеждаше ли това малко странно? Защо белгийският финансист не му кажеше лично всичко това, щом след малко щяха да бъдат един срещу друг?

Мегре беше въведен в един апартамент, който така напомняше на „Жорж V“ по обзавеждане и разпределение на помещенията, че ако не беше видял през прозореца пристанището и яхтите, комисарят щеше да помисли, че се намира в Париж.

— Комисар Мегре — съобщи господин Жан, като отвори вратата на една стая.

— Влезте, комисаре, и се настанете удобно — му каза един мъж, легнал по корем, гол, докато друг един в бял панталон и с жилетка на голо, която откриваше огромните му бицепси, го масажираше. — Надявах се на подобно посещение, но мислех, че ще се задоволите да изпратите някой инспектор. Вие лично сте си направили този труд...

Той не довърши мисълта си. Това беше вторият милиардер, когото Мегре срещаше в един и същ ден, гол като първия, без явно да се притеснява.

На снимките, които бяха намерили в кутията за бисквити, много от хората бяха едва облечени, като че ли от известно обществено стъпало нагоре понятието за свян ставаше друго.

Мъжът изглеждаше много едър, съвсем леко закръглен, целият загорял от слънцето с изключение на една малка ивица, която банските гащета бяха защитили от слънчевите лъчи и която беше неприятно бяла. Комисарят не можеше да види лицето, потънало във възглавницата, но темето, също обгорено, беше плешиво и лъскаво.

Без да обръща внимание на масажиста, който в неговите очи не представляваше нищо, белгиецът продължи:

— Знаех, че ще откриете следите на Луиза и тази сутрин я посъветвах по телефона да не се опитва да се крие. Забележете, че аз още не знаех какво се е случило. Тя не смееше да ми каже по телефона подробностите. Освен това беше в такова състояние... Познавате ли я?

— Не.

— Тя е странно създание, една от най-интересните и привлекателни жени... Свърши ли, Боб?

— Още две минутики, господине...

Масажистът трябва да е бил някога боксьор, защото носът му беше сплеснат, а ушите безформени. Ръцете му от лактите надолу бяха покрити с черни косми и върху тях блестяха капки пот.

— Предполагам, че поддържате връзка с Париж? Какви са последните новини?

Той говореше естествено и беше непринуден.

— Разследването едва започна — отговори Мегре предпазливо.

— Не става въпрос за разследването. Вестниците? Публикували ли са вече новината?

— Още не, доколкото ми е известно.

— Бих се учудил, ако някой от Филпс, поне най-младият, още не е взел самолета за Париж.

— Кой би му съобщил?

— Арнълд, дявол да го вземе. От друга страна, щом съпругите узнаят...

— Намеквате за бившите жени на полковника ли?

— Те са първите заинтересовани, нали? Не зная къде е Дороти, но Алис сигурно е в Париж, а Мюриъл, която живее в Лозана, ще скочи в първия самолет... Достатъчно, Боб... Благодаря. Утре по същото време. Не! Имам една среща... Нека бъде в четири часа.

Масажистът сложи една хавлиена кърпа около тялото на Ван Мълен, който бавно се повдигна и я препаса на кръста си. Прав, той беше наистина едър, силен, мускулест, в отлично физическо състояние за мъж на шестдесет и пет — може би седемдесет години. Той разглеждаше комисаря с нескрито любопитство.

— Приятно ми е — каза той, без повече да обяснява. — Не се смущавайте, че ще се облека пред вас. Принуден съм, защото имам галавечеря с двадесет гости. Време е да взема един душ...

Той влезе в банята и се чу течащата вода. Масажистът прибра нещата си в една чанта, облече цветно сако и след като хвърли пълен с любопитство поглед към Мегре, си отиде.

Ван Мълен се върна, облечен в халат. По лицето и главата му имаше капки вода. Смокингът му, бялата риза, чорапите и обувките, изобщо всичко, което щеше да облече, беше сложено върху една особена закачалка, каквато Мегре виждаше за пръв път.

— Дейвид беше добър приятел, другар, ако мога така да се изразя, защото ние се познавахме повече от тридесет години...

Почекайте... Тридесет и осем години точно и имахме по равно участие в много предприятия... Бях много изненадан от вестта за неговата смърт, особено такава смърт...

Това, което правеше най-силно впечатление, беше неговата непринуденост, такава непринуденост, каквато Мегре не си спомняше да беше срещал някога в живота си. Той сновеше насам-натам, приготвяше се, сякаш бе сам, и говореше на себе си.

Този човек малката графиня наричаше „папа“ и комисарят започна да разбира защо. Оставяше впечатление на солиден и можеше да се опреш на него. Младият секретар беше в съседното помещение и говореше по телефона. Един келнер, на когото никой не беше позвънил, донесе върху сребърен поднос запотена чаша с някаква светла течност, по всяка вероятност мартини. Сигурно по това време му я носеха и това беше част от цяла серия привички.

— Благодаря, Людо. Мога ли да ви предложа нещо, Мегре?

Той не казваше нито „комисаре“, нито „господине“ и в това нямаше нищо оскърбително. По този начин той дори заличаваше различията помежду им.

— Ще взема същото като вас.

— Много сухо?

Мегре кимна утвърдително. Събеседникът му вече си беше сложил панталона, жилетката и копринените черни чорапи. Търсеше около себе си обувалката, за да си обуе лачените обувки.

— Никога ли не сте се срещали с нея?

— Говорите за графиня Паверини?

— Да, Луиза... Ако не я познавате, трудно можете да разберете. Вие имате опит с мъжете, знам това, но се питам, можете ли също така добре да разбирате и жените? Имате намерение да я видите в Лозана?

Той не завърши и не се опита да го заблуди, че графинята може да бъде някъде другаде.

— Тя ще има време да се поуспокои малко. Тази сутрин, когато ми се обади по телефона от клиниката, говореше така несвързано, че ѝ казах веднага да скочи в първия самолет и да дойде при мен.

— Тя е била ваша жена, нали?

— В продължение на две години и половина. Останахме добри приятели. Защо да се караме? По чудо сестрата от „Жорж V“ била сложила дрехи в ръчната чанта на Луиза, защото иначе тя нямаше да

може да напусне клиниката... В чантата не е имала пари, само дребни монети... Била е принудена в Орли да плати с чек таксито и някои други неща... Накратко, аз я взех от летището и хапнахме нещичко в Ница, където тя ми разказа цялата история...

Мегре избягваше да задава въпроси и остави събеседника си да говори свободно.

— Предполагам, че не я подозирате за убийството на Дейвид?

Тъй като не получи отговор, Ван Мьолен се умърлуши.

— Това ще бъде голяма грешка, Мегре, казвам ви като на приятел. И, първо, позволете ми един въпрос. Нали е сигурно, че някой е държал главата на Дейвид във ваната?

— Кой ви каза това?

— Луиза, разбира се.

— Значи тя го е видяла?

— Видяла го е и не мисли да отрича... Вие не я познавате, нали?

Жан, моля, дайте ми копчетата за маншети и копчетата за нагръдника ми...

Изведнъж стана загрижен.

— Чуйте, Мегре, по-добре ще бъде да ви поставя в течение на нещата, в противен случай ще направите погрешни стъпки, а аз не искам Луиза да бъде обезпокоявана повече, отколкото е необходимо. Тя все още е едно малко момиче. Станала е на тридесет и осем години вече, но остава и ще остане през целия си живот дете. Между другото в това се състои чарът ѝ. Това я поставя винаги в най-невероятни положения.

Секретарят му помогна да си сложи платинените копчета на ризата и Ван Мьолен седна срещу комисаря, като че ли да си даде кратък отдих.

— Бащата на Луиза е бил генерал, а майка ѝ произлиза от провинциално семейство на дребни благородници. Родена е в Мароко, мисля, където баща ѝ е бил на гарнизон, но по-голямата част от младостта си е прекарала в Нанси. По-късно поискала да живее независимо и издействува от родителите си да я изпратят в Париж, за да следва курсове по история на изкуството. За ваше здраве...

Мегре изпи глътка мартини и потърси с очи някаква масичка, за да постави чашата си.

— Оставете я, където искате, на земята... Тя срещнала един италианец, граф Марко Паверини, и се влюбила от пръв поглед. Познавате ли Паверини?

— Не.

— Ще се запознаете с него.

Той изглеждаше сигурен в това.

— Истински граф, обаче без състояние. Доколкото ми е известно, понастоящем живее от благоволението на една възрастна дама. Родителите от Нанси първоначално не били съгласни. Луиза успяла някак да представи нещата в благоприятна светлина и те дали съгласието си за женитба. Нека наречем това първия момент, откогато се е заговорило за „малката графиня“. Първоначално имали апартамент в Паси, после стая в хотел, след това отново апартамент, падения, издигания, но въпреки всичко не преставали да се показват на коктейли, приеми и на места, където хората се забавляват.

— Паверини е използвал жена си?

Ван Мьолен се поколеба, обзет от скрупули.

— Не. Не така, както мислите. Тя нямаше да се остави. Била е лудо влюбена и още е влюбена в него. Всичко това е трудноразбираемо, нали? Обаче е самата истина. Убеден съм, че Марко също е влюбен още в нея, във всеки случай не може без нея. Въпреки това се карали много и тя го напускала три или четири пъти след бурни сцени, но никога повече от няколко дни. Достатъчно е било Марко да се покаже бледен и посърнал, и да ѝ поисква прошка, за да се хвърли отново в прегръдките му.

— От какво са живеели?

Ван Мьолен леко повдигна рамене.

— Вие ли ми поставяте този въпрос? От какво живеят много хора, на които ежедневно стискаме ръка? По време на едно такова спречкане аз се запознах с нея. Тя ме развлнува. Помислих си, че този живот не е за нея, лесно ще се източи и скоро ще повехне в ръцете на мъж като Марко и понеже току-що се бях развел, ѝ предложих да стане моя жена.

— Вие бяхте ли влюбен?

Ван Мьолен го погледна, без да каже нито дума, и като че ли очите му повтаряха същия въпрос.

— Същият случай — промълви накрая той — няколко пъти ми се е представлял в живота, както и на Дейвид. Това отговаря ли на вашия въпрос? Няма да скрия нито, че имах разговор с Марко, нито, че му връчих един чек за значителна сума, за да се разходи из Южна Америка.

— Той прие ли?

— Имах начин да го принудя?

— Предполагам, че е извършил известни... неделикатности?

Едва забележимо повдигане на раменете.

— Луиза беше моя жена три години приблизително и аз бях щастлив с нея...

— Знаехте ли, че все още обича Марко?

Ван Мьолен го погледна така, сякаш искаше да каже: „И какво от това?“

Той продължи:

— Тя ме придружаваше почти навсякъде. Пътувам много. Запозна се с мои приятели, някои от които познаваше отпреди. Имало е и облаци, разбира се, и даже някои по-големи бури... Мисля, че е запазила и още пази искрени чувства към мене... Нарича ме „папа“, което не ме шокира, защото все пак аз съм с тридесет години повъзрастен.

— Чрез вас ли се запозна с Дейвид Уорд?

— Да, чрез мен.

Малък ироничен пламък проблесна в очите му.

— Дейвид не ми я отне, а Марко, който се върна един ден отслабнал, окаян и започна да виси по цял ден на тротоара пред дома ни като изгубено куче... Една вечер тя се хвърли в ръцете ми и ми призна.

В съседната стая телефонът иззвъня и секретарят, който бе вдигнал слушалката, се показа на прага:

— Господин Филпс е на телефона.

— Доналд или Хърбърт?

— Доналд...

— Нали ви казах? По-младият е. Обажда се от Париж, нали?

— Да.

— Дай ми го тук...

Той протегна ръка към апаратата и разговорът протече на английски език. На въпросите, които му поставяха от другата страна, Ван Мьолен отговаряше приблизително...

— Да... Не... Още не знам... Изглежда, че няма съмнение за такова нещо... Комисарят Мегре, който разследва случая, стои срещу мене... Разбира се, че ще отида на погребението в Париж, въпреки че ми е много неудобно, защото вдругиден трябваше да замина за Цейлон. Ало! Вие в „Жорж V“ ли сте? Ако науча нещо, ще ви потърся. Не, тази вечер съм зает и няма да се върна преди три часа сутринта. Лека нощ.

Той погледна Мегре.

— Свършено е. Филпс е вече там, както ви предупредих. Възбуден е много. Английските вестници са вече известени и той е нападнат от репортери... Докъде бях стигнал? Трябва вече да се облека... Връзките ми, Жан...

Донесоха му шест подбрани връзки, които изглеждаха еднакви, обаче все пак той грижливо избра една от тях.

— Какво трябваше да направя? Предложих ѝ развод и понеже Марко можеше един ден да я остави без пукната пара, не ѝ предвидих една глобална сума, а скромна рента.

— Продължавате ли да я посещавате?

— Посещавах ги двамата... Това учудва ли ви?

Той си оправяше възела на връзката пред огледалото с протегнат врат и изпъкнала адамова ябълка.

— Както трябваше да се очаква, сцените започнаха отново. След това един хубав ден Дейвид се раздели с Мюриъл и на свой ред започна да играе ролята на добрия самарянин...

— Но все пак той не се ожени за нея?

— Нямаше време, защото очакваше да завършат формалностите по развода... Впрочем питам се, какво ще стане?... Не знам точно докъде са стигнали с развода, но ми се струва, че ако не са оформени всички документи, има шансове Мюриъл Халигън да бъде сметната за вдовица на Дейвид...

— Това ли е всичко, което знаете?

Той отговори простиенно:

— Не. Знам също, поне отчасти, това, което се е случило миналата нощ, и по-добре да го кажа аз, а не Луиза. Преди всичко

дължа да ви уверя, че тя не е убила Дейвид Уорд. По всяка вероятност тя не е способна да направи това...

— Физически?

— В такъв смисъл го казвам и аз. В морален смисъл, ако мога да употребя този израз, всички сме способни да убием, при условие, че имаме достатъчно основание и сме сигурни, че няма да ни заловят.

— Един достатъчен мотив?

— На първо място силна страст. Принудени сме да повярваме в това, защото всеки ден виждаме мъже и жени да извършват престъпления от ревност... Макар че моето мнение по този въпрос... Но да оставим това!... Изгода... Ако хората имат достатъчно голяма изгода... Но не е такъв случаят с Луиза, напротив...

— Освен ако Уорд е направил завещание в нейна полза или...

— Няма завещание в нейна полза, вярвайте ми... Дейвид е англичанин и следователно хладнокръвен човек, който оценява всяко нещо колкото заслужава...

— Нали той се е влюбил в графинята?

Ван Мьолен сбръчка вежди раздразнен.

— Вече три или четири пъти, Мегре, споменавате тази дума. Впрочем опитайте се да разберете. Дейвид беше на моите години. Луиза е малко, хубаво зверче, забавно, даже очарователно. Освен това тя е образована, ако мога така да се изразя, и е възприела навиците на определена среда, на един определен начин на живот...

— Мисля, че разбирам.

— Това ми спестява неудобството да назовавам нещата. Не казвам, че е много хубаво, но е човешко. Журналистите не разбират тези неща и при всяко наше увлечение говорят за влюблване от пръв поглед... Жан! Чековата ми книжка...

Оставаше само да си сложи смокинга. Той погледна часовника.

— Снощи са вечеряли навън, само двамата, след това са отишли да изпият по чашка в едно кабаре, не попитах кое. Случайно са срещнали Марко в компанията на една пълна руса холандка от най-доброто общество... Поздравили се едва-едва отдалеч. Марко танцуval с партньорката си. Луиза била нервна и когато се завърнали в „Жорж V“, казала в асансьора на Дейвид, че иска още една бутилка шампанско.

— Пиеше ли много?

— Много. Дейвид също пиеше много, но само вечер. Бъбрели са всеки пред своята бутилка, защото Дейвид пиеше само уиски и предполагам, че накрая разговорът е станал несвързан. След няколко чаши Луиза е изпитала комплекс за вина и е започнала да се самообвинява в какво ли не... Както самата ми каза днес по обед, заявила на Дейвид, че не е достатъчно добра за него, че се презира, задето е една обикновена, измъчвана от страст жена, ала не може да направи нещо друго, освен да тича след Марко и да го моли да се върне при нея...

— Какво е отговорил Дейвид?

— Нищо. Даже не е сигурно дали е разbral. Затова ви попитах дали имате доказателства, че някой го е държал под водата във ваната. До полунощ, до един часа сутринта, той се държи, защото започва да пие към пет часа следобед. Към два часа сутринта става мрачен и аз неведнъж съм мислил, че може да му се случи нещо в банята. Даже съм го съветвал винаги да има някой прислужник при него, но той изпитваше ужас да бъде зависим от някого. По същата причина изискваше Арнълд да живее в друг хотел. Питам се, дали това не беше някакъв особен свян? Това е почти всичко. Луиза се съблякла, облякла хавлията си и тъй като бутилката шампанско била празна, възможно е да е изпила гълтка уиски. Тогава си въобразила, че е огорчила Дейвид, и пожелала да му се извини... Това е съвсем в нейния стил, повярвайте ми, защото я познавам добре... Излязла в коридора... Закле ми се, че намерила вратата полуотворена... Влязла в банята, видяла онova, което и вие знаете, и вместо да повика някого, изтичала в стаята си и се хвърлила на леглото... Казва, че именно тогава пожелала да умре, и това е много възможно. Взела от хапчетата сънотворно, което употребяваше още когато живееше с мен, след като бе пила...

— Колко хапчета?

— Отгатвам какво мислите. Може да имате право. Тя е искала да умре, защото това урежда всичко, но не е била скарана с живота, нали? Намерението е достатъчно, предизвиква същия ефект... Тъй или иначе, тя е позвънила навреме... Поставете се на нейно място. Всичко това за нея е било като кошмар, при който реалното и нереалното се смесват до степен да не могат да се различат едно от друго... В клиниката, когато дошла в съзнание, тя разбрала жестоката действителност. Първата й мисъл била да се обади на Марко и го

потърсила по телефона... Никой не отговорил... Позвънила и в един хотел на улица „Понтийо“, където му се случвало да пренощува, когато имал пари... Нямало го и там... Сетила се за мен... Каза ми несвързано, че е загубена, че Дейвид е мъртъв, че тя наスマлко щяла да умре, че съжалява, че не е мъртва, и ме замоли горещо веднага да отида при нея... Казах й, че ми е невъзможно. След като напразно се опитах да науча от нея подробности, я посъветвах да отиде в Ори и да вземе самолета за Ница... Това е всичко, Мегре. Изпратих я в Лозана, където познава добре обстановката, не за да я крия от полицията, а за да избегне атаките на журналистите, любопитните и всички усложнения, които могат да последват. Вие ми казахте, че Дейвид е бил убит, и аз ви вярвам. Твърдя, че Луиза не го е убила, и нямам представа кой е могъл да направи това. Сега...

Той най-после облече смокинга си.

— Ако ме търсят, аз съм в Спортния клуб — каза той на секретаря си.

— Какво да правя, ако се обадят от Ню Йорк?

— Ще им кажете, че съм размислил и отговорът ми е: „Не“.

— Добре, господине.

— Вие идвate, нали, Мегре?

Заедно се качиха в асансьора и когато стигнаха до първия етаж, бяха неприятно изненадани от светкавицата на един фотоапарат.

— Трябаше да предвидя това — промърмори Ван Мьолен и като бълсна настррана един шишко, който стоеше до фотографа и се помъчи да му прегради пътя, забърза към изхода.

— Комисарят Мегре?

Ниският мъж беше кореспондент на един вестник от Лазурния бряг.

— Има ли начин да поговоря малко с вас?

Портиерът го наблюдаваше отдалеч, свивайки вежди.

— Можем да поседнем в някой ъгъл...

Мегре имаше достатъчно опит и знаеше, че нищо няма да спечели, ако се измъкне, защото в такъв случай щяха да му припишат неща, които никога не бе казал.

— Предполагам — продължи журналистиът, — че мога да ви предложа една чаша на бара?

— Току-що изпих вече една.

— С Жозеф Ван Мъолен ли?

— Да.

— Вярно ли е, че тази сутрин графиня Паверини е била на Лазурния бряг?

— Точно така.

Комисарят беше седнал в грамаден кожен фотьойл, а репортерът с бележник в ръка — на крайчеца на един стол.

— Предполагам, че тя е заподозряната номер едно?

— Защо?

— Така ни телефонираха от Париж.

Някой беше алармировал пресата от „Жорж V“ или от летището може би, един инспектор от Орли, който се беше сдушил с някой вестник.

— Вие я изпуснахте?

— Истината е, че когато пристигнах, тя вече беше заминала.

— За Лозана, зная.

Пресата добре бе използвала времето.

— Току-що говорих с „Лозана Палас“. Тя е пристигнала от Женева с такси. Изглеждала крайно уморена. Отказала да говори с чакащите я журналисти и веднага се качила в апартамента си, номер двеста и четирицадесет.

Журналистът беше доволен, че може да даде тези сведения на Мегре.

— Поискала да й донесат бутилка шампанско и веднага повикала лекар, когото очаквали всеки момент. Вярвате ли, че тя е убила полковника?

— Аз съм по-бавен, отколкото вие и вашите колеги.

— Ще отидете ли в Лозана?

— Възможно е.

— Със сутрешния самолет ли? Знаете ли, че третата жена на полковника живее в Лозана и че графиня Паверини и тя не могат да се търпят?

— Не знаех това.

Интересно интервю, при което журналистът осведомяваше полицая.

— Ако приемем, че тя е виновна, предполагам, че не можете да я арестувате?

— Без заповед за екстрадиция — не.

— Предполагам, че за да се получи разрешение за екстрадиция, трябва да се представят формални доказателства?

— Слушайте, приятелю, имам впечатление, че вие импровизирате вашето интервю, и не ви съветвам да го напишете по този начин. Не става въпрос нито за арестуване, нито за екстрадиция...

— Графинята не е ли заподозряна?

— Нищо не знам по този въпрос.

— В такъв случай...

Този път Мегре се ядоса.

— Не — извика той така силно, че портиерът подскочи. — Нищо не съм ви казал по простата причина, че нищо не знам и ако вие ми припищете изявления като тези, които току-що наговорихте, ще се разправяте с мен...

— Но...

— Ни дума повече! — отсече той, като стана и се отправи към бара. Толкова беше ядосан, че без да мисли, поръча:

— Мартини...

Барманът вероятно го бе познал по снимките, защото го гледаше с любопитство. Двама-трима души, кацали на високите столчета, се обърнаха да го изгледат.

Въпреки предохранителните мерки на портиера всички вече знаеха, че е в хотела.

— Къде са телефонните кабини?

— В коридора вляво...

Мърморейки, той се затвори в първата от тях.

— Дайте ми Париж, моля... Дантон 44–20.

Линиите не бяха претоварени и той почака само пет минути. Заразходжа се в коридора, но позвъниха преди определеното време.

— Криминалната полиция?... Свържете ме със стаята на инспекторите... Тук Мегре... Ало! Люка там ли е още?...

Той се съмняваше, че Люка, макар да бе имал също много напрегнат ден, е отишъл да си легне рано.

— Вие ли сте, шефе?

— Аз съм в Монте Карло, да... Какви са новините?

— Известно ви е без съмнение, че въпреки всички предпазни мерки пресата е в течение?...

— Знам това, да...

— Третото издание на „Франс соар“ е излязло с голяма статия на първа страница... Следобед в четири часа пристигнаха английски журналисти от Лондон, в същото време пристигна и господин М. Филпс, адвокат или нотариус...

— Адвокат...

— Точно така. Той настоя да се срещне лично с големия шеф... Затвориха се за повече от час... На излизане беше нападнат, интервюиран, фотографиран и удари с чадъра си един фотограф, за да счупи апаратата му...

— Това ли е всичко?

— Говори се за малката графиня, любовницата на Уорд, че тя е извършила престъплението, и съобщават, че вие лично сте по петите й... Някой си Джон Арнълд ми се обади по телефона... Беше разярен...

— Нещо друго?

— Журналистите нахлуха в „Жорж V“ и трябваше да повикат полиция, за да ги изхвърли навън...

— Къде е Лапоант?

— Тук е. Иска да говори с вас... да ви го дам ли?

Чу се гласът на Лапоант:

— Ало, шефе? Ходих в болницата в Ньойи, както се бяхме уговорили. Разпитах болногледачката, телефонистката, момичето от регистрацията... Тръгвайки си, графинята дала на последното да пусне едно писмо. Адресирано било до граф Паверини, улица „Етоал“... Понеже не научих нищо интересно в болницата, отидох на този адрес... Доста елегантна сграда, в която се дават под наем мебелирани жилища. Разпитах управителката, която първоначално се опъна. Изглежда, че Паверини не е прекарал нощта в стаята си, което му се случва доста често... Приbral се тази сутрин към единадесет часа с угрожен вид, без дори да се отбие в портиерското помещение, за да види дали има поща за него... Не минал половин час, и излязъл с малко куфарче в ръка... Оттогава няма новини за него...

Мегре мълчеше, защото нямаше какво да каже, и почувствува, че от другата страна на телефона Лапоант е объркан.

— Какво да правя? Да продължавам ли да го търся?

— Ако искаш.

От този отговор Лапоант се обърка още повече.

— Да не би да мислите, че?...

Какво му бе казал Ван Мьолен преди малко? Всеки може да убие, стига да има достатъчна подбуда за това. Силно увлечение... Може ли да е такъв случаят, когато Луиза е била три години омъжена за другого и повече от една година е била метреса на полковника? Та нали точно сега се е готвела да напусне Уорд и да се върне при първия си мъж?

Изгода? Какво можеше да спечели Паверини от смъртта на Уорд?

Мегре беше малко обезкуражен, както често му се случваше в началото на някое разследване. Винаги настъпва момент, когато замесените лица изглеждат нереални, а действията и постъпките им — несвързани. През тези периоди Мегре беше в мрачно настроение, потежък и сякаш бе надебелял. Въпреки че младият Лапоант беше нов, от скоро в отдела му, той вече беше започнал да го разбира и си даваше сметка, макар и по телефона, за състоянието му.

— Ще направя всичко, каквото мога, шефе... Изготвил съм списък на всички, които фигурират на снимките. Остава ми да открия само още двама-трима...

В кабината беше задушно, още повече че Мегре не беше подходящо облечен за Лазурния бряг. Когато допи чашата си на бара, той забеляза, че масите на терасата бяха вече застлани.

— Мога ли да вечерям тук?

— Да. Но мисля, че тези маси са заети. Така е всяка вечер. Ще ви намерим място вътре...

Дявол да го вземе! И ако посмееха, сигурно щяха да го поканят да се храни с персонала!

ПЕТА ГЛАВА

В КОЯТО МЕГРЕ НАЙ-ПОСЛЕ СРЕЩА НЯКОЙ, КОЙТО НЯМА ПАРИ И Е УГРИЖЕН.

Той спа зле, без напълно да забрави къде се намира — хотела с двеста отворени прозорци, уличните фенери около градската градина със синкавозелени полянки, казиното, вече демодирано като възрастните дами с тоалети от отминалата епоха, които влязоха след вечеря в него, ленивото море, което всеки дванадесет секунди — той ги беше броил, както се броят овцете — обливаше с пенеста вълна крайбрежните скали.

Автомобили спираха и потегляха със сложни маневри. Вратите им се затваряха с шум. Така ясно се чуваха гласовете, че човек се чувствува неудобно, а освен това минаваха шумни, препълнени автобуси, които довеждаха нови играчи и отвеждаха други, а и отсреща на терасата на „Кафе дьо Пари“ свиреше оркестър.

Когато по чудо настъпваше кратко затишие, се чуваше, както флейтата в един оркестър, лекото трополене на файтон.

Мегре беше оставил прозореца си отворен, защото беше топло. Но тъй като не си беше взел никакъв багаж, беше легнал без пижама, почувствува студ и стана да го затвори, като хвърли с досада поглед съм светлините на Спортния клуб на края на плажа, където Ван Мъолен, когото малката графиня наричаше „папа“, председателствуваше маса с двадесет куверта.

Понеже настроението на комисаря се беше променило, той виждаше хората в друга светлина и се упрекваше сега, чувствуващ се почти унижен, загдето беше изслушал белгийския финансист като послушно дете, без, тъй да се каже, да се осмели да го прекъсне.

Дали пък не бе поласкан, задето един толкова възпитан човек се беше държал с него така приятелски? Противно на Джон Т. Арнълд, ниският дебел англичанин, дразнещ със своята самоувереност, Ван Мъолен не му беше изнесъл лекция за начина на живот на известно

общество, дори се показва доволен, че Мегре лично бе дошъл в Ница.
„Ето, вие ме разбирайте“ — като че ли му казваше всеки момент.

Дали Мегре не се беше подвел? Папа... Малката графиня.

Дейвид... и всички други малки имена, които изричаше едно след друго, без да си даде труда да уточнява, като че ли всеки беше длъжен да бъде в течение.

Той пак потъна в мисли и като се обърна тежко, внезапно видя другия, полковника, гол във ваната, после белгиеца, също гол, когото масажистът с глава на боксьор разтриваше.

Не бяха ли прекалено цивилизовани тези хора, за да бъдат извън всякакво подозрение?

Всеки човек е способен да убие, стига да има някаква облага и да бъде малко или повече сигурен, че няма да бъде заловен...

Ван Мьолен не считаше, че едно голямо увлечение представлява достатъчно основание. Не беше ли по деликатен начин дал да се разбере, че за някои хора голямото увлечение е почти немислимо!

„.... на нашата възраст... Една млада жена, приятна, придобила известно образование...“

Тяхната малка графиня беше повикала лекаря, стенеше, беше се оставила да я откарат в болницата, а после крадешком телефонирала право в Париж, да се свърже с първия си съпруг, който от време на време продължава да е неин любовник, и след това на добрия „папа“ Ван Мьолен.

Тя е знаела, че Уорд е мъртъв. Видяла е трупа му. Горкото момиченце, съвсем се е объркало!

Да повика полицията? Не става и въпрос. Нервите ѝ са достатъчно разклатени. Може ли полицията с грубите си обувки и с ограничения си ум да разбере историите на тяхното общество?

„Вземи самолета, момичето ми, ела при мен и ще те посъветвам...“

През това време другият, Джон Т. Арнълд, пристига в „Жорж V“ и се впуска да дава препоръки с едва прикрити намеси.

„Внимание! Не алармирайте пресата. Действувайте предпазливо. Този случай е като динамит. Засегнати са крупни интереси. Целият свят ще се разтревожи.“

Ала именно той телефонира на адвокатите в Лондон, които веднага дотичват без съмнение, за да му помогнат да потули аферата.

Ван Мьолен преспокойно, като че ли това бе най-естествено и най-правилно, изпраща графиня Паверини в Лозана да си почине.

Не бе бягство, не. Не се опитвала да избяга от полицията.

„Нали разбирате, там тя си има свои навици... Ще избегне атаката на журналистите и шумотевицата около всяко разследване...“

А Мегре нека пътува, нека взема пак самолета...

Мегре изпитваше ужас от демагогията. Неговата преценка за хората не зависеше от материалното им състояние, огромно или нищожно. Той се мъчеше да запази хладнокръвие, но не можеше да не се дразни от стотици подробности.

Той чу завръщането на гостите от прословутата галавечеря, които говореха на висок глас навън, после в апартаментите пускаха крановете и шумно отпушваха изтичащите сифони.

В шест часа сутринта той пръв беше на крак и се обръсна с евтината самобръсначка, която му купи един хоп заедно с четка за зъби. Трябваше да чака почти половин час, за да получи чаша кафе. Когато премина през фоайето — там вече почистваха — и поиска сметката си от администратора, който имаше изморен вид, последният му отговори.

— Господин Ван Мьолен се разпореди...

— Господин Ван Мьолен няма основание да дава нареддания...

Той държеше да си плати. Пред вратата го чакаше ролс-ройсът на белгийския финансист и шофьорът бе отворил вратата.

— Господин Ван Мьолен ми нареди да ви отведа на летището...

Той се качи в колата, защото никога не се беше возил в ролс-ройс. Пристигна рано. Купи вестници. Вестникът, излизащ в Ница, бе отпечатал на първа страница снимката му с Ван Мьолен пред асансьора.

Обяснение под снимката: „Комисарят Мегре на излизане от едно съвещание с милиардера Ван Мьолен“.

Парижките вестници съобщаваха с големи букви:

ЕДИН АНГЛИЙСКИ МИЛИАРДЕР Е НАМЕРЕН МЪРТВ ВЪВ ВАНАТА СИ.

Навсякъде пишеха милиардер.

ПРЕСТЪПЛЕНИЕ ИЛИ НЕЩАСТЕН СЛУЧАЙ?

Журналистите, изглежда, още не бяха станали, защото го оставиха на мира до излитането.

Той затегна колана си, погледна разсеяно през прозореца морето, което се отдалечаваше, после малките къщички с червени покриви, разпръснати из тъмнозелената планина.

— Кафе или чай?

Той беше начумерен. Стюардесата, която го обслужи любезно, не получи нито една усмивка. Под безоблачното небе той забеляза под себе си Алпите с големи снежни преспи и не благоволи да признае, че гледката действително беше прекрасна.

Наистина, преди да изминат десет минути, навлязоха в лека мъгла, която се носеше край самолета и не закъсня да се превърне в гъста пара, подобно на парата, която излиза от лъхтящите локомотиви на гарите.

В Женева валеше. Не от скоро. Чувствуващ се, че вали от дълго време, беше студено и всички носеха мушами.

Едва-що се показа на стълбата на самолета, и светнаха светковици. Ако при тръгването му нямаше журналисти, те го чакаха при пристигането, седем-осем с бележници и въпроси.

— Нямам какво да кажа...

— Отивате в Лозана?

— Още не зная...

Той си проправяше път сред тях, подпомогнат любезно от един представител на Швейцарските въздушни линии, който му спести формалностите и опашките и го преведе през служебния изход на аерогарата.

— Имате ли кола? Ще вземете ли влака за Лозана?

— Мисля да взема такси.

— Ще повикам едно.

Два автомобила последваха неговия, препълнени с журналисти и фотографи. Мърморейки, той се опита да задреме в ъгъла, хвърляйки сегиз-тогиз разсеян поглед към развълнуваната повърхност на сивото езеро, което прозираше между дърветата.

Най-много го беше яд, че бяха предрещили действията и постъпките му. Сякаш не идваше в Лозана по свое усмотрение, а защото му бяха предначертали пътя, който го отвеждаше волю-неволю там.

Таксито спря пред колоните на „Лозана Палас“. Фотографите затракаха като картечници. Задаваха му въпроси. Портиерът му помогна да си пробие път.

Вътре той намери същата атмосфера, както в „Жорж V“ или в „Отел дьо Пари“, като че ли хората, които пътуват много, държат да не се променя декорът. Може би тук беше някак по-тържествено, по-тежко, с портиер в черен редингот, едва забележимо украсен със златни галони. Той говореше пет-шест езика, както и другите, с единствената разлика, че френският му беше с лек немски акцент.

— Тук ли е графиня Паверини?

— Да, господин комисар. В номер двеста и четири, както обикновено.

Във фотъйлите във фоайето едно азиатско семейство чакаше бог знае какво, жената в позлатено сари и трите деца с големи тъмни очи го следяха любопитно.

Беше едва десет часът сутринта.

— Предполагам, че още не е станала?

— Преди половин час позвъни за закуска. Желаете ли да я предупредя, че сте пристигнали? Мисля, че тя ви очаква.

— Знаете ли дали е говорила по телефона и дали нея са я търсили?

— По-добре би било да се обърнете към телефонистката... Ханс... Заведи комисаря при телефонистката.

Помещението се намираше зад приемната. Три жени, една до друга, местеха щепселите.

— Бихте ли могли да ми кажете?...

— Един момент — и каза на английски: — Бангкок, господине.

— Можете ли да ми кажете дали графиня Паверини е говорила или са я търсили по телефона след пристигането ѝ тук?

Тя имаше някакви записи пред себе си.

— Тази нощ към един часа е била потърсена от Монте Карло...

Вероятно „папа“ между два танца в Спортния клуб или по-вероятно между две игри на бакара се е погрижил да разбере как е.

— Тази сутрин тя се обади в Париж...

— На кой номер?

Оказа се номерът на гарсониерата на Марко на улица „Етоал“.

— Отговориха ли?

— Не. Остави бележка да я потърсят.

— Това ли е всичко?

— Преди десет минути отново потърси Монте Карло.

— Свърза ли се?

— Говори два пъти по три минути.

— Моля да й съобщите за мен.

— С удоволствие, господин Мегре.

Беше глупаво. Тъй като много се говореше за нея, той леко се смути и това бе унизително. В асансьора се почувствува като младеж, който за пръв път отива да види знаменита актриса от плът и кръв.

— Оттук.

Прислужникът почука на една врата. Един глас отговори „влезте“. Отвориха и Мегре се намери в салон с два прозореца с изглед към езерото.

Нямаше никой. Обади се глас от съседната стая, чиято врата беше открепхната.

— Седнете, господин комисар. Ей сега ще бъда на ваше разположение...

Върху един поднос имаше едва наченати яйца с шунка, малки хлебчета и трохи от кроасан. Стори му се, че чу познатия шум от запушване на бутилка. Най-после прошумоля коприна.

— Извинете.

Все още като мъж, който изненадва актриса в будоара й, той се почувствува объркан и разочарован. Пред него беше застанала най-обикновена дребна жена. Едва-едва гримирана, бледа, с уморени очи, която му подаде влажната си трепереща ръка.

— Моля, седнете.

През полуотворената врата той можа да забележи неоправеното легло, разхвърляните дрехи и едно шише с лекарство върху нощната

масичка.

Тя седна срещу него и заметна върху краката си полите на кремав копринен пеньоар, през който прозираше нощницата ѝ.

— Много ми е мъчно, че ви създадох толкова затруднения.

Тя напълно изглеждаше на своите тридесет и девет години, дори в този момент и на повече. Дълбоки тъмни сенки се очертаваха около очите ѝ и от двете страни на ноздрите ѝ по една бръчка.

Не разиграваше комедия на уморена. Наистина беше крайно изтощена, на края на силите си, готова да заплаче, той би се заклел в това. Гледаше го, без да знае какво да каже, когато телефонът иззвъня.

— Ще позволите ли?

— Моля!

— Ало! Аз съм, да... Може да ми я дадете. Да, Ана. Много мило от ваша страна, че ми се обаждате. Благодаря. Да... Да... Още не знам... Не съм сама в момента... Не. Не настоявайте да изляза... Да... Кажете на негово височество. Благодаря... Доскоро виждане...

Малки перли пот се появиха над горната ѝ устна и докато говореше, Мегреолови миризма на алкохол.

— Много ли ми се сърдите?

Все пак тя не се преструваше, изглеждаше естествена, очевидно беше много разстроена, за да има кураж да играе комедия.

— Това е толкова ужасно, толкова неочеквано!... И точно в деня, в който...

— В който съобщихте на полковник Уорд, че сте решили да го напуснете? Това ли искате да кажете?

Тя кимна с глава.

— Вярвам, че Жеф... мисля, че Ван Мьолен ви е казал всичко, нали? Питам се, какво мога повече да ви кажа аз?... Ще ме отведете ли в Париж?...

— Страхувате ли се от това?

— Не зная. Той ми препоръча да ви последвам, ако вие решите. Аз правя всичко, което той ми каже... Той е толкова умен и добър, толкова издигнат!... Човек би казал, че всичко знае и всичко може да предвиди...

— Не бе предвидил смъртта на приятеля си Уорд...

— Но бе предвидил, че ще се върна при Марко...

— Беше ли това уговорено между вас и Марко? Доколкото разбрах, когато сте се видели лице с лице с него в кабарето, първият ви мъж е бил придружен от една млада холандка и вие не сте говорили с него...

— Това е така... Въпреки всичко аз реших...

Нервните ѝ ръце, по-състарени от лицето ѝ, не можеха да си намерят място, тя стискаше пръстите си и по ставите им оставаха бели петна.

— Как искате да ви обясня това, което самата аз не зная? Всичко вървеше добре. Мислех, че съм се излекувала. Аз и Дейвид чакахме да бъдат подписани последните документи, за да се оженим... Дейвид беше мъж от рода на Ван Мьолен, не съвсем същият, но почти...

— Какво разбирате под това?

— С „папа“ имам чувството, че винаги ми казва това, което мисли... Не непременно всичко, защото не иска да ме отегчава с подробностите. Чувствувам се в прям допир, разбирате ме, нали? Дейвид ме гледаше как живея с големите си очи, в които имаше винаги известна ирония. Може би той не се присмиваше на мен, а на самия себе си. Той беше като голяма лукава котка, много философски настроен...

Тя повтори:

— Разбирате ме, нали?

— В началото на вечерта, когато отидохте да вечеряте с полковника, нямахте намерение да скъсате с него, така ли?

Тя помисли малко.

— Не.

После се поправи:

— Но подозирах, че един ден това ще се случи...

— Защо?

— Защото не беше първият ми опит. Не исках да се върна при Марко, защото знаех много добре...

Тя прехапа устни.

— Знаехте какво?

— Че отново ще започне... Той няма пари, и аз също.

Изведнъж скочи на друго, говорейки бързо и накъсано като наркоманка.

— Не притежавам състояние, нали знаете? Нищо нямам. Ако Ван Мьолен не ми превежда пари в банката, тази сутрин чекът, който подписах на летището, щеше да бъде без покритие. Трябваше и вчера да ми даде, за да мога да дойда тук. Много съм бедна...

— Бижутата ви...

— Бижутата, да... и палтото от визон. Това е всичко.

— Ами полковникът?

Тя въздъхна, отчаяна, че няма да бъде разбрана.

— Не е така, както мислите. Той плащаше хотела и фактурите, пътуванията ми... Но никога нямах пари в чантата си. Докато бях с него, нямах нужда.

— Но един път женени...

— Щеше да бъде все така...

— На другите си три жени е определил издръжка.

— По-късно! След като ги беше напуснал...

Той постави пряко въпроса.

— Не постъпваше ли така, за да не давате пари на Марко?

Тя го погледна втренчено.

— Не вярвам. Не съм мислила за това. Дейвид също не носеше пари в себе си. Арнълд плащаше фактурите на края на месеца. Сега съм на четиридесет години и...

Тя погледна около себе си, като че ли искаше да каже, че ще трябва да се раздели с всичко това. Бръчките около ноздрите ѝ се очертаха по-дълбоко, жълтеникави. Тя се колебаеше дали да стане.

— Мога ли за миг?

Тя бързо влезе в стаята, затвори вратата и когато се върна, Мегре отново усети дъх на алкохол.

— Какво отидохте да пияте?

— Една гълтка уиски, щом държите да узнаете. Не мога повече да се държа на краката. Случва ми се със седмици да не пия...

— С изключение на шампанско?

— С изключение на чаша шампанско, да, от време на време... Но в сегашното си състояние имам нужда...

Той би се хванал на бас, че беше пила направо от бутилката, жадно, както някои наркомани си слагат инжекции през дрехите, за да не губят време.

Очите ѝ бяха по-блестящи и тя стана по-словоохотлива.

— Уверявам ви, че нищо не бях решила. Видях Марко с тази жена и това бе за мен шок.

— Познавахте ли я?

— Да... Тя е разведена и съпругът ѝ, който се занимава с превози по море, е в делови връзки с Дейвид...

Тези хора се познаваха, срещаха се около масите на управителни съвети, по плажовете и кабаретата и едни и същи жени, изглежда, минаваха най-естествено от леглото на един в леглото на друг.

— Знаех, че Марко и тя имаха връзка в Довил... Някои твърдяха дори, че е решила да се омъжи за него, но не повярвах... Тя е много богата, а той няма нищо...

— Вие сте си научили да попречите на тази женитба?

Устните ѝ станаха по-тънки, по-сурови.

— Да.

— Мислите ли, че Марко щеше да се поддаде?

Очите ѝ се навлажниха, но тя се овладя и не заплака.

— Не зная... Не бях размислила... Аз ги дебнех двамата... Докато танцуваха, той нарочно минаваше с нея край мен с вдигната глава, без дори да ме погледне...

— Така че по-логично би било да бъде убит Марко, нали?

— Какво искате да кажете?

— Никога ли не ви е идвала мисълта да го убияте? Никога ли не сте го заплашвали?

— Откъде знаете това?

— Нима той ви смяташе неспособна за това?

— Ван Мьолен ви го каза, нали?

— Не.

— Не е така просто... По време на вечерята вече бяхме пили... В „Монсеньор“ изпразних една бутилка шампанско и мисля, че два или три пъти пих от чашата с уиски на Дейвид... Колебаех се дали да не направя скандал, да издърпам Марко от ръцете на онази ужасно дебела жена с розова кожа на бебе. Дейвид настоя да си отидем. Накрая тръгнах с него. В колата не казах ни дума... Мислех да изляза по-късно от хотела и да се върна в кабарето, за да... Не знам защо... Не искайте от мен точен отговор... Дейвид трябва да беше отгатнал. Той именно предложи да пийнем по една последна чашка в моя апартамент...

— Защо във вашия?

Въпросът я изненада и тя повтори объркана:

— Защо ли?

Луиза търсеше отговора като че ли за самата себе си.

— Винаги Дейвид идваше при мен... Мисля, че той не обичаше аз да... Ревниво охраняваше интимния си живот.

— Съобщихте ли му решението си да го напуснете?

— Казах му, каквото мисля, че съм една кучка, че никога няма да бъда щастлива без Марко, че щом той се покаже, и аз...

— Какво ви отговори той?

— Пиеше спокойно уискито си и ме гледаше подигравателно с големите си очи. „А парите? — възрази той накрая. — Знаете добре, че Марко...“

— На „вие“ ли ви говореше?

— Не говореше с никого на „ти“.

— Забележката относно Марко беше ли вярна?

— Марко се нуждае от много пари...

— Никога ли не му е идвало наум да работи?

Тя го погледна объркана, като че ли този въпрос издаваше безкрайна наивност.

— Какво би могъл да работи?... Накрая се съблякох...

— Стана ли нещо между Дейвид и вас?

Нов учуден поглед.

— Никога нищо не ставаше... Вие не разбирате. Дейвид също беше много пил, както всяка вечер, преди да си легне...

— Една трета от бутилката?

— Не съвсем точно... Знам защо ме питате за това... След като той си отиде, понеже не се чувствувах добре, пих малко уиски... Исках да се тръшна на леглото и да не мисля повече... Опитах се да заспя... После си казах, че с Марко всъщност няма да върви, никога няма да може да върви и по-добре е да умра...

— Колко таблетки взехте?

— Не знам... Пълна шепа... Почувствувах се по-добре... Тихо плачех и се унесох в сън... После си представих погребението си в гробищата... Разколебах се... Уплаших се да не би да е късно, че няма да бъда в състояние да повикам за помощ... Вече не можех да викам... Бутонът на звънеца ми се струваше много далеч... Ръката ми беше натежала... Знаете, също както в сънищата, когато искате да побегнете,

а краката ви отказват... Трябва да съм достигнала бутона, защото някой дойде...

Тя спря, като видя внезапно студеното и строго лице на Мегре.

— Защо ме гледате така?

— Защо лъжете?

Малко оставаше да го подведе.

— В кой момент отидохте в стаята на полковника?

— Вярно... Бях забравила...

— Забравихте, че сте отишли там?

Тя поклати глава, като плачеше.

— Не бъдете строг с мен... Кълна ви се, че нямах намерение да ви лъжа... Доказателство за това е, че казах истината на Жеф Ван Мьолен. Само че, когато се намерих в клиниката и ме обзе паника, отначало реших да казвам, че нищо не знам за случилото се... Бях сигурна, че няма да ми повярват и ще ме заподозрат, че съм убила Дейвид... Сега, докато ви говорих, бях забравила, че Ван Мьолен ме посъветва нищо да не крия...

— Колко време, след като си тръгна полковникът, отидохте при него?

— Ще ми вярвате ли вече?

— Зависи.

— Виждате ли? Винаги става така с мен... Правя, каквото мога... Нищо не съм скрила... Само накрая главата ми се зашеметява и не зная повече къде съм. Ще ми позволите ли да отида да изпия една глътка, само една глътка?... Обещавам ви, че няма да се напия... Не издържам, комисаре!...

Той я оставил, като почти бе изкушен да поискава и за себе си една чаша.

— Това стана, преди да погълна хапчетата... Още не бях се решила да умирам, но вече бях пила уиски... Бях пияна, болна... Съжалах за това, което бях казала на Дейвид... Животът изведенъж ме уплаши... Видях се остаряла, съвсем сама, без средства, неспособна да се препитавам, защото никога нищо не съм знаела да върша... Дейвид беше последният ми шанс... Когато напуснах Ван Мьолен, бях по-млада... Доказателството е, че...

— Че след това срещнахте полковника.

Тя се изненада, наранена от неговата нападателност.

— Мислете за мен, каквото искате. Поне аз зная, че се лъжете. Уплаших се да не би Дейвид да ме изостави... Отидох по нощница, без дори да си сложа халата, до апартамента му и намерих вратата полуутворена...

— Питах ви, колко време беше изминало от момента, в който си беше отишъл?

— Не зная... Спомням си, че бях изпушила много цигари... Сигурно са ги намерили в пепелника... Дейвид пушеше само пури...

— Никого ли не видяхте в апартамента?

— Само него... Насмалко щях да извикам... Не съм сигурна, че не съм извикала...

— Беше ли мъртъв?

Тя го изгледа с разширени очи, като че ли тази мисъл ѝ идваше за пръв път...

— Беше мъртъв... Мисля... Във всеки случай аз така си помислих и избягах...

— Никого ли не срещнахте по коридора?

— Не... Но почакайте!... Чух да се изкачва асансьорът...

Сигурна съм в това, защото започнах да тичам...

— Пихте ли още след това?

— Възможно е... Машинално... След това, обезкуражена, взех хапчетата... Останалото ви разказах... Може ли...

Без съмнение щеше да му поиска разрешение да изпие още една гълтка уиски, но телефонът иззвъня и тя протегна несигурно ръка.

— Ало!... Ало!... Да, той е тук, да.

Беше отмора, почти освежаване да чуе спокойния глас на Люка, най-после един нормален глас, и да си го представи седнал пред бюрото си в Ке дез Орфевр.

— Вие ли сте, шефе?

— Щях да те потърся малко по-късно...

— Знаех, обаче помислих, че ще бъде по-добре веднага да ви поставя в течение. Тук е Марко Паверини.

— Намериха ли го?

— Ние не сме го намерили. Той дойде по собствено желание. Дойде преди двадесетина минути, бодър и разположен, съвсем непринуден. Попита дали сте тук и като му казах, че ви няма, поиска

да говори с някой от вашите сътрудници. Приех го аз. В момента го оставих с Жанвие във вашия кабинет.

— Какво казва той?

— Че е научил цялата история от вестниците.

— Снощи ли?

— Едва тази сутрин. Не бил в Париж, а при приятели, които имали замък в Ниеув, където организирали лов...

— Холандката придружавала ли го е?

— На лова ли? Заедно заминали с неговата кола. Твърди, че ще се женят. Тя се казва Ана де Гrot и е разведена...

— Зная... Продължавай.

Сгущена във фотьойла си, малката графиня го слушаше, като хапеше ноктите си с олющен лак.

— Разпитах го къде е прекарал миналата нощ.

— Е?

— Бил в кабаре „Монсеньор“.

— Знам това.

— С Ана де Гrot...

— И това зная...

— Видял полковника в компания с бившата му жена...

— После?

— Той придружил холандката до хотела ѝ.

— Къде?

— В „Жорж V“, където заема апартамент на четвъртия етаж...

— В колко часа е станало това?

— Според него в около три и половина — може би в четири часа.

Изпратих да проверят, но още нямам отговор... Те си легнали и той станал в десет часа сутринта. Казва, че били поканени още преди една седмица на този лов в замъка на един банкер от улица „Обер“... Марко Паверини напуснал „Жорж V“ и отишъл с такси до жилището да си вземе куфара... Задържал таксито пред вратата... Върнал се в „Жорж V“ и към единадесет часа и половина двойката заминала с ягуара на Ана де Гrot... Тази сутрин, преди да отиде на лов, машинично прегледал вестниците в хола на замъка и заминал набързо за Париж, без дори да събие ботушите си...

— Холандката придружила ли го е?

— Тя останала там. Лапоант проверил по телефона в замъка и
домоуправителят му казал, че тя е на лов...

— Какво впечатление прави?

— Доволен от живота и като че ли искрен. Това е един млад мъж,
по-скоро симпатичен...

Дявол да го вземе! Всички бяха симпатични...

— Какво да правя с него?

— Изпрати Лапоант в „Жорж V“. Нека да проследи движението
на хората тази нощ и да разпита нощния персонал.

— Трябва да ходи по домовете им, защото през деня не са на
служба.

— Нека отиде... Колкото до...

Той предпочете да не произнася името му пред младата жена,
която го разкъсваше с очи.

— Колкото до твоя посетител, нищо друго не можеш да
направиш в този момент, освен да го оставиш да си отиде...
Препоръчай му да не напуска Париж... Постави някой... Да... Да...
Както правим обикновено... Ще те потърся по-късно... Не съм сам...

Зашо в последния момент попита:

— Какво е времето там?

— Хладно е, с хапливо слънце.

Когато затвори, малката графиня попита:

— Той ли е?

— Кой?

— Марко... За него говорихте, нали?

— Вие сигурна ли сте, че не сте го срещали на коридора в „Жорж
V“ или в стаята на полковника?

Тя подскочи от стола, така възбудена, че той помисли, че ще
изпадне в нервна криза.

— Така и предполагах! — извика тя с променено лице. — Той е
бил с нея, нали, точно над главата ми?... Да! Зная... тя винаги отсяда в
„Жорж V“... Осведомих се за нейния апартамент. Те са били там и
двамата, в леглото...

Беше съвсем замаяна от яд и озлобление.

— Те са били там, смеели са се, правили са любов, докато аз...

— Не мислите ли, че Марко е бил зает...

— Зает с какво?

— Може би да натиска главата на полковника под водата?

Тя не вярваше на ушите си. Тялото ѝ се тресеше под прозрачния пеньоар и изведнъж тя се хвърли срещу Мегре, удряйки го, където завари, със стиснати юмруци.

— Вие луд ли сте? Луд ли сте? Как се осмелявате? Чудовище...
Вие...

Той се почувствува смешен в този хотелски апартамент, опитващ се да хване китките на тази фурия, чийто гняв уголемяваше силата ѝ.

С изкривена връзка, разчорлени коси, задъхан, най-после успя да я усмири и в този миг на вратата се почука.

ШЕСТА ГЛАВА

В КОЯТО МЕГРЕ Е ПОКАНЕН НА ОБЯД И ОТНОВО ДА СТАВА ДУМА ЗА ВАЖНИ ЛИЧНОСТИ.

Всичко това завърши не така зле, както се опасяваше Мегре. За малката графиня това почукване на вратата като че ли беше изпратено от провидението, защото ѝ позволи да се измъкне от тази сцена, която сигурно не знаеше как да завърши.

Още веднъж тя изтича към спалнята, докато комисарят, без да бърза, оправи връзката си и заглаждайки косите си, отиде да отвори вратата към коридора.

Беше прислужникът от етажа, който, внезапно смутен, попита дали може да донесе подноса със закуската. Беше ли подслушвал на вратата или, без да иска, беше чул отзуците на скандала. Ако беше така, той не го показва и когато излизаше, графинята се появи успокоена, като си изтриваща устните.

— Предполагам, че имате намерение да ме отведете в Париж?

— Дори и да желая това, свързано е с доста формалности, които изискват много време.

— Тукашният ми адвокат няма да ви позволи да получите разрешение за екстрадиция. Но аз искам да отида, защото държа да присъствувам на погребението на Дейвид. Вие ще вземете самолета в четири часа, нали?

— Вероятно, но вие няма да можете да го вземете.

— По какви причини, моля?

— Защото не желая да пътувам с вас.

— Това е мое право, нали?

Мегре си помисли за журналистите и фотографите, които нямаше да пропуснат да я нападнат както в Женева, така и на летище Орли.

— Може би е ваше право, но ако се опитате да вземете този самолет, аз ще намеря законен начин да ви попреча. Предполагам, че няма да направите никаква декларация?

Общо взето, тази среща бе приключила по един почти гротесков начин и за да може отново да се върне към обикновената действителност, комисарят проведе половинчасов разговор с Люка. Дирекцията на хотела доброволно му беше предоставила едно малко помещение до receptionията.

Доктор Пол още не беше изпратил официалния си доклад, но по телефона бе уведомил Люка. След аутопсията той беше напълно убеден, че някой беше държал във ваната Уорд, защото не можеше по друг начин да се обяснят синините по раменете му. От друга страна, нямаше никакви белези по врата и гърба му, каквито неминуемо трябваше да бъдат открити, ако полковникът се беше подхълзнал и ударил в ръба на ваната.

Жанвие проследи Марко и както можеше да се очаква, първата грижа на бившия съпруг на графинята, след като напусна Ке дез Орфевр, беше да се обади по телефона на Ана де Гrot.

Люка бе обсипан с телефонни запитвания, повечето от страна на големите банки и търговските дружества.

— Днес следобед ли се връщате, шефе?

— Със самолета в четири часа.

В момента, когато затвори телефона, му подадоха един плик, донесен от униформен полицай. Беше крайно любезно писмо от директора на полицията в Лозана, който го уверяваше, че е очарован от възможността да се срещне с прочутия Мегре, и го канеше на обяд „много скромно на брега на езерото в една спокойна кръчма“.

Мегре разполагаше с половин час, затова телефонира на булевард „Ришар Льоноар.“

— Все още ли си в Лозана? — попита госпожа Мегре.

От Ке дез Орфевр още вчера й бяха съобщили за заминаването на съпруга ѝ, а тази сутрин тя научи по-подробни новини от вестниците.

— Ще взема самолета днес следобед, но това не значи, че ще се прибера рано вкъщи. Не ме чакай за вечеря.

— Ще вземеш ли със себе си графинята?

Това не беше ревност, но за първи път му се стори, че долавя беспокойство и в същото време лека ирония в гласа на жена си.

— Нямам никакво желание.

— А!

Той запали лулата си и излезе от хотела, като каза на портиера да уведоми, ако го търсят, че ще се върне след няколко минути. Двама фотографи го последваха, като мислеха, че ще направи нещо, което би разкрило намеренията му.

С ръце в джобовете, той разглеждаше витрините и влезе в един магазин, за да си купи лула, тъй като беше заминал толкова набързо, че противно на навика си имаше само една лула.

Изкушиха го непознатите във Франция кутии с тютюн, купи три различни, сетне, като че ли обзет от угризения, влезе в съседния магазин и взе за госпожа Мегре една кърпичка с избродиран герб на Лозана.

Началникът на полицията пристигна в уговореното време. Той беше едър симпатяга с атлетическо телосложение и сигурно беше голям любител на ски спорта.

— Няма ли да ви бъде неприятно, ако отидем да хапнем на няколко километра оттук? Не се беспокойте за самолета. Ще ви отведа до летището с една от нашите коли.

Той имаше светъл тен и бузите му бяха гладко обръснати. Видът и походката му издаваха човек, който живее близо до природата, и Мегре научи, че баща му имал лозя край Веве.

Настаниха се в една кръчма край езерото, а на една съседна маса имаше само местни жители, които говореха за хора, към които се числяха.

— Ще позволите да избера менюто, нали?

Той поръча сушено месо, шунка и селски наденици, след това риба, уловена от езерото.

Наблюдаваше дискретно и бегло Мегре, обзет от любопитство и възхищение.

— Интересна жена, нали?

— Графинята ли?

— Да. Ние също я познаваме, защото тя живее част от годината в Лозана.

Той поясни с трогателна гордост:

— Ние сме малка страна, господин Мегре. И именно защото сме малка, съотношението на важните личности е по-голямо тук, отколкото в Париж и даже на Лазурния бряг. Макар у вас да са повече, те се губят в общата маса. Тук няма начин да останат незабелязани. Това са

същите впрочем, които се срещат на „Шанз-Елизе“ или на „Кроазет“ в Кан...

Мегре се наслаждаваше на обяд и на лекото бяло вино, поднесено в изпотена кана.

— Ние познаваме полковник Уорд и почти всички лица, с които понастоящем се занимавате. Въсъщност третата жена на Уорд, Мюриъл, тази сутрин спешно замина за Париж.

— Как живее тя в Лозана?

Събеседникът му имаше сини очи, които ставаха по-светли, почти прозрачни, когато се замисляше.

— Не е лесно да се обясни. Тя заема удобен апартамент, много луксозен, по-скоро малък, в една нова сграда в Уши. Дъщеря й Ельън е пансионерка в едно учебно заведение, посещавано предимно от американки, англичанки, германки и холандки от известни семейства. В Швейцария имаме много такива училища и ни изпращат деца от цял свят.

— Знам...

— Мюриъл Уорд — казвам Уорд, защото бракоразводното дело не е приключено и тя все още се нарича така — принадлежи към така наречения Клуб на самотните жени. Това не е истински клуб, разбира се. Няма нито устав, нито членски внос. Така обозначаваме жените, които идват да живеят сами в Швейцария по различни причини. Едни са разведени, други вдовици. Сред тях имаме и няколко актриси или виртуозки, както и някои, чиито съпрузи идват от време на време да ги посетят. Защо тези жени се установяват тук, си е тяхна работа, нали? Понякога причините са политически, финансови или здравословни. Между тях някои имат кралски титли или пък нямат, срещат се супербогати вдовици, както и жени със скромни ренти.

Той разказваше всичко това като екскурзовод, с лека усмивка, която придаваше иронична отсянка на думите му.

— Всичките спадат към висшите кръгове било поради имената, било поради богатството си или по други причини. Образуват отделни групи, не само един клуб. Няколко групи, малко или повече приятелски или неприятелски настроени една към друга. Някои целогодишно живеят в „Лозана Палас“, който видяхте. Най-богатите имат вили в Уши или замъци в околностите. Те се канят на чай, срещат се по концерти... Не е ли така и в Париж?... Разликата е, че тук повече

бият на очи... Имаме и мъже, дошли почти отвсякъде, решили да живеят целогодишно или част от годината в Швейцария... Ето, ако се спрем на „Лозана Палас“, трябва да ви кажа, че в настоящия момент там живеят около двадесет члена на фамилията на крал Сеуд... като прибавим делегатите на международни конференции, ЮНЕСКО и други, които стават в страната ни, ще разберете, че не ни липсва работа. Мисля, че нашата полиция не само е дискретна, а и е добре школувана... Ако мога да ви бъда полезен с нещо...

Мегре малко по малко се зарази от усмивката на събеседника си. Разбра, че ако швейцарското гостоприемство е голямо, то и полицията тук е не по-малко в течение на действията и постъпките на всички видни личности.

С други думи, неговият колега му предлагаше: „Ако имате да поставите някакви въпроси“...

Той промърмори:

— Изглежда, че Уорд се е разбирал отлично с всичките си бивши съпруги...

— За какво би им се сърдил? Той ги изоставяше, щом им се наситеше.

— Показваше ли се щедър?

— Не прекалено. Даваше им, за да живеят достойно, но това не представляваше състояние.

— Каква жена е Мюриъл Халигън?

— Американка.

И тази дума в неговата уста придобиваше пълния си смисъл.

— Не зная защо полковникът е поискал развод в Швейцария... Освен ако е имал и други причини да избере тукашното местожителство... Процедурата трае вече две години... Мюриъл е избрала двамата най-добри адвокати в страната и много добре ѝ е известно колко ѝ струват... Тя поддържа тезата, възприета от някои американски съдилища, че тъй като съпругата води същия начин на живот като него, да ѝ го обезпечи, докато е жива.

— Полковникът се е възпротивил?

— Той също има отлични адвокати. Три-четири пъти се пръсна слух, че са се споразумели, но не мисля, че окончателният документ е бил подписан...

— Предполагам, че докато е траел процесът, жена му се е въздържала от всякакви авантюри?

Лозанският полицай напълни чашата си умишлено бавно, като че ли държеше да претегли думите си.

— Авантюри, не... Дамите от клуба, общо взето, нямат явни връзки. Вие сте срещали Джон Т. Арнълд, предполагам?

— Той пръв се втурна в „Жорж V“.

— Той е ерген — лаконично каза полицаят.

— Е, и...?

— Известно време шушукаха, че имал по-особени вкусове. От персонала по хотелите, в които отсяда, зная, че това не е вярно.

— Какво друго знаете?

— Той почти винаги е бил много близък с полковника. Същевременно беше негово доверено лице, секретар и пълномощник... Освен законните си жени полковникът винаги е имал кратки или по-продължителни любовни авантюри, по-често кратки, по за една нощ или за един час... Понеже го мързеше да ухажва жените и при неговото обществено положение му беше неудобно да прави предложения на кабаретна артистка например или на продавачка на цветя, Джон Т. Арнълд се нагърбваше с тази задача.

— Ясно ми е.

— В такъв случай можете да разберете и останалото. Арнълд вземаше комисионата си в натура... Казват, без да имам веществени доказателства, че такава комисиона е получавал и от законните жени на Уорд.

— Мюриъл?

— Той на два пъти идва сам в Лозана да се срещне с нея. Но нищо не доказва, че не е бил изпратен от Уорд със специално поръчение.

— А графинята?

— Естествено! И той, и някои други. Когато пие много шампанско, тя често има желание да увисне на нечий врат...

— Уорд знаеше ли тези неща?

— Не бях много близък с полковника. Не забравяйте, че аз съм само обикновен полицай...

И двамата се усмихнаха. Разговорът беше интересен, воден с намеци и пълен с недомълвки за тях двамата.

— Според мен Уорд знаеше много неща, но те не го засягаха твърде. Както разбрах тази сутрин от вестниците, вие сте се срещнали в Монте Карло с господин Ван Мьолен, който също е наш клиент... И двамата, големи приятели, бяха живели много и не искаха от хората, по-специално от жените, повече, отколкото можеха да им дадат... Бяха почти от един и същ калибър с една разлика: Ван Мьолен, по-хладнокръвен, се контролираше повече, докато полковникът се увличаше в пиенето... Предполагам, че ще пиете кафе?

Мегре дълго щеше да помни този обяд в малкия ресторант, подобен на кръчма, на брега на Марна, само че атмосферата беше пропита с швейцарска сериозност и за сметка на пикантността имаше повече истинска интимност.

— Същия ли самолет ще вземе графинята?

— Ще зависи от това, какво ще пие през следващите четири часа. Искате да не го вземе?

— Много бие на очи и е доста досадна...

— Няма да го вземе — обеща шефът на полицията. — Ще се отегчите ли много, ако прекарате няколко минути в нашата служба? Моите хора имат толкова голямо желание да се запознаят с вас...

Оказаха му голямо внимание в Обществената безопасност, която се намираше в нова сграда на същия етаж седна частна банка и точно над един фризьорски салон. Мегре стискаше ръце, усмихваше се, десет пъти повтаряше все едни и същи любезности и хубавото местно вино го изпълваше с добро настроение.

— Сега е вече време да се качите в колата. Ако се забавим, ще трябва по целия път да вием със сирената.

Той пак попадна в атмосферата на аерогарата, високоворителите, баровете с летци и униформи и стюардеси, които изпиваха набързо по едно кафе.

След това самолетът, а под него по-ниски планини, отколкото сутринта, ливади и ферми, зърнати между два облака.

Лапоант го очакваше на Орли с една от черните коли на Криминалната полиция.

— Приятно ли пътувахте, шефе?

Мегре отново видя Париж в ясния късен следобед.

— Не валя ли?

— Нито капка. Мисля, че постъпих правилно, като дойдох да ви посрещна.

— Нещо ново?

— Не съм в течение на всичко. Люка събира всички сведения. Аз се срещнах с част от нощния персонал, наложи се да измина километри, защото повечето от тези хора живеят в предградията.

— Какво научи?

— Нищо определено. Опитах се да направя схема с точното време на пристигане и заминаване на всеки един. Трудно е. Изглежда, че в хотела има триста клиенти и всички тези хора влизат и излизат, говорят по телефона, звънят на прислужниците и камериерките, поръчват таксита, прислужници, маникуристки и какво ли не още. Поголямата част от персонала отговаря неясно...

И както караше колата, извади от джоба си един лист и го подаде на Мегре.

8 часът вечерта. Камериерката от третия етаж влиза в номер триста тридесет и втори, апартамента на графинята, и я сварва по пеньоар да ѝ правят маникюр.

„Идвате да оправите леглото ли, Анет?“ „Да, госпожо графиньо.“ „Елате след половин час, ако обичате.“

8 часът и 20 минути. Полковник Уорд е в бара на хотела с Джон Т. Арнълд. Полковникът си поглежда часовника, напуска приятеля си и се качва в своя апартамент. Арнълд си поръчва сандвич.

8 часът и 32 минути. Полковникът поръчва телефонен разговор от своя апартамент и говори около двадесет минути със сина си в Кеймбридж. Изглежда, че той говори с него всяка седмица по два пъти в определен час.

8 часът и 30 минути (приблизително). Арнълд влиза в телефонната кабина при бара. Трябва да е водил телефонен разговор с Париж, защото не е отбелязан от телефонистката.

8 часът и 45 минути. Полковникът от номер 347 се свързва по телефона с номер 332, сигурно за да види дали

графинята е готова.

9 часът (приблизително). Полковникът и графинята излизат от асансьора и на минаване си оставят ключовете. Портиерът им повиква такси. Уорд дава адреса на един ресторант при „Мадлената“.

Лапоант проследяваше с очи четенето.

— Ходих в ресторанта — обясни той. — Нищо за отбелязване. Често вечеряли там и винаги им запазвали една и съща маса. Двама или трима души отишли да се ръкуват с полковника. Двойката нямала вид, че се кара. Докато графинята ядяла десерта си, полковникът, който никога не вземал десерт, запалил лула и преглеждал вечерните вестници.

,11 часът и половина (приблизително). Двойката пристига в «Монсеньор».“

— Те и там са редовни посетители — забеляза Лапоант и циганският оркестър винаги започвал да свири определена мелодия, когато пристигала графинята. Пили шампанско и уиски. Полковникът никога не танцуval.

Мегре си представи полковника как преглежда вестника по време на десерта първо в ресторанта, после на кадифеното канапе на „Монсеньор“. Той не танцуval и не флиртуval, защото отдавна познавал приятелката си. Музикантите идвали да свирят на масата му. „Там също, беше казал Лапоант, са редовни посетители...“

По три или четири вечери седмично? И другаде също, в Лондон, Кан, Рим и Лозана, той посещавал почти същите кабарета, където свирили вероятно същата мелодия при пристигането на графинята и където пак също не танцуval.

Имел шестнадесетгодишен син в Кеймбридж, с когото говорил по телефона два пъти седмично по няколко минути, дъщеря в Швейцария, на която без съмнение също телефонирал. Имел три жени, първата омъжена втори път, която водела същия живот като него, после Алис Перен, която сновяла между Лондон и Париж, и накрая Мюриъл Халиган от Клуба на самотните жени.

По улиците хората, които напускаха работата, бързаха към входовете на метрото или автобусните спирки.

— Пристигнахме вече, шефе...

— Зная...

Дворът на Ке дез Орфевр тънеше вече в мрак и по сивите стълби електрическите крушки светеха.

Той не отиде веднага при Люка, а влезе в своя кабинет, запали лампата и седна зад бюрото си с доклада на Лапоант пред себе си.

„12 часът и 15 минути. Повикват по телефона Уорд. Не се знае кой го е повикал...“

Мегре машинално протяга ръка към телефона.

— Моля, свържете ме с моя апартамент... Ало! Ти ли си?... Пристигнах... Да, в кабинета съм... Още не зная... Добре ли си... Не, разбира се!... Уверявам те... Защо да съм тъжен...

Какви съображения имаше жена му да поставя този въпрос? Той имаше силно желание да ѝ се обади, това беше всичко.

„12 часът и половина (приблизително). Марко Паверини и Ана де Гrot пристигат в «Монсеньор».“

Бележка: „Ана де Гrot е напуснала «Жорж V» в седем и половина вечерта. Била е сама. Срещнала се е с Марко в ресторант «Фуке», където вечеряли набързо, преди да отидат на театър. И двамата не са били във вечерно облекло. Също както в «Монсеньор», и във «Фуке» ги познавали и изглежда, че са приемали за официална тяхната връзка.“

Мегре си даваше сметка за многобройните пътувания във връзка с изготвянето на доклада и за търпението на Лапоант да събере толкова сведения, които изглеждаха на пръв поглед така незначителни.

„12 часът и 55 минути. Барманът на «Жорж V» предупреждава останалите пет-шест клиенти, че ще приключва. Джон Т. Арнълд поръчва бутилка «Хавана» и отвежда във фоайето тримата мъже, с които играе на карти.“

Забележка: „Не може със сигурност да се установи дали Арнълд е напускал бара по някое време вечерта. Барманът не е положителен. До десет часа всички маси и високи столчета били заети. Той забелязал Арнълд в левия ъгъл до прозореца в компанията на трима новодошли американци, единият филмов продуцент, а другият импресарио на някакъв артист. Играели покер. Не знае дали Арнълд ги е познавал отпреди, или същата вечер се е запознал с тях на бара. Те взели жетони, но когато привършили, барманът видял, че си разменяли долари. Мисли, че са играли голяма игра. Не знае кой е спечелил.“

„1 часът и 10 минути. Прислужникът бил повикан в малкия салон в стил ампир, който се намира в дъното на фоайето, и го попитали дали могат да поръчат още нещо. Той отговорил утвърдително и тогава му поръчали бутилка уиски със сода и четири чаши. Четиримата клиенти от бара били намерили това място, за да продължат играта.“

„1 часът и 55 минути. Прислужникът влязъл в салона, където вече нямало никого. Бутилката била почти празна; жетоните оставени на масата, а в пепелника имало угарки от пури.“

Разпитан нощният портиер по този повод: филмовият продуцент се нарича Марк П. Джоунс и придружава във Франция известен американски комик, който трябвало да играе в някакъв филм или отделни филмови сцени в Южна Франция. Арт Левинсън е импресарио на артиста. Третият играч е непознат на портиера. Той го е виждал много пъти във фоайето, но не бил клиент на хотела. Мисли, че го видял да излиза към два часа същата нощ. Попитах го дали Арнълд е бил с него. Не може да отговори нито утвърдително, нито отрицателно. Бил на телефона, за да говори с клиентка от петия етаж, която се оплаквала, че съседите ѝ вдигат шум. Той лично се качил и помолил дипломатично въпросната двойка да не бъде така шумна.

Мегре се облегна на стола и напълни бавно лулата си, като гледаше през прозореца сивия вечерен полумрак.

„2 часът и 5 (приблизително). Полковникът и графинята напускат „Монсеньор“ и наемат таксито, което чакало пред кабарето, за да се върнат в „Жорж V“. Таксито лесно бе открито. По време на пътя не са разменили нито дума.“

„2 часът и четвърт. Пристигат в „Жорж V“. Всеки от тях взема ключа си от ръката на портиера... Полковникът пита дали няма съобщения за него. Няма. Пред асансьора са се разправяли нещо, защото той се е забавил. Не са давали вид, че се карат.“

„2 часът и осемнадесет минути. Прислужникът на етажа бил повикан в номер 332. Полковникът седял във фотьойла си с изморен вид, както винаги по това време. Графинята седяла срещу него и си сваляла обувките, като си разтривала краката. Тя поръчала една бутилка шампанско и една бутилка уиски.“

„3 часът (приблизително). Ана де Грот се връща, придружена от Марко Паверини. Весели и нежни, но дискретни. Тя е малко по-

възбудена от него, без съмнение от шампанското. Помежду си говорят на английски, въпреки че и двамата говорят добре френски, холандката с доста силен акцент. Асансьорът. Малко по-късно звънят, за да поръчат минерална вода.“

„3 часът и 35 минути. Обаждат се от номер 332. Графинята телефонира, че умира и вика лекар. Телефонистката повиква първо сестрата и след това телефонира на доктор Фрер.“

Мегре прелисти набързо останалото, стана и отвори вратата на инспекторите. Завари Люка да говори по телефона близо до лампата със зеления абажур.

— Не разбирам — викаше Люка възбудено... — Казвам ви, че не разбирам нито дума от това, което казвате... Не знам дори на какъв език ми говорите... Не, нямам подръка преводач...

Той затвори, като изтри челото си.

— Ако съм разбрал добре, обаждаха се от Копенхаген. Не знадали ми говореха на немски или на датски... Не спира от сутринта. Всички искат подробности.

Той стана смутено.

— Извинете ме. Не ви попитах дори добре ли пътувахте. Телефонираха за вас от Лозана... Съобщиха, че графинята ще вземе нощния влак и ще пристигне в Париж в седем часа сутринта...

— Тя ли се обади?

— Не. Мъжът, с когото сте обядвали.

Беше любезно и Мегре оцени дискретния начин... Шефът на полицията не си беше казал името. Всъщност Мегре, който не беше запазил визитната му картичка, го беше вече забравил.

— Какво е правил днес Арнълд? — попита комисарят.

— Най-напред тази сутрин е отишъл в един хотел в предградието Сент Оноре, „Бристол“, в който е отседнал Филпс, английският адвокат... Не отседнал в „Жорж V“, по негово мнение много интернационален, нито в „Скриб“, типично френски, а е предпочел да се настани срещу английското посолство, като че ли държал да не бъде много далеч от своята страна. Съвещавали се около един час и след това заедно отишли в една американска банка на авеню „Дьо л'Опера“, след това в една английска банка на площад „Вандом“, като и в двете били приети от директорите. Забавили се доста дълго време. Около

обяд се разделили на тротоара на площад „Вандом“ и адвокатът наел такси, за да го отведе в хотела, където обядвал сам.

— А Арнълд?

— Той пресякъл пешком „Тюйлери“, бавно, като човек, който разполага с време, като сегиз-тогиз поглеждал часовника си. Даже се спирал пред букинистите на кея, прелиствал различни книги и разглеждал гравюра и в един без четвърт отишъл в „Отел де Гран Огюстен“... Почакал на бара, като изпил едно мартини и хвърлил поглед на вестниците. Третата жена на Уорд не закъсняла да дойде при него...

— Мюриъл Халигън?

— Да... Тя имала навик да отсяда в този хотел. Изглежда, че е пристигнала в Орли към единадесет и половина тази сутрин, взела вана и след като си починала половин час, отишла в бара.

— Телефонирала ли е?

— Не...

Значи преди да замине от Лозана, е определила среща на Арнълд.

— Заедно ли обядваха?

— В един малък ресторант с вид на бистро, но много скъп, на улица „Жакоб“... Торанс, който влязъл подир тях, твърди, че са обядвали чудесно, но сметката била доста солидна... Те разговаряли тихо, като стари приятели, така че Торанс не можал нищо да чуе... След това Арнълд я придружил до хотела и взел такси, за да отиде при господин Филпс. В „Бристол“ телефонът бил непрекъснато зает — Лондон, Кеймбридж, Амстердам, Лозана... В хотела двамата приели много хора, между другото парижкия нотариус господин Дъмонто, който останал по-дълго от другите. Във фоайето има група журналисти. Чакат да узнаят кога ще бъде погребението и дали ще се извърши в Париж, в Лондон или в Лозана... казват, че постоянното местожителство на Уорд било в Лозана... Интересуват се също да научат съдържанието на завещанието, но досега не са получили никакви сведения... Накрая репортерите твърдят, че във всеки момент се очаква да пристигнат двете деца... Изглеждате уморен, шефе...

— Не... Не знам...

Той беше по-вял от обикновено и всъщност мъчно можеше да каже за какво мисли. Същото състояние, както след пътуване с параход: още усещаше движението на самолета в тялото си и различни

картини се сменяха в главата му. Всичко бе протекло много бързо. Прекалено много хора, прекалено много неща едно след друго. Ван Мьолен, гол върху леглото в ръцете на масажиста, който се раздели с него във фоайето на хотела, за да отиде в смокинг на галавечерята в Спортния клуб... Малката принцеса с изпito лице, с дълбоко врязани бръчки около ноздрите и с треперещи от алкохол ръце... После русият шеф на Лозанска полиция... как ли се наричаше?... който му сервира бистрото хубаво вино с откровена усмивка и говореше с лека ирония за хората... Клубът на самотните жени...

Сега се появиха и четиримата играчи на покер най-напред в бара, след това в салона в стил ампир...

И господин Филпс в неговия английски хотел срещу английското посолство, директорите на банките, които се стараеха да усълужат... Съвещания, разговори по телефона, господин Дьомонто, нотариус, журналистите във фоайето на хотела в предградието Сент Оноре и на вратата на „Жорж V“, където нямаше какво повече да се види...

Едно момче в Кеймбридж, което несъмнено на свой ред щеше да стане милиардер, изведнъж научава, че баща му, с когото е говорило по телефона вечерта от един хотел на континента, е мъртъв.

Едно младо момиче, четиринадесетгодишна хлапачка, чиито съученички навсярно ѝ завиждат, защото си стяга куфарите, за да отиде на погребението на баща си...

В този момент малката графиня сигурно беше пияна и въпреки всичко беше взела нощния влак. Достатъчно ѝ беше, щом почувствува слабост, да изпие една глътка, за да се възстанови. Дотам беше стигнала.

— Човек би казал, че имате някаква идея, шефе?

— Аз ли?

Мегре повдигна разочаровано рамене. И на свой ред запита:

— Много ли си уморен?

— Не прекалено.

— В такъв случай хайде да отидем да обядваме спокойно двамата в биария „Дофин“.

Там нямаше да срещнат клиентелата нито на „Жорж V“, нито на самолетите от Монте Карло или Лозана, където тежката миризма на кухия напомняше на селските кръчми. Майката стоеше пред печката, бащата зад цинковия тезгях, а дъщерята помагаше на сервитьора.

— Е, и сега?

— Сега искам да започна всичко отново, като че ли нищо не знам, като че ли не познавам всички тези хора...

— Да дойда ли с вас?

— Не е нужно... За тази работа предпочитам да бъда сам...

Люка знаеше какво означава това. Мегре щеше да поскута по авеню „Жорж V“ начумерен, пушейки бавно лулата си, хвърляйки погледи наляво и надясно, щеше да поседне тук-там и почти веднага да стане, като че ли не знае какво да прави с едрото си тяло.

Никой, дори и самият той, не можеше да каже колко дълго ще трае това занимание, но в момента не беше приятно.

Някой, който веднъж го беше видял в такова състояние, беше казал не особено почтително: „Има вид на дебело болно животно!“

СЕДМА ГЛАВА

В КОЯТО МЕГРЕ НЕ САМО СЕ ЧУВСТВУВА НЕЖЕЛАН, НО И ГО ГЛЕДАТ ПОДОЗРИТЕЛНО.

Той взе метрото, защото имаше време и не смяташе тази нощ да обикаля насам-натам. Човек би казал, че нарочно беше ял много, за да се почувствува по-тежък. Когато се раздели с Люка на площад „Дофин“, инспекторът се поколеба, като че ли искаше да каже нещо, и комисарят го изгледа в очакване.

— Не... Нищо — промърмори Люка.

— Кажи...

— Щях да ви попитам дали има смисъл да си легна...

Защото, когато шефът беше в такова състояние, обикновено това означаваше, че много скоро между четирите стени на кабинета му щеше да се разиграе и последната сцена.

Като че ли случайно това ставаше винаги през нощта и трябваше няколко инспектори да се сменят при разпита на някой мъж или жена, които влизаха като заподозрени в Ке дез Орфевр, а след известно време излизаха с белезници на ръцете.

Мегре подразбра задните мисли на Люка. Без да бъде суеверен, той не обичаше да изпреварва събитията и в такъв момент никога нямаше доверие в себе си.

— Иди да си легнеш.

Не му беше топло. Беше излязъл от дома си предния ден сутринта, сигурен, че ще се върне за обяд на булевард „Ришар Льоноар“. Едва предния ден ли? Струваше му се, че всичко това беше започнало много по-отдавна.

Той излезе изпод земята на „Шанз-Елизе“, когато целият булевард беше потънал в светлина и терасите бяха препълнени, защото късната есен беше мека. С ръце в джобовете на сакото си, той тръгна по авеню „Жорж V“ и пред хотела един гигант в униформа учудено го изгледа, когато бутна въртящата се врата. Беше нощният портиер. Предния ден Мегре беше видял дневния персонал. Очевидно

портиерът се питаше за какво ли идващите този човек с недоволно лице, с поизмачкани от пътуването дрехи, който не беше клиент на хотела.

Същото любопитство и изненада изпита и хопът, който дежуреше от другата страна на въртящата се врата. И той се колебаеше дали да не го запита какво желае.

Двадесетина души бяха разпръснати из фоайето, по-голямата част в смокинги или във вечерни рокли, виждаха се визонови палта, диаманти и се носеше мирис на различни парфюми.

Хопът го следеше с очи, готов да го настигне и заговори, ако влезе много навътре. Мегре предпочете да се запъти към рецепцията, където служителите в черни сака му бяха непознати.

— Господин Жил в кабинета си ли е?

— Той е в стаята си. Какво обичате?

Често беше забелязвал, че в хотелите нощния персонал е по-нелюбезен, отколкото дневния. Като че ли почти винаги това са второразредни служещи, на които целият свят е крив, че живеят наопаки и работят, когато другите спят.

— Комисарят Мегре... — промърмори той.

— Желаете да се качите?

— По всяка вероятност ще се кача... Искам само да ви предупредя, че възнамерявам да се поразходя за известно време из хотела. Не се страхувайте от нищо... Ще бъда възможно най-дискретен.

— Ключовете от апартаменти триста тридесет и втори и триста четиридесет и седми не са при портиера. Държа ги тук... По нареждане на съдията следовател апартаментите са оставени в същото положение.

— Зная.

Той сложи ключовете в джоба си и затруднен от шапката си, потърси къде да я закачи, накрая я сложи на един фотьойл и седна на друг като човек, който чака някого във фоайето.

От своето място той можа да види, че администраторът вдигна телефона, и веднага разбра, че се обажда на директора, за да съобщи за неговото посещение. След няколко минути той се убеди в това, тъй като служителят в черно сако се приближи към него.

— Говорих с господин Жил. Ще кажа на персонала да ви разрешат да се движите, където искате. Все пак господин Жил си

позволява да ви препоръча...

— Зная! Зная... Господин Жил в хотела ли живее?

— Не. Той има вила в Севър...

За да разпита нощния портиер, Лапоант трябваше да отиде до Жоенвил. Барманът, Мегре знаеше това, живееше още по-далеч от Париж, в долината Шеврьоз, и сам се занимаваше с голяма зеленчукова градина, а освен това отглеждаше кокошки и патици.

Не беше ли парадоксално? Клиентите заплащаха астрономически суми, за да спят на две крачки от „Шанз-Елизе“, а персоналът, поне тези, които имаха възможност, след свършване на работа бягаха чак на село.

Застаналите прави хора, главно тези във вечерно облекло, още не бяха вечеряли и очакваха останалите членове на компанията, за да се запътят към „Максим“, „Тур д’Аржан“ или друг някой ресторант от същата класа. В бара също така имаше хора, които поръчваха последния си коктейл, преди да започнат най-важното за тях през деня: вечерята и удоволствията след вечерята.

Всичко щеше да протече както миналия ден, със същите фигуранти. Цветарката в малката си цветарничка приготвяше цветя за бутониерите. Един служещ от театрите раздаваше билетите на закъснелите. Портиерът казваше къде да отидат на хората, които още не знаеха.

Мегре нарочно беше изпил един калвадос само от дух на противоречие, защото отиваше да се потопи в свят, където почти не се пиеше калвадос, а още по-малко гроздова ракия. Уиски, шампанско, коняк „Наполеон“.

Група южноамериканци посрещнаха с овации една млада жена със светложълто палто от визон, която излезе, улисана от един асансьор като филмова звезда.

Беше ли хубава? За малката принцеса също казваха, че била очарователна, а Мегре я беше видял по-отблизо, без грим, даже я беше уловил, че пие уиски от бутилката, както клошар от кейовете гаврътва канче червено вино.

Защо от няколко минути имаше чувството, че живее на кораб? Атмосферата му напомняше пътуването му до САЩ, по време на което един американски милиардер — още един милиардер! — го беше помолил да се занимае с никакъв случай. Той си спомняше какво му

беше доверил комисарят на кораба, когато една нощ двамата бяха останали последни в салона, след доста детинските игри, които бяха организирали.

— Знаете ли, комисарю, че трима души обслужват един пътник от първа класа.

И действително на борда, в салоните и по коридорите, на всеки двадесет метра, имаше по някой от персонала в бяло сако или в униформа, готов да служи с нещо.

И тук бе същото. В стаите имаше три бутона: за управителя на ресторанта, за камериерката, за камериера и до всеки бутон — като че ли клиентите не знаеха да четат — силуетът на съответния служител.

В жълтенниковата светлина на тротоара пред вратата стояха като на пост пред казарма двама-трима портиери, без да се броят носачите на багажа със зелени престиилки, и във всички ъгли чакаха прави, с празни погледи хора в униформи.

— Ако щете, вярвайте — беше продължил бордовият комисар, — най-трудното на един кораб не е да пуснете в движение машините, да маневрирате правилно, да плавате в бурно време или да пристигнете навреме в Ню Йорк или Хавър. Не е и да храните едно население, равно на префектура, нито да поддържате стаите, салоните, трапезарии. Най-много грижи ни създават... — той помълча малко — забавленията на пътниците. Трябва да запълните времето им от момента на ставането до момента на лягането им, а някои от тях не си лягат до зори... Ето защо едва завършена закуската, и на палубата започват да сервират бульона. После започват игрите, коктейлите... След това хайвер, гъши дроб, бутилки с портокалов сок и фламбиирани омлети... По-голямата част са хора, които са видели всичко, които са се забавлявали по всевъзможни начини, и въпреки това ние трябва на всяка цена...

За да не задреме, Мегре стана и потърси салона в стил ампир, който бе слабо осветен, тържествен и празен в този час, като се изключи един възрастен мъж с побелели коси, в смокинг, който дремеше на един фотьойл с отворена уста и угасната между пръстите пура. По-навътре зърна ресторантата и застаналия на пост оберкелнер, който го изгледа от глава до пети. Той не му предложи маса. Беше ли подразбрал, че не е истински клиент?

Въпреки неодобрителната му гримаса Мегре хвърли поглед в помещението, където под полилеите бяха заети около една дузина маси.

През ума му мина и една не много оригинална мисъл. Той мина покрай един асансьор, до който стоеше млад рус мъж с униформа в маслинов цвят. Това не беше същият асансьор, който предната сутрин беше взел с директора. Откри и трети асансьор.

Следях го с очи. Шефът на администрацията не беше имал достатъчно време да предупреди целия персонал и очевидно се беше задоволил да постави в течение само ръководителите на отделните служби.

Не го питаха какво иска, какво търси или къде отива, само го наблюдаваха недоверчиво, докато премине в друг сектор, пак така наблюдаван.

Неговото хрумване... Не беше още напълно оформено, но той имаше впечатлението, че е направил важно откритие. Ето го накратко: Всички тези хора — той включващ клиентите на „Жорж V“, Монте Карло и Лозана, хора от типа на Ван Мьолен, графиня Паверини, всички, които водеха този начин на живот, — тези хора нямаше ли да се почувствуват изгубени, все едно обезоръжени, съвършено голи и никак си безпомощни, несръчни, немощни като бебета, ако изведнъж попаднха в обикновения живот?

Можеха ли да се бутат с лакти, да вземат метрото, да се оправят с разписанието на влаковете, да си купят билет от гишето, да носят куфарите си?

Тук от момента, когато напуснат апартамента си, до момента, в който се настанят в друг подобен апартамент в Ню Йорк, Лондон или Лозана, те не се грижат за багажа си, който минава от ръка на ръка като че ли без тяхно знание, и отново намират вещите си, наредени в гардеробите... Не минават ли от ръка на ръка и самите те?...

Какво искаше да каже Ван Мьолен със своето „достатъчно основание“? Някой, който има достатъчно основание да убие...

Мегре откри, че не се касаеше непременно до по-малка или по-голяма сума. Дори започващ да разбира американките, които след развода си изискват да живеят по същия начин, както са свикнали с бившите си съпрузи.

Той не можеше лесно да си представи как малката графиня влиза в някой бар, поръчва си кафе със сметана и говори по автоматичния телефон.

Това беше маловажната страна на въпроса, разбира се... Но нима маловажните страни не са най-често и най-важните?... Можеше ли тази Паверини сама да регулира централното отопление в един апартамент, да запали газовата печка в кухнята, да си приготви ровки яйца?

Това, което си мислеше, беше по-сложно, толкова сложно, че му липсваше яснота.

Колко такива хора имаше по света, които ходеха от едно място на друго, сигурни, че ще намерят една и съща среда, едни и същи любезни грижи, едни и същи хора, които, тъй да се каже, се занимават с малките подробности на тяхното съществуване?

Сигурно няколко хиляди. Комисарят от борда на „Либърти“ му беше казал също:

— Нищо ново не може да се измисли за тяхно забавление, защото те държат на навиците си.

Както държаха на декора. На идентичния декор с изключение на някои малки подробности. Дали това не беше средство да се чувствуват сигурни, да си създават илюзията, че са у дома си? Чак до мястото на огледалата в спалните и на закачалката за връзки, която навсякъде беше една и съща?

„В нашата професия човек трябва да помни физиономии и имена...“

Това му бе казал не комисарят на борда на кораба, а портиерът на един хотел от „Шанз-Елизе“, където преди двадесет години беше разследвал някакъв случай.

„Клиентите искат да ги познавате дори само един път да са идвали...“

Вероятно това ги успокояваше. Малко по малко Мегре се чувствуваше не така строг към тях. Човек би казал, че те се страхуват от нещо, от самите себе си, от действителността. Обикаляха в кръг все едни и същи места, където бяха сигурни, че ще намерят едни и същи грижи и уважение, ще ядат едни и същи ястия, ще пият същото шампанско или уиски.

Те не се забавляваха може би от това, но веднъж започнали по този начин, биха били неспособни да живеят другояче.

Беше ли това достатъчна подбуда за престъпление? Мегре се замисли и изведнъж смъртта на полковник Уорд придоби друг аспект.

Някой от неговото обкръжение внезапно се е видял принуден или се е почувствуval застрашен да живее като всички други и не е имал необходимата смелост.

Трябваше също изчезването на Уорд да даде възможност на това лице да продължи да живее по същия начин, от който не можеше да се откаже.

Не се знаеше нищо за завещанието. Мегре не знаеше у кой нотариус или адвокат се намираше то. Джон Т. Арнълд беше споменал, че може би има няколко завещания у различни лица.

Не си ли губеше времето да скита из коридорите на „Жорж V“ и не беше ли по-разумно да отиде да си легне?

Той влезе в бара. Нощният барман също не го познаваше, но един от сервитъорите го позна от снимките му във вестниците и тихо сподели с шефа си, който смръщи вежди. Не беше поласкан, че ще сервира на комисаря Мегре, това по-скоро го обезпокои.

Имаше много хора, много дим от цигари и пури и само една лула освен тази на комисаря.

— Какво ще желаете?

— Имате ли калвадос?

На рафтовете, където бяха наредени всевъзможни марки уиски, нямаше. Барманът откри все пак една бутилка, взе грамадна чаша за дегустация във формата на балон — като че ли тук не познаваха други чаши за сервиране на алкохол.

Говореха най-вече английски. Мегре разпозна една жена, небрежно наметната с кожа от визон, с която беше имал работа в Ке дез Орфевр по времето, когато тя работеше в Монmartър за сметка на един сутенъор корсиканец.

Оттогава бяха изминали две години. Не беше изгубила времето си, защото носеше диамантен пръстен и диамантена гривна. Тя благоволи все пак да познае полицая и го поздрави с дискретно смигване.

Трима мъже бяха седнали около една маса в дъното, вляво до прозореца, закрит с плътни копринени завеси, и Мегре попита

наслуки:

- Не е ли това Марк Джоунс, филмовият продуцент?
- Да, ниският, пълният.
- Кой Арт Левинсън?
- Онзи с много тъмните коси и с очилата с рогови рамки.
- Кой е третият?
- Виждал съм го много пъти, но не го познавам.

Барманът отговаряше неохотно, като че ли изпитваше отвращение да издава клиентите си.

- Колко ви дължа?
- Оставете.
- Държа да си платя.
- Както желаете...

Без да използва асансьора, той бавно се изкачи до третия етаж, като отбеляза, че малцина от клиентите тъпчат червения килим по стълбите. Срещуна една жена в черно с бележник в ръка и с молив зад ухото си, която явно заемаше някакъв пост в йерархията на хотела. Предположи, че именно тя отговаря за няколко етажа, дава нареджания на камериерките и разпределя чаршафите и кърпите, защото носеше връзка ключове на колана си.

Тя се обърна подир него, поколеба се и по всяка вероятност щеше да уведоми дирекцията за присъствието на една странна личност зад кулисите на „Жорж V“.

Защото, без да иска, той изведенъж се намери зад кулисите на хотела. Натисна дръжката на вратата, от която се бе появила жената, и откри друга, по-тясна стълба, без килим. Стените не бяха съвсем бели. През една полуотворена врата се виждаше малко помещение с натрупани в него метли и голям куп непрано бельо в средата.

Нямаше никой. Нямаше никой и в по-горния етаж в друго, по-общирно помещение, в което имаше маса и бели дървени столове. На масата имаше поднос с чинии с кокали от котлети, сос и залоени пържени картофи.

Над вратата забеляза звънец и три лампички с различни цветове.

В продължение на един час той срещуна много хора, сервитори, камериерки, един прислужник, който лъскаше обувки. Повечето го изглеждаха с учудване и го проследяваха с недоверчив поглед. Като се изключи само един, никой не го заговори. Мислеха си може би, че щом

е там, има право да бъде. Или веднага щом отминеше, бързаха да вдигнат телефона и да съобщят в дирекцията?

Мегре срещна един работник с престилка, който държеше поялник. Можеше да се предположи, че има повреда някъде в канализацията. След като го изгледа от краката до главата, той запита с цигара, залепена на устните:

— Търсите ли нещо?

— Не. Благодаря ви.

Той вдигна рамене и се отдалечи, обърна се и се скри зад една врата.

Без да проявява любопитство към двата апартамента, които вече познаваше, Мегре се изкачи по-нагоре от третия етаж, за да разузнае обстановката. Започна да разпознава вратите, които отделяха коридорите с безупречно боядисани стени, с дебели килими, от коридорите за персонала, които бяха не така луксозни, и от тесните стълби.

Вървейки от място на място, срещайки тук една масичка за сервиране, там задряпал на стола прислужник или две камериерки, които си говореха за болести, той накрая се озова на покрива, изненадан да види звездите над себе си и пъстроцветното отражение от светлините по „Шанз-Елизе“.

Остана известно време там, като си чистеше лулата и обикаляше терасата, навеждайки се от време на време над перилата, за да види безшумно плъзгащите се коли по авенюто, които спираха пред хотела и отново потегляха, пълни със скъпо облечени жени и мъже в смокинги.

Отсреща улица „Франсоа I“ беше силно осветена и английската аптека на ъгъла на авеню „Жорж V“ беше отворена. Дежурна ли беше? Всяка нощ ли беше отворена?

С клиентелата на „Жорж V“ на съседния хотел „Галски принц“, която спеше до късно и живееше обратно на обикновените хора, повече през нощта, отколкото през деня, сигурно правеше високи обороти.

Вляво, по улица „Христофор Колумб“, по-спокойна, осветена само от червените неонови реклами на някой ресторант или нощно заведение, бяха наредени една до друга по двата тротоара грамадни блестящи коли.

Отзад, на улица „Магелан“, имаше по-скоро бистро за шофьори, каквото се срещат обикновено в богатите квартали. Мъж с бяло сако, сигурно прислужник, прекоси улицата и влезе в хотела.

Мегре се беше унесъл в мислите си и мина доста време, докато намери пътя, по който беше стигнал до покрива. После се изгуби и изненада един управител на ресторант, който ядеше от едно блюдо останалата храна.

Когато се появи отново в бара, беше вече единадесет часът и консуматорите бяха по-малобройни. Тримата американци, които беше видял по-рано, още бяха на същите си места в компанията на четвърти, висок и сух, също американец, и играеха покер.

Високите токове на четвъртия заинтересуваха за момент комисаря, който откри, че всъщност бяха ботуши от Запада, чиято горна част от разноцветни кожи беше скрита под панталоните му. Човек от Аризона или Тексас. Той повече се открояваше от другите, говореше високо и можеше да се очаква да измъкне револвер от джоба си.

Мегре седна на едно високо столче и барманът го запита:

— Същото ли?

Той кимна с глава и на свой ред попита:

— Познавате ли го?

— Не му знам името, но той е собственик на петролни кладенци. Изглежда, че помпите сами се движат, защото този човек, без нищо да работи, печели по един милион дневно.

— Тук ли беше по-миналата вечер?

— Не. Дойде тази сутрин. Утре заминава за Египет и Арабия, където има капиталовложения.

— Другите трима бяха ли тук?

— Да.

— С Арнълд?

— Почакайте... Завчера... Да... Един от вашите инспектори вече ме разпита по този въпрос...

— Зная... Кой е третият, най-русият?

— Не му зная името. Той не е отседнал в хотела. Мисля, че е в хотел „Крийон“, и ми казаха, че е собственик на ресторант...

— Говори ли френски?

— Нито той, нито някой от другите освен господин Левинсън, който е живял в Париж, преди да стане импресарио на една кинозвезда...

— Знаете ли с какво се е занимавал?

Барманът повдигна рамене.

— Бихте ли желали да отидете и зададете един въпрос от мое име на отседналия в „Крийон“?

Барманът направи гримаса, но не посмя да каже „не“ и попита неохотно:

— Какъв въпрос?

— Бих искал да знам, когато завчера е напуснал хотел „Жорж V“, къде се е разделил с господин Арнълд.

Барманът се приближи към масата на четиримата играчи с подгответена усмивка. Той се наведе над третия мъж, който погледна с любопитство Мегре, след което и другите трима обърнаха очи към него, щом научиха кой е. Обяснението беше по-дълго, отколкото можеше да се очаква.

Накрая барманът се върна, докато играта в левия ъгъл продължи.

— Той ме попита защо ви е необходимо да знаете това и забеляза, че в неговата страна не се постъпва така... Не може да си спомни веднага... Много бил пил завчера... Така ще бъде и тази вечер, когато затворят бара. Продължили играта в салона стил ампир.

— Това го знам.

— Той изгубил десет хиляди долара, но сега щял да си ги навакса.

— Арнълд ли е спечелил?

— Не го питах. Спомни си, че са си стиснали ръцете на прощаване пред вратата на салона стил ампир... Каза ми, че мислел, че Арнълд, когото познавал само от няколко дни, живее в „Жорж V“.

Мегре не каза нищо и остана около четвърт час пред чашата си, като разсейно наблюдаваше играчите. Проститутката, която беше разпознал, не беше там, но имаше друга, съвсем сама, с фалшиви диаманти засега, която като че ли наблюдаваше играта със същия интерес като него.

Мегре я посочи с поглед на бармана.

— Мисля, че не разрешавате на такива личности...

— По принцип не. Но се прави изключение за две-три от тях, които са ни познати и знаят да се държат... Това е почти необходимост... Иначе клиентите ще доведат някоя отвън и не можете да си представите какви ни мъкнат понякога...

За миг Мегре си помисли... Но не!... Най-напред нищо не бяха откраднали от полковника... Освен това не съответствуваше на характера му.

— Тръгвате ли си?

— Може би скоро пак ще се върна...

Той възнамеряваше да дочака три часа през нощта и имаше още време пред себе си. Не знаейки къде да застане, той отново започна да броди ту около клиентите, ту край персонала и с напредването на нощта срещаше все по-малко хора. Той забеляза две-три двойки, които се връщаха от театър, чу позвъняванията, срещна един прислужник с поднос с бира и друг, който отиваше да сервира вечеря.

По едно време в един от коридорите почти се сблъска с шефа на администраторите.

— Нямате ли нужда от мен, комисаре?

— Благодаря, не.

Служителят се преструваше, че се намира там по работа, но Мегре беше убеден, че е дошъл да разбере какво прави.

— По-голямата част от клиентите почти не се прибират преди три часа сутринта.

— Знам това.

— Ако имате нужда от каквото и да е...

— Ще се обръна към вас...

Другият пак се върна:

— Дадох ви ключовете, нали?

Присъствието на комисаря в хотела очевидно му бе неприятно. Мегре продължи да скита, озова се в подземията, обширни като криптата на някоя катедрала, и там видя мъже в сини престиилки да работят при парното, голямо колкото парното отделение на кораб.

И тук се обръщаха подире му. В остьклена будка един служещ отбелязваше бутилките, които излизаха от винарската изба. В кухните жени миеха съдове с обилна вода.

Още една стълба с блещукаща крушка на тавана, една врата, която се затваря сама, още една остьклена будка, в която нямаше

никой. Въздухът беше по-свеж, Мегре отвори друга врата и с учудване се намери на улицата. На отсрещния тротоар един мъж по риза със запретнати ръкави смъкваше рулетката на малък бар, който комисарят беше забелязал от покрива.

Мегре беше излязъл на улица „Магелан“ и в дъното, вдясно от улица „Басано“, се виждаше „Шанз-Елизе“. На съседния праг имаше прегърната двойка и влюбеният може би беше чиновникът от празната остьклена будка?

Пазеха ли този изход денонощно? Не наблюдаваха ли влизането и излизането на персонала? Мегре не беше ли видял преди малко един прислужник с бяло сако, който прекоси улицата и влезе в отсрещното бистро?

Той отбеляза машинално всички тези подробности. Когато се върна в бара, светлините наполовина бяха загасени, картоиграчите ги нямаше и прислужниците чистеха масите.

Той не намери четиридесет американци и в салона стил ампир, който беше празен и имаше вид на смълчан параклис.

Когато видя отново бармана, последният вече беше облечен за излизане и Мегре едва го позна.

— Играчите на покер отидоха ли си?

— Мисля, че се качиха в апартамента на Марк Джоунс, където вероятно ще играят цялата нощ... Вие оставате ли?... Лека нощ...

Беше само един часът и четвърт и Мегре влезе в апартамента на Дейвид Уорд, където всичко беше на мястото си, включително пръснатите дрехи и водата във ваната.

Без да разглежда мястото на престъплението, той се настани в един от фотьойлите, запали лулата си и остана там да дреме.

Може би беше грешка, задето се беше втурнал към Орли, Ница, Монте Карло и Лозана. Сигурно в този момент малката графиня спеше в спалния вагон. Щеше ли както обикновено да отседне в „Жорж V“? Надяваше ли се, че Марко пак ще се върне при нея?

Тя вече не беше нищо, нито съпруга на Уорд, нито негова вдовица, нито съпруга на Марко... Беше му признала, че няма пари. Колко ли още щеше да живее от кожите и бижутата си?

Полковникът беше ли предвидил, че може да умре, преди да получи окончателен развод с Мюрийл Халигън и преди да се ожени за графинята?

Това не можеше да се допусне.

Тя дори нямаше възможност да отиде в Лозана и да стане членка на Клуба на самотните жени, които в ресторантите поръчват ястия без сол и масло, ала преди всяко ядене пият по четири-пет коктейла.

Не отговаряше ли тя на изброените от Ван Мьолен условия?

Той не се опитваше да стигне до заключение, да реши някой проблем. Не мислеше, оставяше ума си да блуждае. Всичко щеше да зависи от един малък експеримент. И при това този експеримент нямаше непременно да бъде решаващ. По-добре бе, че журналистите, които възхваляваха методите му, не знаеха как всъщност се справя, защото сигурно престижът му щеше да пострада.

На два пъти щеше да заспи, но се стряскаше навреме и поглеждаше часовника си. Първия път беше към два часа и половина и за да може да остане буден, той смени декора и влезе в апартамент триста тридесет и втори, където от предпазливост бяха взели бижутата на графинята и ги бяха прибрали в сейфа на хотела. Както изглежда, никой не беше побутвал бутилката с уиски и Мегре след десетима минути си наля една чаша, която изплакна в банята.

Най-после в три часа той излезе на коридора, където мина една двойка доста на градус. Жената тананикаше, прегърнала като бебе едно плюшено мече, което сигурно й бяха продали в някое нощно заведение.

Той срещна само един прислужник с мрачно лице, който би трябвало да се пенсионира, ориентира се и слезе първоначално доста надолу, после се качи до първия сутерен, където най-после откри остьклена будка, в която все още нямаше никой, и излезе на чист въздух на улица „Магелан“.

Отсреща барът отдавна бе затворен. Той беше видял как свалят рулетката. Червената неонова реклама в съседната улица беше угаснала и макар да имаше коли, той не видя никакъв човек по тротоара и чак като стигна до улица „Басано“, зърна един пешеходец, който вървеше бързо, като че ли се страхуваше от себе си.

Ресторантът „Фуке“ на ъгъла на „Шанз-Елизе“ също беше затворен, както и барът отсреща. Една проститутка стоеше до стената на пътническото бюро и му каза нещо, което той не разбра.

От другата страна, на авенюто, където се движеха няколко коли, светеха две големи витрини недалеч от „Лидо“.

Мегре се поколеба на края на тротоара и сигурно приличаше на сомнамбул, защото се беше опитал да се постави в кожата на другого, на онзи, който преди няколко минути беше убил човек, беше държал главата му във ваната и от апартамент триста четиридесет и седми беше минал по същия път като него.

Едно такси слезе бързо по авенюто и се забави пред него. Дали убиецът му бе направил знак да спре? Или си е казал, че това е опасно, защото полицията почти винаги открива шофьорите, направили този или онзи курс?

Той го оставил да отмине и слезе по същия тротоар към площад „Конкорд“.

После отново погледна към осветеното кабаре на отсрещната страна с дългия меден тезгях. Отдалеч видя келнера, сервиращ бира, касиерката и четири-пет клиенти, от които две жени, застанали неподвижни.

Той прекоси улицата, поколеба се и най-после влезе.

Двете жени го изгледаха, поусмихнаха се и без да го познаят, изглежда, разбраха, че нищо не могат да очакват от него.

Не беше ли се случило същото по-миналата нощ? Човекът зад тезгая го изгледа на свой ред въпросително, като очакваше поръчката му.

Мегре още чувствуваше алкохола в устата си и инстинктивно погледна към помпата за бира.

— Налейте ми една халба...

Две или три жени излязоха от тъмнината и се приближиха да го разгледат през витрината.

Една от тях направи няколко крачки в кафенето и като излезе на тротоара, вероятно каза на останалите, че не представлява интерес.

— През цялата ли нощ е отворено?

— През цялата нощ.

— Оттук до „Мадлената“ има ли и други отворени барове?

— Само кабаретата със стриптийз.

— Бяхте ли тук завчера по същото време?

— Тук съм всяка вечер с изключение на понеделник...

— И вие ли? — попита той касиерката, която беше наметнала син вълнен шал.

— Моя почивен ден е всяка сряда.

Завчера беше вторник. Следователно и двамата са били тук.

Той посочи двете проститутки и тихо попита:

— И те ли?

— Да, освен когато отведат някой клиент на улица „Вашингтон“ или „Бери“...

Келнерът сви вежди, като се питаше, кой ли може да бъде този странен клиент, чието лице му напомняше някого? Най-после едно от момичетата го позна и замърда устни да предупреди келнера.

Тя не разбра, че Мегре я гледа в огледалото, докато повтаряше беззвучно една и съща дума. Келнерът, който нищо не разбираше, я погледна, след това комисаря и отново я загледа въпросително.

Накрая Мегре се намеси като един вид официален преводач.

— Двадесет и две! — каза той.

Понеже келнерът не даде вид, че разбира за какво става дума, той обясни:

— Казва ви, че съм ченге.

— Вярно ли е това?

— Вярно е.

Сигурно беше смешен, казвайки тази дума, защото момичето, след като се смути за миг, не можа да се въздържи и избухна в смях.

ОСМА ГЛАВА

ТЕЗИ, КОИТО СА ВИДЕЛИ, И ДРУГИТЕ, КОИТО НИЩО НЕ СА ВИДЕЛИ, ИЛИ ИЗКУСТВОТО ДА СЪЧЕТАВАШ СВИДЕТЕЛИТЕ.

— Разбира се, че не, шефе. Няма ми нищо. Очаквах и бях казал на жена си, преди да си легнем.

Люка се бе съвзел още щом телефонът иззвъня, но нямаше часовник пред очите си. Може би не беше още запалил лампата?

— Колко е частът?

— Три и половина... Имаш ли лист и молив?...

— Един момент...

През стъклото на витрината Мегре виждаше жената от тоалетната, която дремеше на стола си с плетиво на коленете, и знаеше, че горе пред тезгая говорят за него.

— Слушам ви...

— Нямам време да ти обяснявам... Изпълни точно наредданията ми.

Той му ги продиктува бавно, като повтаряше всяко изречение, за да бъде сигурен, че няма да се допусне грешка.

— Доскоро виждане.

— Не сте ли много уморен, шефе?

— Не много.

Той затвори, позвъни на Лапоант, на когото му трябваше повече време, докато се събуди, вероятно защото беше по-млад.

— Иди първо да изпиеш чаша прясна вода. После ще ме изслушаš...

И на него той даде точни нареддания, поколеба се дали да потърси Жанвие, но той живееше в предградията и сигурно нямаше да намери веднага такси.

Мегре се върна в бара. Момичето, което бе предложило да отиде да дочека Олга пред жилището на улица „Вашингтон“ и да я доведе, не се беше върнало и Мегре изпи още една бира. Алкохолът може би

малко го замайваше, но за това, което му предстоеше, по-скоро щеше да му помогне.

— Трябва ли и аз да отивам? — настоя келнерът от другата страна на бара. — Двете момичета не са ли достатъчни? Ако онзи не си спомни за Малу, с която не е говорил, сигурно не е забравил Олга, а нея ще я намерят. Не само че й предложил една бира и разговарял с нея, но подразбрах, че се поколебал дали да я вземе със себе си. Впрочем с рижите си коси и гърдите, които има, Олга не може лесно да бъде забравена.

— Държа да бъдете и вие...

— Не казвам за себе си, но за моя колега, когото трябва да измъкна от леглото. Ще се вбеси...

Момичето, което се беше позабавило, се върна с прословутата Олга, руса, сияеща, която с гордост показваше хубавите си гърди.

— Това е той — каза приятелката й. — Комисарят Мегре. Не се страхувай...

Олга все още проявяваше известно недоверие. Мегре й предложи една чаша и й даде нареддания, както на другите.

Останал най-после съвсем сам, той излезе от кафенето и заслиза по „Шанз-Елизе“, без да бърза, с ръце в джобовете, като пушеше с наслада лулата си.

Мина покрай портиера на „Кларидж“ и се канеше да се спре и да го заговори. Но не го стори, защото забеляза по-долу една стара жена, седнала на земята, облегната гръб на стената, пред кошница цветя.

— Бяхте ли тук по-миналата нощ?

Тя го изгледа подозрително и се наложи да преговаря с нея, за да постигне това, което искаше, като й даде пари и няколко пъти повтори наредданията си.

Сега можеше да върви по-бързо.

Колекцията му от фигуранти беше пълна. С останалото щяха да се заемат Люка и Лапоант. Поиска да вземе такси, но щеше да пристигне твърде рано.

Той стигна до авеню „Матиньон“, поколеба се и си каза, че човек, който е свикнал да минава оттук, сигурно е пресякъл за по- пряко предградието Сент Оноре, и така мина покрай английското посолство и пред хотела, където господин Филпс си отпочиваше, след като бе сновал насам-натам предния ден.

„Мадлената“, булевард „Де Капусин“... Още един мъж в униформа пред „Скриб“, още една въртяща се врата и фоайе не толкова блестящо, колкото в „Жорж V“, малко по-износен декор...

Той показва значката си на администратора.

— Господин Джон Т. Арнълд в апартамента си ли е?

Поглед към таблото с ключовете. Утвърдителен знак.

— Отдавна ли си е легнал?

— Прибра се към десет и половина.

— Често ли му се случва това?

— По-скоро рядко, но с тази неприятна история беше претоварен целия ден.

— Към колко часа го видяхте да се прибира миналата нощ?

— Малко след полунощ.

— А по-предната вечер?

— Много по-късно.

— След три часа ли?

— Възможно е. Трябва да ви е известно, че нямаме право да даваме сведения за влизанията и излизанията на нашите клиенти.

— Всеки е длъжен да даде показания при едно криминално разследване.

— В такъв случай обърнете се към директора.

— Директорът беше ли тук по-миналата нощ?

— Не. Ще говоря с негово разрешение.

Той беше упорит, ограничен и неприятен.

— Свържете ме с директора.

— Не мога да го беспокоя, освен ако се касае за нещо важно.

— Работата е толкова важна, че ако не му се обадите веднага, ще ви отведа в участъка.

Той, изглежда, разбра, че положението е сериозно.

— В такъв случай ще ви осведомя. Беше след три часа, даже минаваше три часът и половина, защото малко по-рано се наложи да се кача, за да прекъсна врявата на италианците.

Мегре даде и на него необходимите наредждания. Трябаше все пак да се обади и на директора.

— Сега бъдете така добър и ме свържете с Джон Т. Арнълд. Просто позвънете в апартамента му... Аз ще говоря с него...

Дължейки слушалката в ръка, Мегре беше доста развълнуван, защото беше започнал трудна и деликатна игра. Той чу позвъняването в апартамента, който не познаваше. После слушалката бе вдигната. Той попита глухо:

— Господин Арнълд ли е?

Друг глас запита на английски:

— Who is it?^[1]

Внезапно събуден, Арнълд, естествено, заговори на родния си език.

— Съжалявам, че ви събудих, господин Арнълд. Тук е комисарят Мегре. Предстои ми след малко да сложа ръка върху убиеца на приятеля ви Уорд и се нуждая от вашата помощ.

— Вие още ли сте в Лозана?

— Не, в Париж.

— Кога желаете да ме видите?

— Веднага.

Последва мълчание, колебание.

— Къде?

— Аз съм долу, във вашия хотел.

Англичанинът имаше право да откаже тази среща. Щеше ли да стори това?

— За графинята ли искате да ми говорите?

— И за нея, да...

— Тя с вас ли дойде? Придружава ли ви?

— Не... Сам съм...

— Добре... Качете се...

Мегре остави слушалката облекчен.

— Кой апартамент? — запита той служителя.

— Петстотин петдесет и един... Прислужникът ще ви придружи...

Коридори, номерирани врати. Срещнаха само един прислужник, който почука също на номер петстотин петдесет и един.

Джон Т. Арнълд, с подпухнали очи, изглеждаше много по-стар, отколкото се бе сторил на Мегре при срещата им в „Жорж V“. Той носеше черен халат с цветна щампа над копринена пижама.

— Влезте. Извинете за безредието... Какво ви каза графинята?...

Тя е истеричка, знаете това?... А когато е пила...

— Зная... Благодаря ви, че се съгласихте да ме приемете... В интерес на всички, с изключение на убития, разбира се, е да приключи по-бързо тази история... Казаха ми, че вчера сте положили големи усилия с английския адвокат, за да уредите наследството на Уорд...

— Това е много сложно... — въздъхна дребният мъж с порозовяло лице...

Беше поръчал чай на прислужника.

— Ще пиете ли и вие?

— Благодаря.

— Нещо друго?

— Не. Всъщност, господин Арнълд, вие сте ми нужен не тук.

Той дебнеше реакциите на събеседника си, като се преструваше, че не го гледа.

— Моите хора в Ке дез Орфевр са направили някои разкрития, с които държа да ви запозная...

— Какви разкрития?

Мегре се направи, че не го е чул.

— Разбира се, можех да дочекам сутринта и тогава да ви призова. Но тъй като вие сте най-приближеното лице на полковника, както и най-преданото, помислих си, че няма да ми се разсьрдите, ако ви обезпокоя посред нощ...

Той се показваше възможно най-безобиден, смутен, като чиновник, който в изпълнение на служебните си задължения се осмелява да прибегне до нещо неприятно.

— При разследвания като настоящото времето е важен фактор. Вие сам подчертахте пред мен колко крупни са сделките на Уорд, какво отражение ще има смъртта му във финансовите среди... Ако това не ви затруднява, облечете се и елате с мен...

— Къде?

— В моя кабинет.

— Не можем ли да говорим тук?

— Само там ще мога да ви покажа някои документи, да ви запозная с някои въпроси...

Всичко това отне още малко време, но накрая Арнълд се съгласи да се облече, като мина от салона в спалнята и оттам в банята.

Нито веднъж Мегре не спомена името на Мюриъл Халигън, но говори много за графинята с полусериозен-полуподигравателен тон.

Арнълд изпи чая си съвсем горещ. Въпреки късния час и мястото, където отиваха, той се облече грижливо както обикновено.

— Предполагам, че няма много да се забавим? Аз си легнах рано, защото утре денят ми е по-натоварен и от вчера. Знаете ли, че Боби, синът на полковника, е пристигнал със свой приятел от колежа? Те са отседнали в този хотел.

— Не в „Жорж V“?

— Помислих си, че е за предпочитане, като се има предвид какво се случи там...

— Добре сте направили.

Мегре не бързаше, напротив. Трябваше да даде на Люка и на друг и те повече време да свършат всичко, което трябваше да направят, за да подредят доказателствения материал.

— Вашият живот ще се промени много, нали? Колко време всъщност бяхте с вашия приятел Уорд?

— Почти тридесет години...

— Следвахте го навсякъде?

— Навсякъде...

— И всеки ден... Питам се, дали заради него не сте останали ерген?

— Какво искате да кажете?

— Ако бяхте женен, нямаше да бъдете свободен да го следвате навсякъде... Всъщност вие сте му пожертвували личния си живот...

Мегре би предпочел да постъпи другояче, да застане лице в лице с това наконто и зализано човече и да му заяви направо:

— Между нас казано... Вие сте убили Уорд, защото...

За нещастие самият той не знаеше защо, а и англичанинът щеше да се смути.

— Графиня Паверини ще пристигне в седем часа на Лионската гара. В момента е във влака.

— Какво ви каза тя?

— Че отишла в апартамента на полковника и го видяла мъртъв...

— Призовахте ли я в Ке дез Орфевр? — попита той и сви вежди.

— Да не би да ме накарате да я изчакам?

Най-после те се отправиха към асансьора и Арнълд машинално натисна бутона.

— Забравих да си взема пардесю...

— И аз нямам. Не е студено и ще стигнем само за няколко минути с таксито...

Мегре не искаше да го остави да се върне сам в стаята. Щом се качиха в таксито, един инспектор щеше да я претърси.

Те бързо пресякоха фоайето, за да не може Арнълд да забележи, че администраторът не е същият.

— Ке дез Орфевр...

Булевардите бяха пусты. Тук-таме се мяркаше по някоя двойка. Повечето таксита се насочваха към някоя гара. Мегре щеше да играе още само няколко минути тази неприятна роля и да се пита дали не е на погрешен път.

Едва влязло таксито в двора, двамата мъже минаха пешком покрай дежурния и влязоха под каменния свод, където винаги беше по-студено, отколкото навън.

— Аз ще ви водя, нали нямате нищо против?

Комисарят тръгна пред него по голямата, слабо осветена стълба, бутна стъклена врата и я задържа, докато мине спътникът му. Дългият коридор с вратите на отделните служби беше празен. Само две лампи светеха.

„Като нощем в хотелите!“ — помисли Мегре, припомняйки си всички коридори, по които се беше движил тази нощ като сомнамбул. А високо изрече:

— Оттук... Влезте, моля...

Той не въведе Арнълд направо в кабинета си, а го преведе през стаята на инспекторите. Самият той се отдръпна, защото знаеше каква гледка очаква Арнълд отвъд вратата.

Една крачка... две крачки... Спиране за момент... той разбра по лекото потръпване на раменете на спътника си, че бе изкушен да се върне, но се овладя.

— Влезте...

Мегре затвори вратата и завари мизансцена, който бе съчинил. Люка, седнал зад бюрото си, изглеждаше много зает привидно с някакъв доклад. На отсрещното бюро седеше младият Лапоант с цигара в уста и Мегре забеляза, че от всички той е най-бледен. Дали беше разбрал, че комисарят залагаше на една нелесна, дори опасна карта?

Около стената бяха насядали на столове застинали, с неподвижни лица хора, напомнящи восьчни фигури.

Статистите не бяха разположени как да е, а в определен ред. Най-напред с незакопчано пардесю, под което се виждаха бялото сако и черният панталон, седеше прислужникът от третия етаж на „Жорж V“. След него един хоп в ливрея. По-нататък едно ниско старче с жълчен поглед, точно онова, което трябваше непрекъснато да стои в остьклена будка пред служебния вход откъм улица „Магелан“.

Те се чувствуваха възможно най-неудобно и избягваха да гледат Арнълд, който не можеше да не ги познае, особено първия и втория, по ливреите им.

Третият можеше да бъде който и да е, това нямаше значение. После следваха Олга, русото момиче с големите гърди, което, за да прикрие нервното си напрежение, дъвчеше дъвка, и приятелката ѝ, която беше отишла да я чака пред мебелираната ѝ стая на улица „Вашингтон“.

Накрая момчето от бара, с пардесю, с кариран каскет, старата продавачка на цветя и администраторът от „Скриб“.

— Предполагам, че познавате всички тези хора? Ще се настаним в моя кабинет и ще ги изслушаме подред. Имате ли писмените им показания, Люка?

— Да, шефе...

Мегре отвори вратата.

— Влезте, моля, господин Арнълд!...

Той остана за миг като закован за пода, загледан втренчено в комисаря.

Мегре си наложи да не извърне глава, на всяка цена трябваше да запази самоуверения си вид.

Той повтори:

— Влезте, моля!

Запали лампата със зеления абажур върху бюрото си и посочи на Арнълд отсрецния фтьойл.

— Можете да запушите...

Когато погледна отново събеседника си, той се убеди, че пълномощникът на полковника все още го гледа втренчено с истински ужас.

Колкото се може по-естествено, комисарят напълни една лула и продължи:

— А сега, ако нямате нищо против, ще повикаме един след друг свидетелите, за да установим какво сте правили от момента, когато в банята на полковник Уорд...

Докато ръката му демонстративно се приближаваше към електрическия звънец, той видя, че изпъкналите очи на Арнълд се замъглиха, долната му устна се издаде напред, като че ли щеше да се разридае. Той не заплака. Прегърътна слюнката си, за да освободи гърлото си, и отговори едва чуто:

— Безполезно е...

— Признавате ли?

Мълчание. Клепките му трепнаха утвърдително.

И тогава се случи нещо едва ли не уникално в кариерата на Мегре, той беше така напрегнат и така тревожен, че изведнъж цял се отпусна, издавайки облекчението си.

Арнълд, който продължаваше да го гледа, отначало се стъписа, после сви вежди и лицето му посивя.

— Вие...

Думите с мъка излизаха от устата му.

— Вие не знаехте, нали?

Накрая, като разбра всичко, попита:

— Те не са ме видели, така ли?

— Не всички — призна Мегре. — Извинете, господин Арнълд, но по-добре беше да свършим, не мислите ли? Това беше единственият начин...

Не му ли бе спестил часове, може би цели дни на разпит?

— Уверявам ви, че и за вас това е за предпочтитане...

Всички свидетели още чакаха: тези, които наистина бяха видели нещо, и тези, които нищо не бяха видели. Като ги беше подредил един след друг в реда, в който Арнълд би могъл да ги срещне, комисарят беше оставил у него впечатлението, че разполага със солидна верига от свидетелски показания.

Истинските някак си пробутваха и несъществуващите.

— Предполагам, че вече мога да ги освободя?

Англичанинът се опита малко да се бори.

— Какво доказва сега, че...

— Изслушайте ме, господин Арнълд. Сега, както вие казвате, зная. Може да се откажете от вашето признание и дори да поддържате, че ви е било изтрягнато по насилен начин.

— Не казах това.

— Виждате ли, вече е много късно да се върнем назад. Аз не считах досега, че трябва да обезпокоя една дама, която е отседнала в хотела на „Ке де Гран Огюстен“ и с която сте обядвали днес. Мога да го направя. Тя ще заеме вашето място срещу мен и аз ще й поставя толкова въпроси, че накрая тя ще отговори...

Настъпи тягостно мълчание.

— Възnamерявахте ли да се ожените за нея?

Отговор не последва.

— След няколко дни разводът щеше да влезе в сила и тя трябваше да се откаже от претенциите си на наследница?

Без да дочека отговор, Мегре стана и отвори прозореца. Небето беше започнало вече да избледнява. Чуваха се влекачите при остров Сен Луи, които викаха своите клиенти.

— Три дни...

Беше ли чул? Като че ли нищо не се беше случило, Мегре отвори вратата.

— Може вече да си отидете, деца мои... Нямам повече нужда от вас... А ти, Люка...

Той се поколеба между Люка и Лапоант. Като видя отчаяното изражение на младежа, добави:

— И ти също... Елате двамата и вземете показанията му...

После се върна към средата на кабинета си, избра нова лула и започна бавно да я тъпче, като търсеше с очи шапката си.

— Позволете ми да ви оставя, господин Арнълд...

Арнълд седеше сякаш смаян на стола си, изведенъж много състарен и с всяка минута губеше онова... Какво точно?...

Мегре мъчно би изразил мисълта си... Онази смесица от непринуденост, блясък, самоувереност, която отличава хората от даден кръг, които се срещат в луксозните хотели. Той сега беше почти обикновен човек, смазан, нещастен човек, който беше изгубил играта.

— Отивам да си легна — каза Мегре на сътрудниците си. — Ако имате нужда от мен...

Само Лапоант видя как на минаване комисарят разсеяно докосна с ръка рамото на Джон Т. Арнълд и той проследи шефа си до вратата със смутен поглед.

Нолан, 17 август 1957 година

---

[1] Кой е? (Англ.) ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.